DINCOLO de STYX

ALEXANDRU AMOQ

DINCOLO de STYX
ALEXANDRU AMOQ

PREFAŢĂ

10 septembrie 1986. Intr-o expediţie de sculptură modernă: sculptorul, singur.

reţeaua românilor de pretutindeni
RoGrup

Peste câteva momente apare comisia. Trece în fugă pe lângă bucăţile de lemn aşezate simetric pe socluri. Coordonatorul comisiei se uită în dreapta, în stânga, îşi plimbă privirea pe figurile crispate ale colaboratorilor săi: nimeni, nimic. Reflectează... Toţi stau cu răsuflarea tăiată: *„oare i-o fi plăcut?"* se întreabă sculptorul în forul său interior.

Coordonatorul comisiei îi face semn secretarului pentru „cultură". Se retrag amândoi să delibereze.

Coordonatorul întreabă:

– Ce-s prostiile astea? Secretarul răspunde:

– Sculpturi moderne, stimate coordonator.

– Tu-nţelegi ceva din ele?

– Să fiu sincer, nu.

– Dacă noi doi nu înţelegem aceste „aşa-zise" sculpturi moderne, înseamnă că artistul nu le-a executat bine sau, ceea ce mi se pare mai grav, nu le-a gândit bine, a pus în ele simboluri ascunse pentru a nu fi percepute de către marea masă de adoratori ai frumosului, ai cărei reprezentanţi suntem; le-a creat pentru un grup restrâns, contravenind principiilor esteticii noastre progresiste. Nu trebuie să i se mai permită să sculpteze. Ce părere ai?

– Aveţi perfectă dreptate.

– Ar trebui desfiinţaţi toţi aceşti aşa-zişi moderni!

– Mă voi ocupa personal cu aplicarea în pratică a acestei înţelepte îndrumări a domniei voastre...

– Ar trebui trimişi la muncă!

– Aveţi dreptate: la munca de jos cu ei, la descărcat vagoane...

– Să vadă ce-nseamnă viaţa şi pe urmă să vorbească despre artă cu arta lor cea nouă!

– Bine gândit!

– Voi propune să se ia măsuri împotriva lor!

– Cât mai drastice!

– Să construiască canale!

– Canale şi piramide!

– La piramide cu ei!

Intr-o expoziţie de sculptură modernă: sculptorul, singur.

A trecut comisia, a trecut valul, dar a lăsat prea mult nisip în urma lui: sculptura a devenit o interdicţie.

Atunci am înţeles un lucru, esenţial. Metamorfoza se-nfăptuise: eram scriitor.

* * *

Avea dreptate Michelangelo când spunea că un adevărat sculptor vede în blocul de marmură statuia şi nu-i rămâne de făcut decât să îndepărteze bucăţile de prisos.

Aşa am păţit şi eu. Am început să văd lumea de mâine, în care *Lagrange* va fi un fel de Europă a viitorului într-o oikumenă întinsă de la Mercur până la Centura de Asteroizi şi unde principalii protagonişti ai scenei sfârşitului de secol XXIII vor fi *Provinciile Unite Marţiene* şi *Uniunea Venusiană;* am început, deja, să trăiesc într-o lume tocmai scăpată de tirania *Marelui Imperiu Galactic* sau *Imperiul Zenda,* o lume la fel de bună sau la fel de rea ca toate celelalte. Trăiesc într-un vis, dar ştiu că el poate deveni realitate. Şi trebuie să facem în aşa fel încât numai visele frumoase să se adeverească.

– Intindeţi mâinile şi aţi intrat pe poarta viitorului; eu vă ofer Universul!

* * *

Desigur, Michelangelo se referea la sculptură când spunea că el vede în blocul de marmură statuia viitoare; pentru că procesul de elaborare al unui roman holografic este mai complicat. Deşi aveam senzaţia că „văd" mereu în faţa ochilor *Imperiul Zenda,* că trăiesc chiar în acea fantastică lume de mâine sau de ieri, că mă cufund în pielea lui Adolph Zender - tiranul acelui imperiu şi profetul humanoizilor (de ce oare toţi satrapii de ieri sau de mâine preferă să se împăuneze cu cât mai multe titluri?) – nu pot să fiu consecvent săpând marmura în mod linear şi uniform. Mă conduce unealta de scris spre infinite divagaţii ce mă îndepărtează de statuia simplă şi albă pe care mi-o imaginasem iniţial. Observ că îmi place să-mi privesc povestirea din trei unghiuri: cel al humanoidului nemulţumit de existenţa sa în cel mai urât secol al lumii – secolul *Zero* – cel al cyberilor de la sfârşitul veacului al III-lea al Erei Spaţiale ce priveşte spre trecutul apropiat al Imperiului Zenda cu bucurie, dar şi cu spaimă, şi din unghiul interior al psihicului tiranului – Adolph Zender.

Fiecare hologramă se scrie singură. O voce stelară dictează, iar mâna mea transcrie. Ca un leit-motiv apar imagini din copilărie, comune pentru toate cele trei personaje; oare copilăria nu este unică în structura sa esenţială indiferent dacă viitorul său moştenitor devine tiran sau martir?

Şi cum se face că în secolul dominaţiei roboţilor se mai foloseşte hârtia de scris şi creionul?

Probabil că nu va dispare, niciodată, în totalitate, un sistem atât de simplu şi individualizat ca scrisul, chiar dacă se vor face încercări de uniformizare a gândirii ca urmare a *Marii Revoluţii Electronice* din *Uniunea Venusiană* sau ca urmare a apariţiei *Marelui Imperiu Galactic.*

* * *

Fragmente de jurnal Humanoid, android sau cyber? aceasta-i întrebarea asupra existenţei şi devenirii spiritului în Univers.

„Avem obiceiul, biete «maimuţe-de-apă» ajunse în Era Spaţială, să credem că lumea nu poate fi altfel decât după chipul şi asemănarea noastră. Ne-am spus humanoizi şi sub această denumire suntem catalogaţi de către urmaşii noştri întru spirit, androizii şi cyberii.

Dispunem de câteva atuuri ce ne-au dat posibilitatea de a deveni specia dominantă, un timp, pe o întreagă planetă.

Suntem nodul filogenetic între materia organică (bazată pe carbon) şi materia anorganică (bazată pe siliciu), punctul comun fiind inteligenţa superior organizată.

* * *

Din fericire, mai există suficient de mulţi humanoizi acum, în secolul XXIII, protejaţi de lege şi trăind în rezervaţii în Provinciile Unite Marţiene, dar exterminaţi total în Uniunea Venusiană şi pe cale de dispariţie în Lagrange.

* * *

Marea noastră performanţă a fost autoreproducerea. Am purtat în noi, în acelaşi timp, posibilitatea de multiplicare cantitativă a inteligenţei, prin numărul mare de urmaşi şi speranţa creşterii calitative a acesteia prin antrenarea celor mai dotaţi dintre noi. Acest al doilea punct nu l-am realizat niciodată în mod sistematic. Poate că

aceasta-i explicaţia pentru care spiritul lumii ne-a părăsit trecând la androizi şi apoi la cyberi.

(Din însemnările unui humanoid din Provinciile Unite Marţiene)

***

Androizii au preluat numai funcţiile motrico-memorale ale vechilor humanoizi, neputându-se rezolva autoreproducerea lor. Este, într-un fel, un mare avantaj pentru o societate hi per organizată în care individul nu înseamnă nimic. Ar fi fost, poate, un pericol potenţial pentru dictatorii puterii ca fiecare familie de «roboţei» să-şi educe progeniturile după bunul lor plac. Aşa e mai simplu: statul îi produce, statul îi scoate din funcţiune în funcţie de gradul de uzură în care se încadrează fiecare android. Dar cine este statul? Această întrebare este interzisă, iar dacă apare în mintea vreunui robot se presupune că a fost făcută o greşeală de programare şi se schimbă tot setul de androizi-de-programare.

Un alt avantaj al acestei societăţi, din punctul de vedere al controlului indivizilor săi, este că fiecare grupare de androizi are funcţiuni specializate: unii gândesc pentru întreaga comunitate, unii produc roboţi sub controlul electronic şi nemilos al celor gânditori, unii excavează minereuri utile, alţii conduc vehicule spaţiale, alţii sunt luptătorii Uniunii Venusiene. Cei care conduc se supun unui singur creier electronic gigant pe care nu l-a văzut nimeni. El este programat să nu fie schimbat niciodată (ceea ce înseamnă cîteva zeci de mii de ani tereştri). Ca alcătuire este destul de simplu. El controlează şi verifică creierele electronice din «Eşalonul 2» de respectarea celorlalte puncte ale societăţii perfecte. Iată cum arată Constituţia Roboţilor:

1. Societatea androizilor este singura comunitate legitimă şi necesară a Universului.

2. Ea este condusă de un singur hiperandroid: «Marele Creier».

3. Dacă «Marele Creier» va dispărea vreodată (ceea ce este exclus din punct de vedere teoretic) întreaga comunitate a androizilor se va autodistruge.

4. «Eşalonul 2» este superconsiliul creierelor (supranumit «Cei 7 înţelepţi») care numeşte şi revocă pe comandanţii armatelor spaţiale, pe secretarul Departamentului Adevărului (poliţia secretă), pe coordonatorul tuturor departamentelor necesare bunei funcţionări a Uniunii.

5. Societatea androizilor nu tolerează în mijlocul său cyberi.

6. «Eşalonul 2» poate dispune ca departamentul relaţiilor externe să întreţină legături cu state ale cyberilor, dar numai până va trece primejdia externă, în scopul anihilării duşmanului comun.

7. Universul nu va aparţine decât androizilor.

Modul de funcţionre al «Eşalonului 2» a fost conceput fără greşeală: fiecare dintre «Cei Şapte înţelepţi» funcţionează câte 7 ani, dar intră în funcţiune câte unul nou în fiecare an. Este un fel de cooptare permanentă.

Înţelepţii ce ies la pensie (la fiecare an câte unul) sunt daţi la topit. Practic, rolul lor este de a superviza realizarea concretă a Ideii abstracte, imuabile şi perpetue care este materializată în «Marele Creier».

Interesant, nici măcar Cei 7 înţelepţi nu l-au văzut pe Marele Creier. Unii spun că ar fi în interiorul planetei Venus, alţii că ar fi sub scoarţa Selenei, iar alţii că nu ar fi niciunde concentrat, ci s-ar afla, fin diseminat, în «codul genetic» al fiecărui android. Probabil că ultima variantă este cea adevărată. Deşi mulţi «venusologi» din Lagrange studiază societatea androizilor, niciunul nu a stat mai mult de trei zile în acest stat-perfect. Mulţi lagrange-ieni se gândeau că, din moment ce nu există transfugi, societatea androizilor trebuie să fie, într-adevăr, perfectă. Acum se ştie că fiecare android este programat să se autodistrugă în cazul în care nu ar comunica zilnic cu superiorul său conform unui anumit cod.

* * *

Un jurnal oferă posibilitatea autorului său de a închide un întreg univers spaţio-temporal într-o capsulă de titan pe care o lansează în oceanul cosmic în speranţa că va fi găsită de cineva al cărui fin al sufletului comunică, în structura profundă, cu autorul şi personajul cu 1.000 de feţe al Jurnalului; comunică în afara timpului şi a spaţiului palpabil.

Speranţa este impulsul iniţial, absolut necesar, al oricărei înfăptuiri viitoare, al apetitului existenţei, până la urmă.

Am senzaţia că modelul spiritual care se află închis în timpul meu a fost şi va fi reîncarnat în mai multe personaje, la diferite intervale de timp sau în aceeaşi perioadă, o parte a acestui model se va întâlni cu părţi ale altor modele spirituale într-un personaj pe care-l vor delimita ca pe o frontieră a unor state moderne. De aceea va fi atât de zbuciumat. Pentru că într-un humanoid, ca şi într-un android, spiritul binelui coexistă cu spiritul răului şi sunt atât de răsucite încât este imposibil de a le separa. Singurul lucru pe care-l putem face, dacă dorim ca binele să triumfe, este de a menţine firul răsucit. În acest caz, binele va câştiga partida prin anularea sau cel puţin prin moderarea efectelor răului. Astfel transferăm conflictul final la infinit şi povestim totul între alfa şi omega.

Iată cartea fundamentală!

Ce rost mai are încă una când s-a spus tot?

Numai Biblia sau numai Coranul sunt de ajuns! Cu siguranţă că fiecare „carte unică" o exclude pe concurenta ei şi de aici porneşte scandalul veşnic – o mare idee se vrea ca lumina albă: născătoare de culori.

Marea idee îşi începe rostogolirea prin lume şi se opreşte în minţile unor ideocraţi. Ei devin preoţii *Ideii* şi înfiinţează *Biserica.* Instituţia lor devine singurul intermediar „legitim" între comunitate şi *Idee.* Şi asta pentru multe secole (mult prea multe). Dar ei nu ştiu că deşi au cucerit aproape tot spaţiul locuit (dar niciodată în întregime) timpul le va reduce puterile, treptat dar cu perseverenţă, până când biserica lor va deveni o amintire şi, poate, o legendă...

* * *

Mă înteb uneori, oare nu era mai bine ca existenţa Terrei să se fi încheiat la sfârşitul secolului XX printr-un război atomic?

Probabil că şi atunci, ca şi acum, nu am fi avut de ales decât un singur drum: cel care merge înainte. În ciuda tutror complexităţilor, uneori negative, peste care trebuie să trecem. Purtăm în noi, ca un blestem, mitul lui Sisif... În ciuda bolovanului pe care-l vom ridica în vârful muntelui, îl vom înfrunta pe Zeus, pe orice teren planetar sau spaţial. Pentru că ceea ce ne este caracteristic şi ne va fi până la dispariţia totală a speciei noastre, ridicarea capului şi privirea spre înălţimi, nu ne-o va putea lua nimeni: nici androizi, nici cyberi, nici despoţi, tirani, satrapi, coordonatori de comitete şi comisii, administratori ai legii marţiale, confesori la Departamentul Adevărului, binevoitori de tot felul ce se gândesc numai la propriile fotolii... Fie ca toţi cei care îndrăznesc să-i înfrunte prin cuvânt să învingă prin lupta lor inegală!

***

Acest jurnal ultrasecret este redactat pe hârtie de toaletă – singura hârtie admisă pentru a preveni orice manifestare ostilă prin intermediul cuvântului scris în provincia spaţială *Danubia* – dar cu o imensă încredere şi speranţă în capacitatea sa de a aminti o felie de realitate care, probabil, aşa cum credea şi *Orwell,* nu se va mai repeta...

***

Dacă n-aş fi fost ceea ce sunt, mi-ar fi plăcut să fiu profet. Mi-ar fi plăcut să redactez un nou *Coran,* să văd o nouă religie ce pârjoleşte Terra şi îşi impune supremaţia. Dar atunci aş fi strigat: destul! opriţi tirania unei singure idei! Şi aş fi devenit schismatic. Eu împotriva mea-însumi. Este de la sine înţeles că partizanii mei de la început m-ar fi ars, sfâşiat sau ceva asemănător, pe mine, cel de pe urmă, iar simpatizanţii mei din perioada când devenisem moderat ar fi jurat să mă răzbune şi ar fi făcut-o, arzând, sfâşiind sau ceva de felul acesta; şi iată un nou prilej de violenţă pentru alte decenii, secole, milenii...

Nu, nu sunt profet şi mă bucur...

Dacă n-aş fi fost ceea ce sunt, mi-ar fi plăcut să fiu *Mecaena.* Mi-ar fi plăcut să contribui financiar la construirea de biserici. Mi-ar fi plăcut să ofer condiţii optime de lucru tuturor

artiştilor. Dar de unde bani? Din munca sclavilor sau a neiobagilor? Şi un *Mecaena* modern este, până la urmă, în „cea mai bună dintre lumi", un secretar de stat la departamentul „cultură"; subliniez: se scrie cu „c" mic, în mod obligatoriu. Şi un secretar de stat are printre atribuţiunile de serviciu vizitarea diverselor expoziţii şi, de ce nu, în extenso, propuneri pentru completarea listei locurilor de muncă la canale şi piramide. Ce, piramidele nu trebuie construite de către artişti? Nu, nu sunt *Mecaena* şi mă bucur...

Mi-am propus să scriu o carte pe care o vreau unică şi absolută. Mi-am zis că voi scrie *Cartea* care să cuprindă în ea tot Universul prin combinarea câtorva gene din celule de stele, de comete şi meteoriţi.

Doresc să scriu cea mai frumoasă carte a secolului *Zero;* mi-ar plăcea ca modelele de societate din carte să fie transpuse în viitoarea „lume spaţială de mâine", dar aş vrea, poate mai mult, ca nici un model, din nici o carte, să nu fie aplicat, niciodată şi niciunde. Pentru că numai istoria, în devenirea ei aparent haotică, are dreptul să dispună de existenţele individuale sau colective. Şi sunt convins că aşa va fi...

CUPRINS

Motto: *Cine a văzut speranţa, nu o mai uită, O caută sub toate cerurile şi printre toţi oamenii Şi visează că, într-o zi, o va întâlni din nou, Nu ştie unde... Poate între ai săi.*

(Octavio PAZ – *Labirintul singurătăţii)*

I /KETHER

Este o zi ploioasă de toamnă. Este luni, 25 noiembrie 285, Era Spaţială. Iată-mă întors, din nou, de pe teren, după verificarea hologramelor din 4 mari laboratoare ale districtului ce mi s-au repartizat. De obicei am verificat lunar 3-4 laboratoare şi stau pe teren aproape o săptămână. Am ajuns la birou, în faţa monitorului TV, la 6^{45}. Punctualitatea mi-a intrat în sânge de pe vremea când învăţam limba engleză, la liceu. Am avut o profesoară foarte bună, nemţoaică, doamna Simonnis. Până atunci întârziam mereu, dar ea mi-a spus, observând că îmi place această limbă, că englezii nu întârzie niciodată... De atunci, stilul lor. Şi am remarcat că în jurul meu sunt numai italieni... De fapt, în provincia noastră spaţială, a cărei denumire completă şi oficială este Satrapia Polară Danubia, ca, dealtfel, în toată Centura Lagrange, ca şi în toată Oikumena Spaţială de la Mercur la Centura de Asteroizi – nu mai sunt nici englezi, nici nemţi, nici italieni puri, ci numai metişi ai acestor vechi popoare pământene ce poartă denumirea de humanoizi – eu-însumi sunt un humanoid.

În Provinciile Unite Marţiene predomină cyberii – un fel de humanoizi consideraţi mai evoluaţi prin religia mendeliană, prin posibilitatea înlocuirii oricărui organ cu unul nou-nouţ fabricat în laborator pe baza unei celule iniţiale (fabricat deci prin metoda genetică), desigur cu excepţia creierului prin echilibrul stabil al vieţii sociale, dintre respectarea libertăţii individului şi prin nivelul înalt al tehnologiei bazate atât pe carbon (genetica este la ea acasă aici, în Provinciile Unite), cât şi pe siliciu. Dar trebuie făcută, totuşi, o precizare: roboţii, a căror celulă de bază este „chip"-ul de siliciu, sunt sclavi în această republică spaţială, spre deosebire de cealaltă mare repubică a secolului nostru – Uniunea Provinciilor Androide Venusiene sau, pe scurt, Uniunea Venusiană, unde stăpânii sunt tocmai roboţii sau androizii pentru a folosi denumirea oficială.

Dar, lucru interesant, în ambele sfere de influenţă a fost tolerată şi chiar încurajată înmulţirea humanoizilor. În Provinciile Unite Marţiene numărul se menţine, de câteva decenii, la 55-60% din întreaga populaţie, iar în Uniunea Venusiană el este menţinut – şi diferenţa de nuanţă este importantă – la 75-80%. Pe când în Provinciile Unite tot mai mulţi humanoizi tind să devină cyberi prin căsătorii mixte perfect posibile şi legale, în

Uniunea Venusiană puţini humanoizi preferă să lucreze din simpatie pentru androizi; o fac, totuşi, destul de mulţi, din constrângere, acceptând compromisul ce devine, aproape totdeauna complicitate cu stăpânii, împotriva propriilor semeni, pentru că cedează la şantaj. În cazul î n care s-ar opune, ar fi dematerializaţi. Şi ei nu uită că trăiesc într-o lume închisă, unde materia este zeul suprem, iar spiritul nu există.

Conform obiceiului, la 7^{00} fix iau masa de dimineaţă, clasica conservă de peşte cu 2 felii de pâine şi, uneori, când colegul de birou este plecat în teren, cu o ceapă sau puţin usturoi. Pe el îl deranjează mirosurile tari ale acestor legume atât de bune contra răcelii, aşa încât am preferat să facem un pact de neagresiune: eu nu mănânc ceapă sau usturoi şi el nu fumează. Iată că în acest caz compromisul dă rezultate mulţumitoare...

Apoi ceaiul fierbinte de plante medicinale cu 2 linguriţe de miere. Este primul ceai. Următoarele 9 sau 10 le beau întotdeauna seci, fără miere şi, desigur, fără zahăr (dealtfel zahărul este un drog – nu-l consum niciodată). Beau cam 2-3 litri de ceai pe zi: de măceşe, de tei, de mentă, de sunătoare, de orice altă plantă. Când aveam vreo doi ani, doctorul a spus mamei să-mi dea cât mai mult ceai (aveam un nor fin de albumină la rinichi) şi se pare că a avut dreptate. De atunci sunt sănătos tun, deşi mănânc destul de sărat şi condimentat...

În sfârşit, trebuie să-mi fac decontul delegaţiei când iată că uşa biroului se deschide şi apare şeful compartimentului nostru – un inspector general al Direcţiei Hologramelor Tehnice a palierului 2, din cadrul Satrapiei Danubia. Acum, mă împac bine cu el. Sunt angajat la acest serviciu de 5 ani, 2 luni şi 25 de zile şi cred că am învăţat să cunosc oamenii cunoscându-l pe el. Seamănă cu un italian sau mai degrabă cu un bizantin. Diplomaţia în slujba actualei sale poziţii este marele său talent. Intr-un fel, mi-e simpatic...

– Bună dimineaţa, stimate coleg.

– Bună dimineaţa, domnule Superior. Mă simt dator să precizez că am evitat cât am putut formula rituală de răspuns la salut a subalternilor către şefii ierarhici: să trăiţi! (chiar şi în armată).

– Te rog să vii puţin!

– Cu plăcere, spun, şi mă grăbesc să mă ridic, închipuindu-mi că superiorul meu, domnul Armando El Turco, are să-mi comunice probabil un secret sau, oricum, ceva ce nu trebuie să observe ochii vigilenţi ai camerelor TV din birourile noastre, ceva ce nu trebuie să audă microfoanele care, oficial, nu există, amplasate discret la fiecare pas.

Ieşim pe coridor şi ne îndreptăm spre toaletă. Odată ajunşi, verificăm toate încăperile spre a fi siguri că nu-i vreun auditor nepoftit, după care dăm drumul la robinet. Jetul de apă acoperă orice convorbire purtată în şoaptă, iar de camere de televiziune nu ne temem pentru că aici nu au fost amplasate; probabil din pudoare pentru liniştea şi plăcerea evacuărilor fecaloid-menajere ale humanoizilor care înseamnă, implicit, sănătate, deci putere de muncă în slujba roboţilor...

– Săptămâna trecută ai fost chemat la Departamentul Adevărului, bănuieşti care ar fi motivul?

– Probabil în legătură cu anumite afirmaţii interpretabile făcute de mine în excursia din aprilie în Uniunea Venusiană...

– Du-te la doamna Posada şi te va lămuri ea. Dacă va fi necesar să mergi azi, să treci pe la mine să-ţi semnez permisul de liberă trecere.

– Aşa voi face! Şi am ieşit primul din grupul sanitar îndreptându-mi paşii spre biroul doamnei Posada.

* * *

Anita Posada este încadrată în nomenclatorul de funcţiuni al Direcţiei Hologramelor Tehnice ca inspector al personalului humanoid. Ţine fişierul complet şi dosarul fiecăruia dintre noi, desigur totul pe o singură plăcuţă holografică, în conformitate cu normele în vigoare. Asta în mod oficial. Neoficial însă, este spionul numărul unu, ştie tot, supraveghează tot, aude tot şi interpretează tot, comunicând dispecerului repartizat unităţii noastre.

O cunosc destul de bine pe doamna Posada de la indivizi diferiţi. Este mama prietenei şi colegei de bancă din liceu a soţiei mele. Fiica sa, o fată cam ştearsă, fără personalitate, are acelaşi tupeu ca şi părinţii, acceptând ca deviză existenţială supunerea şi corectitudinea: trebuie să ai o funcţie în cadrul nomenclaturii, un soţ cu acelaşi rang social şi copii. Îmi place,

totuşi, că în privinţa banilor nu rămâne datoare... Tatăl său este consilier al Comisiei Progresiste a satrapiei noastre, o funcţie destul de importantă dacă ţinem seama de faptul că are acces la un număr de videotelefon secret pentru muritorii de rând, număr pe care-l foloseşte pentru aprovizionarea alimentară a familiei sale.

Colegii spun că, la începutul activităţii sale, doamna Posada ar fi avut o aventură amoroasă cu vicepreşedintele Direcţiei noastre, de care, desigur, soţul nu ştie. S-ar putea, dar nu-mi pasă.

Cândva, pe vremea când studiam la Facultatea de Universografie, îndrumătoarea anului nostru avea obiceiul să ne ţină lecţii de morală într-un stil foarte persuasiv şi plăcut, în acelaşi timp. Aveam impresia că sfaturile sale sunt bazate pe viaţa sa curată şi nefericită. Era divorţată şi avea o fiică de vârsta noastră. Mai târziu am aflat că fusese măritată de trei ori, menţinând de fiecare dată legături extraconjugale cu câte 2-3 tipi, uneori în acelaşi timp, într-o singură partidă de amor carnal, un fel de beţie a simţurilor dezlănţuite. Gurile rele spuneau că ea prefera câte doi parteneri pentru că avea două peşteri ale paradisului, înfometate de hormoni ai sexului opus. Una era cea clasică, amplasată sub muntele lui amor, iar cealaltă era aşezată sub nas şi cu ajutorul ei îndrăznea să ne ţină nouă lecţii de morală. Era o femelă foarte solidă, nu prea înaltă, nurlie dar nu disproporţionată. Infăţişarea feţei nu era frumoasă, ci normală, poate cam masivă, oricum nu strălucea de spirit dar era un fel de mască a destrăbălării sale, avea deci o înfăţişare fariseică. Dar pe atunci nu ştiam să intuiesc gândurile oamenilor dintr-o singură privire; uneori nu credeam că faptele descrise, în nuditatea lor, pot fi reale. Eram un visător! Dona Emilia, aşa se numea profesoara noastră de istorie a universografiei, fusese mulţi ani partenera preşedintelui facultăţii noastre, după care trecuse la noul preşedinte. Primul, Don Tiberio, era prea bătrân – 75 de ani tereştri – şi încetase activitatea de evacuare a cleiului lipicios pentru că tunul său biologic îşi pierduse capacitatea de a mai fi telescopic. Noul preşedinte era mai tânăr – avea vreo 50 de ani – şi fusese promovat în post la propunerea lui Don Tiberio, căruia îi fusese asistent şi confident. Mai avea o calitate, esenţială: călăriseră amândoi aceeaşi iapă, şi separat şi împreună: pe Dona Emilia.

Nu sunt un puritan, în materie de partenerism între sexele humanoizilor. Nu sunt de acord cu Papa în privinţa întreruperii sarcinii şi nici a căsătoriei monogame. Dar în privinţa moralei bazate pe adevăr, sunt un puritan. Prefer să fac ceea ce spun fără nici un compromis şi să recunosc ceea ce fac în mod public, fără pic de ruşine, pentru că prefer să trăiesc cufundat în apele limpezi, extrem de reci, dar cristaline, ale adevărului. Nu am înşelat-o niciodată pe Alicia şi ea o ştie şi o simte. Este o mentalitate de neguţător care presupune faptul atât de verificat şi de care se ţine seama atât de puţin: creditul este mai important decât banul pentru că înseamnă cuvânt de onoare, deci adevărul în suc propriu.

Iată-mă, în sfârşit, la uşa doamnei Posada. Este o uşă masivă, capitonată, al cărei grilaj, metalic, este dat într-o parte.

Bat de trei ori şi intru fără să aştept să mi se spună „intră". Ştiu că doamna Posada are o impresie bună despre mine. I-a povestit fiica ei Catarina cât de liniştit sunt şi ce băiat bun; a avut grijă Alicia, soţia mea, să-i impuie capul şi a făcut-o pentru că aşa gândea. Din fericire, şi acum gândeşte la fel...

– Bună dimineaţa, companero Kefren.

– Sărut mâna, doamnă Posada!

– Aţi fost căutat săptămâna trecută, mai precis joia trecută, de către dispecerul Departamentului Adevărului responsabil al Direcţiei noastre, companero inspector Juan José Quisano.

– Nu ştiţi care să fie motivul? am întrebat eu încrezător într-o posibilă lămurire.

– Nu mi-a spus; a transmis doar să mergeţi şi să-l căutaţi imediat cum reveniţi de pe teren; dacă mergeţi în dimineaţa aceasta, aş vrea să vă rog să-i duceţi din partea mea acest plic.

– Mă voi duce azi şi-i voi da plicul dumneavoastră.

– Vă mulţumesc.

– Sărut mâna.

* * *

Părăsesc biroul doamnei Posada şi mă reîntorc în biroul meu. Îmi caut permisul de liberă trecere, îl găsesc la locul lui, ies, merg câţiva paşi pe culoar, intru la domnul El Turco, îi întind

permisul, mi-l semnează şi pornesc spre sediul Departamentului Adevărului, Filiala Palierului 2.

Pentru a fi în ton cu supravegherea totală şi quasipermanentă a tuturor humanoizilor de către toţi humanoizii, ajutaţi de roboţi şi de maşinăriile lor minunate, şi la instituţia noastră s-a introdus sistemul de a se ţine poarta închisă. Şi, parcă-i un făcut, chioşcul alimentar este situat chiar în faţa clădirii noastre; ni se face foame, uneori, şi nu ne putem duce; stăm închişi câte 9 ore în fiecare zi aşteptând resemnaţi să treacă ziua de azi, anul acesta, viaţa inutilă şi plicticoasă pe care ne-au aprobat-o roboţii... Dar nu toţi androizii sunt oprimaţii noştri. Ar fi greşit dacă s-ar înţelege că la noi, în provincia Danubia, ca, dealtfel, în întreaga sferă de influenţă a Uniunii Venusiene, sunt două caste distincte şi antagonice, cei puţini, stăpânii, androizii, şi cei mulţi, sclavii, humanoizii, ceva în genul Spartei Antice. Nu, nu este aşa. Marele Creier s-a gândit bine, iar Eşalonul Doi a aplicat bine – în acest caz – ideea profetului. Sunt, într-adevăr, două grupuri sociale distincte şi incompatibile din punctul de vedere al contopirii biologice, al metişării: un grup bazat pe carbon – humanoizii – şi celălalt bazat pe siliciu – androizii, dar diferenţa se opreşte aici pentru că s-a încurajat, şi ulterior s-a consfinţit prin lege, existenţa unei aristrocraţii atât la androizi, cât şi la humanoizi. La primii, clasa superioară o constituie cerberii, care au ca funcţie esenţială supravegherea tuturor celorlalte clase şi învăţarea humanoizilor prin metoda practicii curente, de zi cu zi, cu autosupravegherea în scopul menţinerii ordinii stabilite de Marele Creier în timpul Revoluţiei Androizilor, acum 70 de ani. Că cerberii spun la toate astea libertate, pace, prosperitate, progres, bunăstare etc., ambalând într-un limbaj frumos un adevăr monstruos, asta-i altă poveste, pe care încep să n-o mai creadă nici măcar ei. Noi, muritorii de rând, ne-am convins demult ce-nseamnă să trăieşti în cea mai bună dintre lumi sau paradisul la pungă de plastic, pentru fiecare. Stai la o coadă vreo câteva ore, ajungi în sfârşit la ghişeu, unde nu ţi se oferă decât o singură pungă de paradis: *„ce vreţi dom'le, trebuie să ajungă la toţi câte-o bucăţică”* îţi iei punga, o desfaci şi vezi că-i goală sau, mai prozaic, constaţi că legumele sunt pline de pământ, sau peştii stricaţi, sau varza putrezită, observi c-ai fost înşelat din nou (pentru a câta oară?) şi te resemnezi cu gândul că trăieşti totuşi în

societatea perfectă pentru că cerberii au avut grijă să nu te lase să vezi şi alte provincii unde nu stăpânesc roboţii...

Clasa cerberilor se ocupă integral cu activităţi ce ţin de poliţia secretă, iar clasa cerberoizilor – aristocraţia humanoizilor – sunt membrii de conducere ai Comisiei Progresiste, dar pot lucra şi în poliţia secretă sau, mai concret spus, Departamentul Adevărului. Este un fel de pact de fier între *„Partei und Wermacht"*" dar sensul agresiunii acestei coaliţii este îndreptat spre interior în exclusivitate, duşmanii fiind proprii cetăţeni.

Cu aceste gânduri am ieşit pe poarta instituţiei noastre îndreptându-mi paşii, într-un ritm moderat, spre clădirea în care, cu siguranţă, predomină cerberii...

Era o zi ploioasă de sfârşit de noiembrie. Poate părea ciudat că pe un palier ca al nostru cu dimensiuni moderate poate ploua. De fapt, aşa a fost prevăzut în urmă cu trei secole de către părinţii-fondatori ai proiectului *„Biosfera III",* ca, pe fiecare palier al Generaţiei a III-a de *„Cilindri-gemeni"* să existe un mediu de viaţă constant şi etanşeizat perfect faţă de spaţiul-vid şi faţă de palierele de mai sus sau de mai jos, considerându-se iniţial că omul nu-i decât o părticică a Biosferei, idee preluată ulterior şi de roboţi.

Centura Lagrange, în care am plăcerea să domiciliez, se află situată între Selena şi Terra şi este formată din doi cilindri – giganţi care se rotesc în jurul unui ax central comun, în scopul menţinerii gravitaţiei la valoarea de 9,81 m/s^2, la fel ca şi pe Pământ. Deşi cred că plictisesc, am să-mi amintesc câteva date seci despre aceşti cilindri: înălţimea fiecăruia este de 1.000 km. Fiecare palier are câte 500 m înălţime şi o rază de 20 km. Deci, sunt 2.000 de paliere. În realitate, însă, se consideră numai 1.000 de paliere în fiecare cilindru, pentru că un etaj este populat şi urbanizat ca un mare oraş, iar cel de sub el (noţiunea este arbitrară) este amenajat ca un parc natural, fiind numerotate cu cifra 1, de pildă, cel de sus 1 şi 1 bis cel de jos. Împărţirea administrativă a cilindrilor s-a făcut pe provincii, iar în cadrul fiecărei provincii, pe paliere numerotate. Provincia noastră Danubia are 7 paliere, asta însemnând de fapt 14, pentru că, aşa cum am mai spus, fiecare etaj este dublu – oraş deasupra, parc natural dedesubt. Suprafaţa bazei cilindrului este de 1.256 km^2. Suprafaţa totală a Danubiei este, deci, de 17.584 km^2, din care suprafaţa potenţial locuibilă este de 8.792 km^2.

Dar să lăsăm, pentru moment, aceste date aride care se învaţă la lecţiile de universografie...

Iată-mă, în sfârşit, în faţa sediului Filialei Departamentului Adevărului. Până în această zi n-am mai fost niciodată aici. Ştiam clădirea pentru că o mai privisem din exterior de vreo câteva ori, dar eram curios să-i văd şi interiorul. Arată sumbru şi mohorât, are un mic părculeţ bine întreţinut în faţă, geamurile au grilaje de fier forjat, iar uşa de la intrare este masivă, metalică, neagră, cu câteva mici gemuleţe. Sunt superstiţios: îmi calculez paşii în aşa fel încât să calc pe prima treaptă cu dreptul. Deschid şi păşesc pragul tot cu dreptul. Prima probă am trecut-o cu bine. Oare ce-mi rezervă viitorul?

* * *

– Bună ziua. Sunt aşteptat de companero inspector Juan José Quisano, spun pe un ton neutru, dar, probabil, nu îndeajuns de convingător.

– Bună ziua, mi se adresează cerberul-portar la fel de neutru. Vă rog să-mi lăsaţi fişa dvs. de identificare şi să aşteptaţi în sala de alături.

Ii las fişa mea de identificare, merg vreo zece paşi prin holul imens în direcţia sălii de aşteptare, deschid uşa vopsită în alb – aici totul miroase a spital: de la culoarea uşilor şi a coridoarelor până la arma cea mai eficace a cerberilor, siringa – intru şi privesc, ochind un scaun gol. Mă aşez şi aştept resemnat până ce voi fi chemat. Sala nu-i prea mare, să tot aibă vreo 20 m^2, dar este foarte înaltă. Un parchet bine lăcuit pe jos, un covor persan, relativ mic, în mijloc, pe care este aşezată o masă, dar neînconjurată de nici un scaun. O masă goală. Scaunele există, totuşi, dar sunt lipite de unul din pereţi, cel opus ferestrei. Sunt două uşi, una pe care am intrat şi cealaltă în peretele opus, capitonată, mică, ce sugerează, parcă, o notă de discreţie. Sunt foarte curios să ştiu ce-i în spatele uşii capitonate. Intre uşa pe care am intrat şi fereastră, rezemată de perete, stă o banchetă de trei persoane ocupată numai de două. Prin zăbrelele montate în exteriorul ferestrei pătrunde o lumină difuză. Afară continuă să plouă: mărunt şi des, ciobăneşte. În încăpere e cald, deşi nu-i lume prea multă; se vede că aici nu se ţine seama de economia de energie.

Oamenii sunt preocupaţi. Probabil, fiecare se gândeşte la treburile lui, la motivul pentru care a fost chemat aici, care adeseori nu e plăcut. Nu se înfiripă conversaţii. Toţi stau în tăcere. Şi aşteaptă. Din timp în timp se deschide uşa şi apare câte un cerber cu câte o fişă de identificare în mână.

– Companero Cutare este?

– Da, i se răspunde şi persoana căreia i s-a strigat numele se ridică şi iese cu cerberul...

Uşa se deschide din nou şi apare un individ gras, ceva mai înalt ca mine, masiv şi, poate, mai degrabă greoi decât solid, îmbrăcat într-un costum gri, cu cravată gri, cu cămaşă gri, dar cu pantofi negri. Un tip, din cap până-n picioare, cenuşiu (şosetele sunt gri).

– Companero Kefren este?

– Da, răspund şi mă scol grăbit de pe scaun.

Iese în hol, îmi întinde mâna, i-o strâng, apoi închide uşa sălii de aşteptare. Îmi înapoiază fişa de identificare, mi-o bag în buzunar şi îmi zice:

– Vă rog să mă urmaţi Traversăm holul în diagonală, pătrundem pe un culoar mai întunecos, apoi pe altul unde sunt foarte multe uşi, aşezate de-o parte şi de alta a coridorului. Ne oprim în dreptul celei dintâi. Se scotoceşte prin buzunarele de la haină şi scoate o legătură de chei. Una dintre ele, probabil o ştie, este cea bună. Deschide şi mă invită înăuntru. Mă invită să iau loc pe scaunul aflat cu spătarul la perete. El se aşează pe celălalt. Eu am în faţă un birou fără sertare, el are î n faţă un alt birou. Intre ele este un spaţiu gol de vreo 2 m. Suntem faţă în faţă în prima repriză a întâlnirilor noastre. El priveşte uşa şi peretele unde este el aşezat. În rest, biroul este absolut gol şi de o sobrietate care nu prevesteşte nimic bun. Este ca un fel de anticameră pentru labirintul minotaurului.

Deschide un dosar, îl frunzăreşte, privindu-mă pieziş, după care se opreşte la una din pagini (trebuie să remarc faptul că cerberii nu au trecut integral la înregistrarea holografică a clienţilor lor, mai folosind încă vechiul sistem al dosarelor).

– Ce vă spune numele Hortez?

– Nimic, îi răspund mirat.

Se uită la mine, neîncrezător, după care mă întreabă din nou.

– Dar Morello?

În sfârşit, îmi dau seama de greşeală şi-i spun:

– Nu Hortez, Cortez. Acum îmi amintesc. Sunt doi colegi ai mei din vremea facultăţii. Cu Morello am fost prieten foarte bun.

Se uită la mine cu o înfăţişare destinsă, aproape zâmbitoare. În acel moment încep să înţeleg: unul dintre prietenii mei cei mai buni, Leo-Miguel, este unul dintre oamenii cerberilor, este un cerberoid; şi iată că tocmai acum, după şase ani şi jumătate, aflu. Înţeleg, celălalt coleg poate să fie un om de-al lor. Nu-mi pasă şi nu mă interesează. Cu el nu am fost prieten decât două săptămâni, în armată, când ne-am cunoscut. Un individ cu un suflet pasionat, vulcanic, temperamental, dar, în acelaşi timp, bădăran, fără caracter.

Tatăl său a fost ierarh la cerberi. De el nu mă mir, dar Leo-Miguel? Nu pot să cred. Şi totuşi evidenţa arată contrariul.

– Sunt informat că ascultaţi, cu regularitate, în vremea studenţiei, emisiunile postului de radio *„Vocea Selenei"* Desigur, nu este interzis şi eraţi, încă, la o vârstă a căutărilor, şi de-atunci au trecut mulţi ani, v-aţi maturizat, gândiţi, poate, mai la rece... îmi spune lăsând fraza în suspensie, parcă pentru a o continua eu în gând, şi mă priveşte la fel de binevoitor.

– Da, am ascultat şi *„Vocea Selenei"* dar şi *„Vocea Marţiană"* şi *„Vocea Venusiană""* şi mai ascult. Prefer să fiu bine informat asupra situaţiei politice interplanetare.

– În sfârşit, iată de ce v-am chemat. Avem nevoie de un nou colaborator, întrucât cei pe care-i avem la instituţia unde lucraţi Dvs. au îmbătrânit şi trebuie, treptat, să fie înlocuiţi cu alţii.

Constat că limbajul lui este moderat, reţinut, fără lozinci, ca un dialog potolit purtat ca o veche cunoştinţă. Acum ştiu de unde-l cunosc.

* * *

„Nu aţi fost cumva la noi în instituţie, în urmă cu vreo trei ani, şi ne-aţi citit un material referitor la normele păstrării secretului?" îl întreb pe Juan José Quisano, pentru a câştiga încă câteva secunde preţioase în care, ca o străfulgerare, îmi apar înaintea ochilor minţii toate episoadele semnificative ale existenţei mele anodine şi, în acelaşi timp, pe un plan paralel al circuitelor neuronice, se iveşte întrebarea:

oare ştie ceva de existenţa scrisorilor? Şi, ca la o comandă, cele două planuri ale gândirii mele se suprapun şi întreaga maşinărie electronică amplasată în cavitatea craniană începe să lucreze la capacitate maximă. Nu avea de unde să afle de scrisori pentru că numai eu ştiam. Deci, în privinţa asta pot fi liniştit. În schimb, poate că i-au ajuns la ureche zvonuri despre dorinţa mea de emigrare. Şi n-au trecut decât două luni de la comunicarea deciziei prin care mi se făcea cunoscut faptul că nu voi mai lucra în calitate de inspector al hologramelor tehnice, ci voi fi repartizat la magazie în calitate de magaziner. Ce păcat că nu am ţinut decât două săptămâni această hotărâre a Direcţiunii! Aş fi avut un motiv perfect pentru emigrare, cum spunea Baudelaire: *„fiecare ar trebui să aibă dreptul de a pleca".* Cu siguranţă că el se gândea la secolul lui, dar în veacul nostru, al III-lea, E.S. (Era Spaţială), şi mai ales în spaţiul nostru geografic, în Danubia lui Oscar Romero, dreptul de a pleca este un delict foarte grav. Numai exprimarea gândului că ai dori să părăseşti spaţiul căruia îi eşti destinat ca animal de povară constituie un sacrilegiu. Şi eu am avut neobrăzarea să-mi exprim gândul cu glas tare. Cu siguranţă că s-a auzit la Departamentul Adevărului.

Apoi îmi trece o altă idee prin gând. Mi-a povestit Julio, chiar în octombrie (285 E.S.), că o cunoştinţă de-a sa, de profesiune tehnolog la un mare combinat, a fost solicitată să colaboreze cu cerberii. Desigur, ea a refuzat, ca om cinstit ce era. Şi de atunci au început neplăcerile: ameninţări, percheziţii, anchete... După un an au lăsat-o în pace. Şi iată că în minte mi sa cuibărit, deja, ideea de compromis cu puterea. Era primul pas pe un drum ce ar fi putut duce spre mlaştina crocodililor. Dar, curios din fire cum mă ştiu, mi-am zis să-ncerc să calc pe cărarea asta şi, dacă voi avea noroc, vreodată, voi descrie jungla pe care am văzut-o aievea; dacă nu voi avea noroc, mă voi lăsa înghiţit de vreo dihanie cerberoidă...

Mi-am spus că scrisorile sunt mai importante decât orice şi ele trebuie să ajungă cu orice preţ la destinaţie; deci, pentru moment, trebuie să evit orice posibilă percheziţie. Şi am jucat: pas!

– Da, sunt de acord să colaborez cu dumneavoastră.

S-a uitat la mine cu aceeaşi figură satisfăcută ca şi când ar fi presimţit răspunsul meu afirmativ. Avea o faţă hexagonală pe

care am remarcat-o la toţi cerberoizii: directori, preşedinţi, consilieri, activişti, secretari de stat...

– În acest caz, vă voi da nişte coli albe pe care veţi scrie ceea ce vă voi dicta; şi mi-a întins foile. În acel moment ştiam că nu mai am decât o singură şansă: scrisorile să-mi fie citite la *„ Vocea Selenei".*

Am observat la mulţi oameni că în momente de mare încordare psihică se pierd, se emoţionează sau se sperie. Eu mă simt cel mai destins. Parcă pot să gândesc mai bine. Constat că nu mai am nimic de prisos în jur şi gândurile îmi zboară mai repede şi mai concret. Parcă trăiesc cu-adevărat. Odată, la penultimul meu examen, am ajuns la amiază la Alicia şi, cum mâncasem şi mi se făcuse somn, m-am întins puţin pe covor cu o pernă sub cap. Desigur, am adormit şi m-am trezit după 2 ore. Alicia m-a grăbit să mă duc la examenul de Resurse Planetare, m-am dus destul de calm, am intrat, am stat înăuntru cam o oră, am ieşi şi am întrebat-o: ghici?

– Nu ştiu, ai trecut? mi-a răspuns cu o altă întrebare.

– Am luat nota maximă.

De-atunci, îşi aminteşte, mereu, de somnul meu destins înaintea unei bătălii...

– Pe prima filă vă rog să-mi scrieţi vecinii din blocul în care locuiţi, îmi spune Juan José Quisano.

– Nu cunosc, după nume, decât câţiva. Din vedere îi ştiu pe mai mulţi.

– Ii veţi scrie numai pe cei cunoscuţi după nume. Ii întind hârtia şi îmi spune din nou:

– Acum vă rog să-mi scrieţi toţi colegii de serviciu. Ii scriu în ordine alfabetică şi îi întind şi a doua hârtie.

– V-aţi gândit la un pseudonim care să vă placă? mă întreabă brusc.

– Sebastian Pontes, îi răspund la fel de brusc, uitându mă atent la faţa lui hexagonală şi constatând că între noi a început jocul de-a şoarcele şi pisica, eu fiind pe post de şoarece.

– E prea lung. Numai Sebastian. Veţi fi tehnologul Sebastian şi cu acest nume veţi semna toate rapoartele dvs. pe care mi le veţi adresa mie, îmi spune fără nici o tresărire.

Cred că pot să fiu liniştit. Nu-şi aminteşte de pseudonimul Sebastian Pontes. Deci, nu prea ascultă *„Vocea Selenei"*

– Şi ultima hârtie pe care vă rog să o completaţi este Angajamentul pe care îl veţi lua faţă de Patrie şi Popor că veţi apăra legile provinciei noastre şi-i veţi demasca pe toţi duşmanii potenţiali. Cuvinte fără acoperire, pentru mine, pentru că ştiu că ele nu mai înseamnă decât manifestarea puterii absolute a satrapului Oscar Romero asupra tuturor fiinţelor Danubiei noastre, fie robot, fie om. Oricum, semnez şi mă pregătesc să dau replica, în viitor. Dar, pentru moment, iată-mă spion sau agent-informator în terminologia oficială.

– Mă puteţi căuta oricând şi să nu povestiţi cu nimeni despre întâlnirea noastră de azi. La revedere.

– Fiţi liniştit, vă salut; şi mă-ndrept spre ieşire, grăbit. Prima repriză se încheiase.

* * *

Inchid uşa metalică, masivă şi neagră î n urma mea, remarcând că nu scârţie – probabil că tot Departamentul Adevărului nu scârţie încă – pornesc agale pe aleea din părculeţul bine întreţinut şi ies în stradă. Am un sentiment amestecat, confuz: ceva între bucurie, îngrijorare, aşteptare înfrigurată... Ceea ce mi-am propus am obţinut: amânarea unei bătălii importante până ce voi avea un atu în mână – citirea scrisorilor la *„Vocea Selenei"* Continuă să plouă la fel de mărunt şi la fel de des şi nu-mi plac ploile. Prefer arşiţa dogoritoare şi uscată sau frigul năpraznic, dar nu umed. Sunt un continental, îmi plac extremele şi iată că acum am optat pentru calea de mijloc.

Mă-ndrept spre seviciu, pe jos, şi mă gândesc... Sunt mai bine de opt ani de când don Pablo Gomez a deschis seria protestelor publice, la noi, în provincia Danubia, a urmat apoi Greva minerilor de la minele de titan de pe Selena din 1 august 277, înfiinţarea Sindicatului Liber al Danubiei de către 20 de temerari – protestul părintelui George Callao împotriva demolării bisericilor în 279, întâmpinarea cu pietre a satrapului Oscar Romero de către muncitorii-humanoizi de la o întreprindere energetică în 281, protestul prin manifeste împotriva aceluiaşi Oscar Romero, care a devenit din ce în ce mai tiran, prinderea şi condamnarea autorului Reo sau Felipo la 10 ani recluziune (singur într-o celulă), deschiderea acţiunii în vederea emigrării

în Provinciile Unite Marţiene de către Domingo Turrao în 283, eliberarea părintelui Jorge în 284, exilarea lui Domingo şi a părintelui Jorge în august 285 şi asasinarea tehnologului Jorge l'Urso (despre care am aflat, desigur, prin *„Vocea Selenei"* la 19 noiembrie 285), pentru vina de a fi ţinut un jurnal ce conţinea referiri critice la adresa lui Oscar Romero...

– Te voi răzbuna, Jorge l'Urso! Ţi-o jur! şi Dumnezeu ştie că îmi respect totdeauna promisiunile! Jurnalul meu se va publica şi va produce Danubiei incendierea tiraniei unei familii detestate. Vei vedea.

În urmă cu trei secole a trăit un scriitor, sau mai degrabă ziarist, Güntter Walraph se numea, care, pentru a demonstra nedreptăţile la care erau supuşi turcii care lucrau în calitate de muncitori-oaspeţi în Germania acelor ani, s-a deghizat în turc şi a trăit în condiţii mizere, observând realităţile din interior şi apoi acuzând pe baza propriei experienţe. Dar eu nu-mi pot permite prea mult această aventură întrucât voi fi obligat să-mi torn colegii; deci, trebuie să acţionez rapid, dar, totuşi, cu prudenţă. Trebuie să expediez scrisorile şi să le ştiu ajunse în siguranţă. Atunci m-aş putea măsura, de la egal la egal, cu oamenii Departamentului Adevărului.

Am ajuns la birou. Superiorul meu, diplomat ca-ntotdeauna, nu mă întreabă pentru ce am fost chemat, în schimb, o face doamna Posada. Ii spun că este în curs o primenire a cadrelor ce se ocupă cu informaţiile confindeţiale. Cei bătrâni sunt înlocuiţi cu cei tineri. Observ că nu e prea încântată, dar a aflat, totuşi, ceea ce o interesa.

În aşteptarea orei finale a programului de lucru, mă gândesc la sensul existenţei acestei lumi şi citesc singura revistă pe gustul meu: *„Orbis".* Desigur, o citesc pe peretele-ecran al televizorului de lucru din biroul meu:

„Prima întâlnire dintre Ronaldo Ramirez, guvernator al Provinciilor Unite Marţ ie ne, şi Miguel Romanoff, strateg al Comisiei Progresiste a Uniunii Venus ie ne, a fost un mare succes. La această conferinţă, desfăşurată în Cilindrul de Vest al Centurii Lagrange, în provincia Helvetica, palierul numărul 1, s-au făcut primii paşi spre eliberarea Lumii interplanetare de pericolul distrugerii reciproc-asigurate. Cei doi lideri au ajuns la concluzia reducerii armamentului strategic al statelor lor şi a verificărilor reciproce. Ei au

convenit să se întâlnească în toamna viitoare în capitala Provinciilor Unite iar peste încă un an în Uniunea Venusiană «este ştirea seacă, la obiect, asupra evenimentelor secolului, cum a fost calificată întâlnirea dintre „cei doi mari" de către unii ziarişti poate prea entuziasmaţi».

Ce-ar fi să citesc şi un articol de fond publicat la rubrica intitulată «Din presa străină»?

Domnul Rolando Ramirez a promis în timpul campaniei electorale din anul 280 că va înarma Provinciile Unite nu de dragul cuceririlor – se ştie că Marte n-a cucerit niciodată vreo altă ţară – ci pentru că forţa reprezintă unicul limbaj înţeles de toată lumea, pentru că pacea nu poate fi apărată decât printrun echilibru strategic şi pentru că pacea fără libertate nu valorează nimic. Şi domnul Ramirez s-a ţinut de cuvânt. El a reuşit să aducă la masa negocierilor pe omologul său din Uniunea Venusiană.

Domnul Miguel Romanoff se află în funcţia de strateg al Uniunii Venuciene din martie 285, preluând o succesiune dificilă şi având de făcut faţă numeroaselor probleme, atât interne (degradarea continuă a productivităţii muncii, apatia, alcoolismul, stagnarea industrială şi alimentară), cât şi externe (războiul cu mujahedinii asteroidului Ceres, insuccesele propagandei în Cilindrul de Vest al Centurii Lagrange, costul exorbitant al subvenţionării regimurilor-marionetă din satrapiile Cilindrului de Est din Lagrange). El trebuie să ţină seama de doi factori: Marele Creier, pe care, deja, l-a luat drept model – folosindu-l ca paravan al acţiunilor sale – şi Eşalonul Doi, ce interpretează gândirea Marelui Creier şi propune aplicarea lui, în viaţa de zi cu zi a tuturor locuitorilor Uniunii Venusiene, în toate sectoarele de activitate. Din nefericire, Eşalonul Doi a interpretat gândirea maestrului aproape exclusiv în favoarea sa şi a valeţilor săi. Don Miguel, în cazul în care va dori să schimbe ceva, se va trezi pe un cazan cu pulbere. Probabil că are nevoie de succese în exterior pentru a reuşi să urnească din loc uriaşul Venusian.

Şi iată că un uliu s-a întâlnit cu porumbel alb.

Dar este Don Miguel un porumbel?"

* * *

Este 3 martie 286, E.S. Tocmai m-am înapoiat de la Filiala Palierului Doi al Departamentului Adevărului. Este prima oară după mai bine de trei luni când îl întâlnesc pe Juan José Quisano. Când eu am ajuns în faţa intrării instituţiei sale, el tocmai ieşea; mi-a spus că se grăbeşte şi că mă roagă să trec mâine dimineaţă. M-a privit cu aceeaşi figură hexagonală şi parcă a schiţat un zâmbet ironic sau sarcastic, sau poate mi s-a părut. Oricum, nu-mi poate ieşi din gând mutra lui sau ceea ce se ascundea în spatele măştii pe care şi-a pus-o, pentru că este ştiut lucru: zâmbetele ascund pumnale. Revăd, ca o bandă desenată din revistele pentru copii, întregul film al evenimentelor desfăşurate între 25 noiembrie 285 şi ziua de azi:

În seara zilei de 25 noiembrie, în baie, cu apa deschisă pentru a acoperi vocile – suferim de psihoza microfoanelor – i-am spus Aliciei că am fost recrutat agent-informator. Mi-a replicat, cu inconştienţă, că nu crede să fie atât de grav şi de periculos. Voi furniza cât mai puţine elemente „băieţilor" până când se vor plicitsi de mine şi nu mă vor mai solicita. Eram hotărât să joc o carte mare şi nu să aştept un viitor mai bun care nu va veni decât dacă-l smulgi cu dinţii. Eram hotărât să-i provoc la duel pe băieţi. Desigur, nu-i puteam spune ei toate acestea, ştiind-o cât detestă complicaţiile şi cât de mult ţine la liniştea ei, la căsuţa ei frumoasă, la confortul ei banal de fiecare zi, la care n-ar putea renunţa pentru nici o himeră din lume.

La 2 decembrie i-am livrat colegului meu de birou, Arcadio Delgato, cele 4 plicuri ce conţineau 19 scrisori, pentru a i le da unui cunoscut de-al său de religie islamică, cetăţean al unei provincii din Centura de Asteroizi, care să le transporte în Cilindrul de Vest şi să le expedieze de acolo la *„Vocea Selenei"* Vorbeam cu el mai demult despre această procedură de expediere întrucât era singura mai sigură, fiind ştiut faptul că tot ce iese şi intră în Danubia se cenzurează. Mi-a spus că îmi va face acest serviciu, dar nu doreşte să le citească. Dacă vor fi cumva interceptate el să nu ştie nimic.

Am avut parcă o premoniţie: am avut senzaţia că el va fi tura sacrificată în jocul meu de şah cu puterea.

Dacă aş reuşi un singur sacrificiu de tură şi aş obţine o victorie sau o remiză ar fi bine... Sper să am noroc. La sfârşitul lui decembrie am început să citesc *„Procesul* lui Franz Kafka. Il

cunoşteam pe autor din paginile Jurnalului său care-mi plăcuse mult. În schimb, *„Procesul'* nu m-a încântat prea tare. Mi s-a părut ancorat undeva în vid, poate pentru că eram într-o stare depresivă în aşteptarea unui alt „proces", de data asta la modul cel mai concret cu putinţă.

La 6 ianuarie 286, Arcadio Delgato mi-a adus o veste bună. Amicul său islamic i-a comunicat că a expediat scrisorile mele. Puteam să aştept ceva mai liniştit. Dar dacă nu le-a expediat pe toate?

Aşteptam să-mi fie difuzată prima scrisoare, cea adresată părintelui Jorge Callao, duminică 16 februarie 286. Duminica a trecut şi nu s-a întâmplat nimic. Mi-am zis: *„poate nu o fi încăput în spaţiul destinat scrisorilor. Se va trimite duminica viitoare".*

În 23 februarie acelaşi rezultat. Nu s-a întâmplat nimic. Am început să intru la bănuieli: dacă Arcadio nu a dat scrisorile mele la prietenul său, ci la cerberi? Imposibil, pentru că în două luni aş fi fost strâns cu uşa. Dacă islamicul a minţit şi nu le-a expediat? Asta ar fi o posibilitate. Pentru moment, nu am altă soluţie decât să aştept.

Este 2 martie. Vine seara, se transmite emisiunea şi, din nou, tăcere. Fiind superstiţios, mi-am zis că dacă nici a treia duminică nu s-au citit scrisorile mele, cu siguranţă nu se vor mai transmite.

Mi-am făcut planul să vizitez anul acesta Uniunea Venusiană. Nu sunt sigur dacă se poate în fiecare an. Ar fi bine să-l întreb pe Juan Quisano. Aşa că în dimineaţa asta am pornit spre el şi, ce noroc, l-am întâlnit. Dar nu mi-a spus nimic concret. Doar să vin mâine. Ce-o fi însemnând asta? Deşi l-am căutat în fiecare lună, nu l-am găsit. I-am lăsat câte un bileţel semnat de „tehnologul Sebastian", prin care-l înştiinţam de vizita mea. I-am respectat instrucţiunile întocmai, în schimb, poate a fost mai bine că nu l-am găsit. Nu a trebuit să-i întocmesc nici un raport-confidenţial despre colegii mei pe care trebuia să-i ţin sub observaţie. Tocmai eu, care gândeam mai liberal şi mai nonconformist decât ei. Sau poate tocmai de aceea...

Am avut un coleg care a fost recrutat ca spion în urma unui şantaj. Se pare că tehnica lor clasică de a-şi alege oamenii este şantajul. Te-a prins cu ceva minor, cedezi presiunilor lor

mieroase şi te afunzi în mlaştină până la gât. Ca să scapi, nu-ţi rămâne decât să te simtă vreun crocodil şi să te-nghită. Aşa şi colegul meu: avea sistemul nervos mai labil şi n-a rezistat. A încercat să se sinucidă, n-a reuşit şi a fost internat la pavilionul psihiatric. De aici nimeni nu mai iese cu mintea întreagă. Este sectorul cercetărilor de vârf ale Departamentului Adevărului. Probabil că la colegul meu s-au adunat mai multe dintr-o dată: pe fondul genetic defavorabil al sistemului său nervos a intervenit tratamentul alcoolic pe care şi-l administra, înşelăciunile soţiei şi presiunile „băieţilor". Şi n-a rezistat. – Să vedem mâine, ce-mi va spune Juan Quisano?

* * *

Este 6 februarie 288. Mi-am propus să scriu o carte despre viaţa cotidiană a locuitorilor Danubiei încă de acum şase ani. Şi pentru că nu aveam un subiect palpitant începusem să notez diverse cugetări pe marginea lecturilor pe care le îngurgitam cu frenezie. În 283 am schimbat metoda, m-am retras din pasivitatea mea contemplativă şi am trecut la o nouă profesiune de credinţă: riscul. Astfel că în timpul Hegirei mele din provincia Danubia am reuşit să-mi pierd hârtiile cu însemnări. N-a fost o tragedie pentru că totul a trecut neobservat, în schimb, eu am câştigat o experienţă utilă: mi se arătase că nu aceasta era calea de luptă pe care trebuia s-o urmez împotriva tiraniei cerberoide. Trebuia să-nvăţ să lupt cu mijloacele lor, pe terenul lor, în orice moment în care vor dori ei, folosindu-mă de o singură armă: pana. Şi cred că acum stăpânesc această tehnică: sunt gata să ies în arenă; din nou.

Două sunt motivele ce m-au determinat să ridic iarăşi flamura răzvrătirii, de data asta până la victoria finală în serviciul libertăţii. Primul este de ordin interior şi afectiv: protectorul meu, cerberul Juan Charon, mi-a promis că voi putea călători în vara acestui an în provincia Alamania de Răsărit, în vizită la un prieten din vremea studenţiei, care mi-a trimis o invitaţie. Când am întocmit formularele şi mi-a venit răspunsul negativ din partea primului forum care aprobă o călătorie extrasatrapiană – Consiliul Muncii, am afăcut contestaţie, bazându-mă pe buna-credinţă a protectorului meu. Răspunsul a fost, din nou, negativ. Atunci mi-am zis că trebuie să fie ceva

necurat la mijloc. L-am căutat la videotelefon de mai multe ori pe Juan Charon, având senzaţia că mă evită. Intr-un târziu mi-a spus, parcă a se justifica: *„Ce părere are Direcţiunea Consiliului Muncii despre excursia ta?".* Atunci am înţeles că totul a fost o mare păcăleală. A profitat de buna mea credinţă petru a mă duce cu zăhărelul.

De fapt, eu sunt de vină: pentru că îi consider pe toţi oamenii onorabili şi integri, şi, cu atât mai grav, pe cerberi. Am uitat că ei sunt roboţi. Intr-un fel, a fost un noroc că Juan Charon mi-a adus aminte că nu poate exista un dialog între mine şi cerberi. Pe termen lung eu aş pierde, definitiv şi iremediabil. Desigur, i-am spus la videotelefon că nu doresc să-l deranjez în legătură cu călătoria mea, am renunţat la cerere pentru că, dacă s-ar aproba în termenul legal de trei luni, paşaportul mi-ar veni după expirarea concediului meu de odihnă. Când a auzit acest text, s-a liniştit automat, vocea i-a devenit destinsă. Bănuiesc că a fost conştient de faptul că nu s-a ţinut de cuvânt. Dacă nu era acest mic incident birocratic nu aş fi început să scriu *„Dincolo de Styx"* Mi s-ar fi părut că nu mă ţin de cuvânt, că nu respect înţelegerile din 1-2 aprilie 286 încheiate între mine şi Juan Charon prin care mi se impunea tăcerea.

Probabil că tiranii acceptă remiză în prima bătălie pentru că ştiu că la a doua, prin complicitatea tăcerii adversarului, vor câştiga detaşat. Ei bine, domnilor cerberi, fiţi siguri că viitoarea partidă de şah o voi câştiga eu, fără măcar să mai sacrific vreo tură.

Ii mulţumesc colegului dvs., domnul Juan Charon, că mi-a deschis ochii arătându-i că dvs. nu ştiţi ce-nseamnă cuvântul de onoare. Vă atrag atenţia, în mod respectuos, că consider Acordurile din 1-2 aprilie 286 E.S. drept nule şi neavenite. Din acest moment, sau, mai bine zis, din momentul apariţiei cărţii mele, mă consider liber să vorbesc despre orice subiect controversat cu oricine doresc eu, nefăcând dealtfel decât să dau curs articolului 28 din Constituţia Danubiei.

Al doilea motiv care m-a determinat să tai pânza de păianjen ţesută în jurul meu a fost ceea ce speram demult să se-ntâmple şi iată că s-a întâmplat: manifestaţia humanoizilor de pe „palierul trei" sau ţinutul Brashovia, cum se mai numeşte. După acel moment memorabil – sunt aproape trei luni de atunci – protestele cetăţenilor danubieni au devenit mai vehemente şi

nu s-au mai stins. Au devenit concertate: când unul este redus la tăcere, îşi scoate capul din nisip altul, astfel că cerberii lui Oscar Romero nu mai ştiu ce-i de făcut, mai cu seamă că protestatarii sunt sprijiniţi masiv de cetăţeni ai tutror provinciilor din Lagrange – atât din Vest, cât şi din Est – prin demonstraţii, petiţii de solidarizare, pachete cu alimente şi vitamine. Până şi Miguel Romanoff – tânărul strateg al Direcţiunii Comisiei Progresiste a Uniunii Venusiene este nemulţumit de guvernarea dezastruoasă a satrapului Oscar Romero. Probabil că zorile libertăţii danubienilor nu sunt departe.

Fiind solidar cu compatrioţii mei, nu pot să continui să trăiesc în muţenia ce mi-a fost prescrisă de către putere, pentru că nu cred în acea putere, impusă ca un jug unor animale de povară. Nu cred decât în forţa dreptului celor mulţi care trăiesc în legea morală pentru că sunt un enoriaş al Bisericii Libertăţii.

– Vă mulţumesc, cetăţeni ai Brashoviei; m-aţi readus la » ' » » viaţă!

II / CHOKMAH Este 24 mai 283, Era Spaţială. Mă aflu în Liftul-accelerat care face legătura între Palierul 2 şi Palierul 7. Este ora 6^{50}. Mă uit prin hublou şi constat că liftul s-a pus în mişcare. În sfârşit, pot să-mi savurez gândurile. Ştiu, călătoria nu va dura prea mult. Nu sunt decât 5 km în plan vertical. Pe parcursul unei ore voi contempla peisajul mirific ce mi se-aşterne-n faţă. Mi-am propus demult acest lucru şi iată că acum o voi face, dacă mă voi putea concentra. Sunt destul de nervos. Am un uşor tremur al mâinilor. Totuşi, sunt fericit. Ştiu că este ultimul drum pe care-l fac prin satrapia Danubiei. Deseară voi fi la frontieră. La noapte voi trece Styxul. Dincolo! Mâine dimineaţă voi fi pe teritoriul Yugotierei. Am bani mulţi la mine: o sută zece dubloni marţieni. Voi putea străbate palierele acestei republici în două moduri: fie voi lua liftul care mă va duce la frontiera ligurică a Yugotierei, foarte rapid, dar cu riscul unei posibile verificări a identităţii mele (ar fi destul de periculos pentru că nu am documente de liberă trecere), fie voi merge din palier în palier, pe scara de serviciu, până voi ajunge la aceeaşi frontieră ligurică. Îmi va lua mai mult timp, dar cred că va fi un drum mai sigur. Sper că nu voi întâlni patrule care să-mi verifice identitatea.

Mă uit din nou prin hublou. Văd Pământul azuriu proiectat pe un cer negru. Acest lift-accelerat este amplasat în exteriorul

Cilindrului de Est. O ocazie rară de a vedea Universul apropiat în toată splendoarea sa. Cele mai mlte lifturi sunt amplasate în interior. În timpul unei călătorii se proiectează un film de actualităţi ce are o lungime egală cu durata acesteia. Şi cum, în ultima vreme, un singur actor reţine atenţia publicului-spectator danubian, prin voinţa sa bolnăvicioasă de a-şi face simţită prezenţa până şi în vis, călătoria cu liftul interior devine extrem de neplăcută.

Oscar Romero, actorul ce apare şi pe ecranele lifturilor interioare – se putea altfel? – a propus să se desfiinţeze călătoriile cu lifturile exterioare. Desigur că se va da curs iniţiativei sale. Adunarea provincială va vota în unanimitate, ca de obicei, sugestia satrapului nostru iubit. El vrea ca noi să nu mai vedem un răsărit de Soare, un apus de Lună sau un Pământ albastru ce se roteşte întrebător pe fundalul negru şi senin al infinitului etern: infern sau paradis? El vrea ca noi să trăim într-o lume absolut concavă în care el va fi zeul nostru. Aproape că a reuşit. De-aceea părăsesc eu, fără regrete, spaţiul acesta nefericit...

Privesc senin spre Terra şi-mi fac planul: mâine dimineaţă voi ajunge dincolo de Styx, în Yugotiera. Voi mânca mierea pe care mi-am adus-o. Nu-mi va lua mult timp şi îmi va da energie suficientă. Voi bea apa rămasă în bidon şi voi porni pe jos. Numi va fi prea greu pentru că voi coborî. În cel mult două zile voi ajunge în Liguria...

Am mai fost în Yugotiera de două ori: acum 11 şi acum 10 ani. Prima oară am stat trei zile la Villablanca. Desigur, aş fi putut pleca spre Liguria şi atunci, dar n-am făcut-o. Poate pentru că nu mi-am propus. Şi atunci eram nemulţumit de ambientul danubian dar ţineam prea mult la maestrul meu de universografie pentru a-i face rău prin fuga mea. În plus, eram şi foarte tânăr. Poate că de-atunci plecarea definitivă a rămas o stare de spirit pentru mine. Anul următor am mers din nou, de astă-dată mai aproape de oraşul meu natal, peste Styx, la Pontes, pentru o zi. Nici acum nu am dispărut, din solidaritate cu un prieten cu care m-am înţeles să pornim împreună, mai târziu. Şi de data asta numai eu am fost cel care s-a ţinut de cuvânt. Am revenit pentru a pregăti plecarea, dar el nu mai dorea s-o facă.

Am aflat peste ani că el este în Centura de Asteroizi. Totuşi, nu-l invidiez; pentru că ţin la experienţa destinului meu. Oare nu sunt o reîncarnare? Prin câte trupuri o fi sălăşluit sufletul meu? Poate că religia mendeliană este cea mai bună religie actuală. Budiştii sunt prea contemplativi, islamicii prea fanatici, iar creştini prea ipocriţi.

Manolo, profetul mendelienilor, a reformat povestea vieţii lui Iisus şi a compus cel mai frumos poem al secolului XXI: *Credo Mendelianis.* Fiind un spirit logic, şi-a pus câteva întrebări:

1. Imaculata concepţiune a fost posibilă din punct de vedere tehnic?

2. A fost Iisus om sau zeu sau amândouă?

La prima întrebare, a găsit într-o revistă de genetică: era posibil ca Sfânta Maria să fi fost fecundată artificial cu o seringă ce conţinea jumătatea necesară apariţiei lui Iisus. Autorul moral şi material ar fi fost Dumnezeu, iar executanţii, nişte farfurieni. Deflorarea Mariei s-ar fi produs dinspre interior spre exterior, şi nu invers.

La a doua întrebare a răspuns în mod eretic: Iisus a fost penultimul profet al lui Dumnezeu, ultimul fiind Mohamed. Şi de aici a pornit elaborarea *„Credo"-ului.*

A început prin a o reprezenta pe Maria fără veşminte ca Venus şi pe Iisus prunc. Chiar dacă crucea a rămas simbolul mendelienilor, nici naşterea şi nici uciderea profetului nu au constituit esenţa acestei noi religii, ci existenţa sa.

Dar iată că liftul s-a oprit. Să-mi urmăresc planul...

* * *

Este o chestiune vitală de a evita Garda de frontieră. Ei se află în subordinea Departamentului Adevărului şi, în cazul în care ai ghinionul să fii depistat de aceşti gardieni, poţi fi sigur că viitoarele şase luni (sau chiar 12) le vei petrece în celula de cristal. Se vor face experienţe pe tine dar poţi spera, cel puţin, că nu-ţi vor dăuna în mod ireversibil. Toţi care s-au întors de- *t*
t acolo au povestit că li s-a cruţat sistemul nervos central. Totuşi, un an irosit în celula de cristal ar fi mult. Sper să reuşesc...

Liftul se opreşte în două staţii: la palierul 7 şi la palierul 7 bis. Oraşul meu natal este situat la palierul 7 bis. Dar eu cobor, prudent, la palierul 7. Ştiu că aici nu sunt gardieni pe peron. Voi merge pe jos, mai întâi, voi coborî un etaj pe scara din grădina botanică, apoi voi încerca să-mi găsesc un tufiş cât mai aproape de Styx pentru ca, la noapte, să-ncerc să-l trec înot. Ştiu că zona este părăsită. Mi-am propus să mă cufund în afluentul său, Negras. Dar până la noapte mai am o jumătate de zi. Pe măsură ce paşii se-ndepărtează de staţie mă gândesc la toate astea cu înfrigurarea unui automat. Cobor în grădina botanică şi merg de-a lungul afluentului Negras spre confluenţa lui cu Styxul. Ochesc o înălţime împădurită şi o pornesc într-acolo. Plouă mărunt şi des. Nu-mi place ploaia. O iau de-a dreptul spre vârf şi constat cu nemulţumire că pădurea devine mult prea deasă. Mă zgârie toate crengile, dar nu mă opresc. O forţă exterioară mă-mpinge înainte. Sper că o va face până voi ajunge unde mi-am propus: departe, dincolo de Styx; pentru că nu am decât o singură limită: victoria. Iată-mă, în sfârşit, sus, pe colină. Am o privelişte perfectă: spre sud se vede Styxul, spre nord este grădina botanică şi drumul pe care am venit, spre vest sunt câteva dealuri împădurite, iar spre est se vede afluentul Negras. Pe aici voi porni. Dar până se va întuneca mai este mult timp. Trebuie să aştept. Din fericire, ploaia a stat. Adie un vânt uşor care-mi va usca hainele. Mi-am găsit un loc bun mascat privirii de nişte boscheţi. Mă-ntind pe sacul de voiaj, dar nu mă cuprinde somnul. Citadela cenuşie a etajului meu superior este luată cu asalt de către cavalerii nomazi ai stepelor asiatice: gândurile. Nu regret plecarea de lângă Alicia, nu-mi pare rău că nu-mi revăd părinţii, nu-s trist că proprietatea mea – locuinţa – va fi rechiziţionată de către Satrapie, pentru că sunt un om de acţiune. Fiindcă, pentru mine, numai ideea mea contează. Mă aflu în război cu acest guvern tiranic şi voi lupta până îl voi învinge. Pentru că pe moment sunt singur, dar asta nu mă deranjează. De fapt, încă nu am făcut declaraţia publică, dar o voi face imediat ce voi ajunge în Provinciile Unite Marţiene...

Am 28 de toamne şi încă n-am făcut nimic. Am scris, ce-i drept, nişte poezii pe care Alicia le-a pierdut. Am scris nişte cugetări pe care le am la mine, în sacul de voiaj. Poate că vor constitui începutul primei mele cărţi...

Am scris o scrisoare deschisă la *„Vocea Selenei"* acum trei ani în care propuneam fondarea *„Clubului Democrat"* al Danubiei. Mi s-a răspuns într-un mod apreciativ la adresa sugestiilor mele, dar nu s-a întâmplat nimic concret.

Imi amintesc... demult... aveam vreo 6 ani. Mama dorea să mă dea la şcoala de muzică, dorea să cânt la vioară. M-a înscris la examen, m-am prezentat cu fragmentul *„Fluturaş, nu mai ai aripioare"* pe care l-am cântat solo-voce. Comisia a fost încântată dar, ca urmare a unei neînţelegeri – ei credeau că sunt candidat la secţia de pian – am picat cu succes. La ieşire mă aştepta mama şi bunicul, care mi-a spus să nu uit niciodată că este primul meu examen şi ultimul la care sunt respins. Mi-a spus că voi fi învingător la toate confruntările viitoare pentru că ştie că acest eşec mă va ambiţiona. Mult mai târziu avea să se arate că a avut dreptate. Am cântat totuşi la vioară doi ani mai târziu. Mama mi-a luat profesor particular; apoi m-a dat şi la şcoala de arte plastice. Se spune că artiştii fără talent devin critici. Cam aşa am fost şi eu la vioară şi la desen. Am preferat mingea şi jocurile: eram întotdeauna împăratul. Şcoala primară *A*

*

am început-o prost. Invăţătoarea era o stalinistă îngustă, iar eu făceam parte din şcoala de gândire liberală a bunicului meu. A avut totuşi un merit învăţătoarea mea: mi-a cultivat cerbicia. La gimnaziu, în schimb, am devenit o vedetă, olimpic patru ani la matematică şi calificat o dată la faza cantonală, de două ori în concursul satrapian de universografie, câştigător de fiecare dată. Şi iată că a venit anul 268, 21 august. Trupele de roboţi ai Uniunii Venusiene au invadat Moravia. Atunci am luat hotărârea de a-mi consacra existenţa luptei împotriva „Uniunii". Voi pleca, în Provinciile Unite Marţiene, mi-am spus, şi voi întemeia o asociaţie de eliberare a Cilindrului Lagrange Oriental de sub stăpânirea roboţilor. Şi viitorul a vrut să mă contrazică în mod neaşteptat. Acelaşi Oscar Romero, strateg al Comisiei Progresiste şi satrap al Danubiei Superioare, care în '68 s-a opus, verbal, invaziei roboţilor Venusieni, avea să invadeze, el însuşi, satrapia sa, producând o răsturnare totală a scării valorilor. Mi se pare că acesta nu-i decât începutul. Ar fi fost mai simplu ca Danubia noastră să fie ocupată, în continuare, de soldaţi venusieni. Am fi ştiut cu precizie cine ne este duşmanul.

Pe când, aşa, Romero s-a dat drept campionul naţionalismului, ne-a făcut să credem că e sincer doar pentru a-şi înstăpâni puterea personală, neţinând seama nici de supuşii săi, nici de patronii săi venusieni, iar noi, bieţi guguştiuci de colivie, l-am crezut, uitând un lucru esenţial: el însuşi este un robot.

* * *

Privesc la cadranul ceasului. Este ora 12^{00}. Mai am mult până vine înserarea. Ar trebui să dorm puţin. Să încerc să mă gândesc, poate voi obosi şi voi adormi.

Manolo – cel ce avea să devină pontiful mendelienilor – era un humanoid simpatic, foarte binevoitor cu semenii săi de acelaşi sex, dar extrem de interesat de specimenele, bine proporţionate, ale sexului opus. Avea, totuşi, un fond bun şi, fiind foarte cinstit – nimic nu detesta mai mult decât ipocrizia -a refuzat să se căsătorească cu prietena sa, Florencia, pentru a nu o decepţiona, ştiindu-se un cocoş fără pereche. Desigur, Florencia ar fi dorit să-l ştie numai al ei, dar, constatând pe propria-i piele elanul nestăvilit al bastonului său telescopic, foamea sa nestăpânită de cantonare în peştera paradisului, la izvorul fermecat de apă vie care seca mai repede, la toate partenerele sale, decât ar fi dorit lancea sa herculiană ce nu mai voia să dea semne de oboseală, ea a acceptat să-l lase să-şi facă de cap, cerându-i, totuşi, un moştenitor.

– Tu, primul şi singurul meu partener, i-a spus Florencia într-o zi. Ştiu că nu vrei să mă minţi, mi-ai spus-o şi mă bucur. Probabil că dorinţa ta nestăpânită de humanoide este o boală.

Tu singur vei şti ce trebuie să faci, dar mie lasă-mi o amintire pe care să o iubesc mai mult decât pe tine, fă-mi un băieţel, Manolo!

I-a făcut pe plac Florencia şi aşteptau să vadă rezultatul, când, o nouă furtună se declanşă în spaţiul imens al Estului. Statul decretează o nouă vânătoare de vrăjitoare: *„Celibatul se interzice; toţi cei care nu se vor supune în termen de o lună vor fi expediaţi în colonii penitenciare fără posibilitate de întoarcere".* Aşa era formulată noua lege, desigur „minunată", dar precizările din clasica anexă rămâneau secrete pentru muritorii de rând, fiind cunoscute numai de către echivalenţii cerberilor noştri de azi, pretorienii Departamentului Adevărului.

Acum, la mai bine de un sfert de mileniu de la eveniment, se cunosc toate detaliile, mai cu seamă că au legătură cu apariţia religiei mendeliene. Iată clarificările:

– celibatul se interzice începând cu vârsta de 20 de ani pentru băieţi şi 18 ani pentru fete; – cei care nu se vor supune în termen de o lună de la apariţia prezentei legi sunt şi persoane de peste 40 de ani, de pildă, dar şi de 20, toate băgate în aceeaşi oală; – presupunând că această lege va rămâne în vigoare, ceea ce este foarte probabil, întrucât guvernul aparţine unei caste politice, generaţiile viitoare vor fi sacrificate; – această lege se referă la toţi cetăţenii, dar membrii castei conducătoare nu se consideră cetăţeni, deci ei sunt exceptaţi; – cum divorţul este interzis, nu rămân cuplurilor create pe cale administrativă decât 3 soluţii: fie să se sinucidă, în acest caz bunurile revenind statului, fie să devină ipocriţi prin schimbarea frecventă a partenerilor, soluţie care s-a generalizat masiv, urmaşii rezultaţi rămânând cu mama şi cu prinţul consort, fie să încerce să plece în Noua Lume Spaţială, în mod clandestin, pentru că Marele Imperiu nu tolerează iniţiativa individuală.

Privind acum în urmă, peste timp, îmi dau seama că, deşi Marea Revoluţie Electronică nu a făcut decât să înlocuiască o tiranie cu alta, a fost totuşi necesară. Casta politică conducătoare şi-a propus să-i elimine pe humanoizi, în mod treptat, pentru a nu se produce convulsiuni sociale cu posibile efecte nedorite şi să-i înlocuiască cu androizi, sclavi cu mult mai puternici, mai disciplinaţi şi, s-a considerat, mai inteligenţi, astfel membrii castei menţinându-şi puterea şi trăind în continuare ludic şi noncreativ.

Dar ei au uitat că, deşi sclavi prin statut, roboţii s-au pus pe treabă, au început să inventeze, apoi să reflecteze şi pasul următor se întrevedea de la sine: eliminarea castei şi preluarea puterii. Numai că pasul ăsta a durat aproape două secole.

Când Florencia îşi aştepta moştenitorul, era la începutul anilor '30 din secolul XXI sau secolul I al Erei Spaţiale.

De câţiva ani, în Marele Imperiu, reacţiunea şi-a făcut simţită prezenţa. Membrii Marelui Consiliu au revizuit orientările defunctului Segio Le Goff, preluând o moştenire de invidiat, atât în planul cantitaiv al spaţiului imens obţinut de acesta – planeta Venus a devenit colonia Marelui Imperiu – cât şi în domeniul creditului moral pe care întreaga lume civilizată i l-a acordat, în

blocus, lui Le Goff şi, ulterior, urmaşilor săi. Au avertizat vreo câteva „casandre" că jocul acesta cu ursul viclean al imperiului va deveni riscant, dar valul euforiei generale le-a astupat pliscurile.

Manolo s-a născut puţin după începutul secolului XXI. Şi-a petrecut copilăria şi adolescenţa în ultima perioadă de guvernare a lui Sergio Le Goff. Apoi s-a înscris la optoelectronică nutrind dorinţa de a se specializa în construcţiile de roboţi. Manolo era pasionat în egală măsură de istoria religiilor. Deşi statul se proclama ateu, don Sergio liberalizase practicarea oricărei religii, cu condiţia ca bisericile să nu prejudicieze buna funcţionare a patronului temporal: statul. Astfel că se publicaseră suficiente cărţi religioase de bună ţinută. Dar noua conducere a limitat, în mod discret la început, numărul cărţilor despre religie, apoi a început retragerea lor. Totuşi, Manolo avusese timp să citească Biblia, Coranul, Vedele, Upanishadele şi o carte frumos ilustrată numită Istoria Religiilor. Visul său era să creeze o armonie universală între oameni şi roboţi în cadrul aceleiaşi biserici universale, căreia i-a spus „mendeliană", de la părintele geneticii Gregor Mendel. Desigur, vise frumoase ale unui tânăr încă neconfruntat cu structurile cotidiene ale puterii, dar, care, la impactul cu adversitatea autoritară şi încăpăţânată a administraţiei, se vor transforma într-un crez. La apariţia acestei religii a contribuit şi potenţialul de sinteză a lui Manolo, probabil.

* * *

Prima aventură carnală a început-o relativ târziu. Avea 22 de primăveri. Incepuse printr-o relaţie sentimentală platonică care se prelungise destul de mult pentru Manolo. Tânăra domnişoară, mai mică cu câţiva ani decât el, îi ascultase cu încântare poveştile despre Beatrice şi Héloise, despre Charlote şi Regine Olsen. Vanitatea ei era gâdilată în mod plăcut de comparaţiile pe care Manolo le făcea între ea şi aceste personaje celebre. Pe-atunci el nu ştia că, devenind un personaj, ai parte aproape numai de suferinţă. Dar el nu vedea decât partea frumoasă a lucrurilor. Oricum, timpul trecea şi nu îndrăznea să o atingă pe tânăra sa prietenă, dintr-o reţinere plină de respect, dar poate şi dintr-o necunoaştere totală a

aspectelor tehnice necesare, care, pe vremea aceea, nu se-nvăţau, ca acum, la şcoală. Cum drăcuşorul care se află în fiecare humanoid a-nceput să-i dea ghes prietenei sale, cum ea a trebuit să plece în altă localitate în vederea continuării studiilor, cum scrisorile lor s-au rărit pentru ca, după puţin timp, ea să nu mai răspundă deloc, Manolo şi-a propus să se intereseze, deşi simţise că şi în forul său interior ceva nu mai merge.

A luat legătura cu un coleg care l-a informat că ex-prietena sa fusese curtată de un „bivol" (aceasta îi era porecla), un tip cunoscut pentru specialitatea sa de a rupe inima şi poarta peşterii paradisului tinerelor fete. Ii plăcea să se considere un învăţător sau un maestru. Se lăuda adesea că el iniţiază „feciorimea" – vorbea în categorii – spre a o trece la profesionalism. Ii făcea, probabil, o reală plăcere să se ştie că el este un talentat pedagog în domeniul afrodisiac. Şi, după cum spuneau multe din elevele sale, era talentat. Manolo a aflat mult mai târziu că „bivolul" a devenit membru marcant al castei politice şi s-a impus prin teroarea împotriva practicanţilor amorului liber! Se spunea că soţia sa, mult mai bătrână ca el, îl propulsase spre vârful piramidei puterii. Făcea pe moralistul. Gurile rele afirmau că, datorită exceselor din tinereţe, i-ar fi secat izvoarele nectarului pe care-l împărţise atât de generos elevelor sale. Manolo s-a mirat de această metamorfoză a „bivolului" în lup moralist, dar şi-a spus că nu este singurul caz pe care-l cunoaşte.

Desigur, îi părea rău de întreruperea legăturii sentimentale, dar un prieten l-a consolat. I-a propus să meargă cu el la o „preoteasă a Afroditei", profesionistă a destinderii adiabatice a sistemului nervos humanoid. Şi atunci, ca întotdeauna în Marele Imperiu, nu existau profesioniste prorpriu-zise. Nu banul era mijlocul lor de schimb. Ele au format un fel de club care se numea *„Clubul lui Venus"* cu scopul oficial de practicare a sportului în mod regulat, dar, pe lângă asta, aveau un program moderat de amor carnal de patru ori pe săptămână (marţi, joi, sâmbătă şi duminică). Zilele de miercuri şi vineri erau considerate zile de post şi de abţinere. Era ca un fel de societate orfică ce a apărut mai târziu în mediul universitar. Preotesele Afroditei erau fete decepţionate sentimental de primul lor partener, care au preferat să continue, în stil baudelaire-ian, să

dea trupului ceea ce i se cuvine, adică nectar de humanoizi, iar sufletul să-l canalizeze spre alte scopuri decât iubirea. Aceste preotese aparţineau, ca idee generală, Clubului lui Venus, dar nu aveau un statut, o sală şi o organizaţie propriu-zisă. Fiecare îşi primea partenerii acasă, în locuinţa în care, cel mai frecvent, locuia cu chirie. Norocul făcuse ca fiecare cameră să fie dotată cu o baie. Şi apa caldă curgea la discreţie. În ciuda faptului că este criticat mereu, Sergio Le Goff a făcut multe lucruri bune: rezolvarea problemei locuinţelor, de pildă, în Marele Imperiu.

Au sunat la uşă. Le-a deschis o humanoidă cu numărul 166/61. Asta înseamnă, a explicat prietenul lui Manolo, raportul dintre înălţime şi greutate, ceea ce pare acceptabil din punct de vedere estetic. După câteva momente de conversaţie, amicul lui Manolo a plecat, conform înţelegerii, spre altă humanoidă. Manolo a fost servit cu licoarea standard a preoteselor: vinul negru. După consumarea celor două pahare obligatorii, băute încet, parcă pentru a fi savurate, pe un fond muzical foarte plăcut – o conversaţie abia şoptită între doi parteneri -preoteasa Afroditei l-a rugat pe Manolo să vină la baie. I-a făcut un duş, l-a şters bine, uscându-l, i-a mai dat un pahar cu vin şi şi-a scos halatul. Tot timpul lumina fusese extrem de pală, toate becurile fiind roşii: ca într-un laborator fotografic. Se spune: culorile propice dragostei sunt roşu şi portocaliu. A deşurubat capacul unui tub cu cremă, l-a rugat să-şi întindă palmele, i-a pus din belşug, apoi şi-a pus şi ea, i-a luat una din palme şi a dus-o pe un sân, apoi pe cealalta a fixat-o sub muntele lui Amor. Degetele lui Manolo au găsit singure drumul spre tărâmul lui Hades. În aceste clipe ea şi-a dus amândouă mâinile spre lancea telescopică a lui Manolo, care, deja, se afla în poziţie de luptă, prinzând-o uşor şi masând-o de la vârf spre coadă, îmbibând-o astfel într-un strat gros de cremă cu miros de viorele, apoi, la fel de fin, a tras-o spre peştera ei. Lancea a făcut joncţiunea tresăltând înfometată spre adâncurile întunecate. Atunci, cealaltă mână s-a desprins de muntele lui Amor, aterizând vioaie şi bine îmbibată cu unguent pe celălalt sân al ei. Totul a venit de la sine ca şi când Manolo ar fi făcut asta dintotdeauna.

– Grecii, în antichitate, se ungeau cu ulei de măsline; noi, modernii, acum, ne ungem cu creme plăcut mirositoare, i-a spus preoteasa lui Manolo, după care şi-au unit limbile. El făcuse câteva observaţii şi constatase că fetele cu coapse foarte mari

au, în general, sânii mici, şi invers, dar avea plăcerea să constate că animalul pe care-l avea în posesie era proporţionat perfect. Dar cuvintele nu-şi aveau rostul. Pentru că totul devenise muzică...

Şi totuşi, mult mai târziu, avea să afle că prima lui experienţă carnală i-a fost oferită de către o androidă.

* * *

Totul a venit de la sine. Pe nesimţite, humanoizii s-au desprins de pe Pământ şi s-au stabilit, la început mai timid, apoi din ce în ce mai hotărât, tot mai departe de mama lor Geea. Cam pe vremea când Manolo se pregătea să părăsească Marele Imperiu, cu gândul ascuns de a se stabili undeva pe Selena, începea migraţia coloniştilor spaţiului. Debuşee imense aşteptau să intre în circuitul economic al lumii (în ciuda marilor puteri dominante ale acelor timpuri ce-şi jalonaseră teritoriile viitoarelor colonii), fiind vizate, în special, de asociaţii ale întreprinzătorilor particulari; desigur, în spaţiul occidental, pentru că în cel oriental, în ciuda reformelor neoliberale pe care le-a aplicat Sergio Le Goff în Marele Imperiu şi în dominioanele sale, nu au fost eliberate autorizaţii de exploatare pentru colonia sa, planeta Venus, decât pentru firme de stat, de unde şi imobilitatea lor binecunoscută. Cele mai prospere dintre companiile particulare erau *Aventurierii Selenei, Marathon, Pan Sel, Celestis, Mars&Martis, Titanoid* etc., societăţi organizate pe acţiuni, în care nici un membru sau grup de persoane din acelaşi stat nu putea deţine mai mult de o treime din capitalul iniţial. S-a avut în vedere, de către fondatori, internaţionalizarea exploatării spaţiului în scopuri paşnice. De asemenea, 10% din profitul fiecărei companii a fost destinat Societăţii Naţiunilor pentru ajutorarea populaţiei ţărilor celor mai sărace lumi. Cele trei domenii majore în care activau aceste companii erau: transportul de pasageri şi mărfuri, construcţiile spaţiale (atât platformele ce gravitau în jurul Pământului, Lunii sau planetei Marte, cât şi bazele propriu-zise, ambele făcând parte din generaţia I) şi exploatările miniere pe Lună, Marte şi, în studiu, în Centura de Asteroizi. Privind retrospectiv, se poate face o comparaţie între secolul XVI şi secolul XXI. Aceeaşi Lume

Nouă cu posibilităţi imense de procurare a bogăţiilor, şi la conchistadorii Erei Postcolumbiene, şi la pionierii Erei Spaţiale.

La sfârşitul secolului XX s-au pus bazele unui îndelungat status-quo între cele două mari puteri de atunci. De fapt, s-a ajuns la acest acord şi ca urmare a secătuirii accelerate a resurselor terestre, a creşterii gradului de poluare, în mod excesiv, a spargerii stratului de ozon şi a irosirii fondurilor în domeniul înarmărilor strategice. Cele mai multe dintre aceste probleme au existat şi mai înainte, dar nu s-a găsit nici un coordonator înţelept la conducerea Marelui Imperiu care să le abordeze în mod deschis şi realist până la Sergio Le Goff. Destinul a vrut, poate, ca el să guverneze 30 de ani, reuşind în această perioadă să schimbe mentalităţile bizantine ale popoarelor din imperiu.

A fost considerat ca un al doilea Petru cel Mare, dar nu a putut, sau nu a vrut, să democratizeze integral statul prin ridicarea monopolului puterii deţinut de către partidul unic. Şi această lipsă s-a văzut după trecerea sa în nefiinţă. A urmat o scurtă perioadă de aşa-numită rotaţie a cadrelor la nivelul superior, după care un grup restrâns şi-a împărţit portofoliile, sprijinindu-se pe oamenii aparatului. Treptat, s-a ajuns la fel ca înaintea lui Le Goff; O birocraţie puternică şi coruptă dispunea de întreaga putere în Marele Imperiu. Legi din ce în ce mai represive au început să curgă asupra populaţiei, care nu a reacţionat. Noua gardă pretoriană era alcătuită, acum, numai din androizi. Dar întreaga concepţie despre relaţia om – robot a fost revizuită. Pe vremea lui Le Goff fuseseră importate programe occidentale de producere a roboţilor pe baza modelului cooperare-coordonare, deci un sistem în care robotul era considerat egalul omului. Deşi s-a constatat că acest model era foarte creativ, membrii *„Castei"* au impus revizuirea sistemului importat şi transformarea lui într-unul de tipul cooperare-subordonare. Au preferat să aibă sclavi cât mai mulţi şi mai docili, dar au lăsat totuşi unui grup de androizi o libertate de creaţie relativ limitată, dar care se va dovedi, în timp, catastrofală pentru puterea *„Castei".*

Pentru că atunci au fost puse bazele societăţii viitoare a *„Uniunii Venusiene",* a Marelui Creier şi a puternicului *„Eşalon Doi".* Societatea noastră, a celor care trăim în sfera de influenţă a *„Uniunii",* nu este decât o copie la indigo a societăţii Marelui

Imperiu: Casta, formată din humanoizi şi stăpânind o populaţie majoritară şi obedientă de androizi, în perioada sa de maximă dezvoltare, s-a trasnformat în *„Eşalonul Doi"* (cu departamentele sale anexe) format din androizi şi stăpânind o populaţie majoritară de humanoizi supuşi şi speriaţi. Esenţa puterii statelor oligarhice a rămas aceeaşi: cei puţini trebuie să-i oprime pe cei mulţi, spunându-le că o fac spre binele lor şi dorind să fie crezuţi. De aceea, toţi cei ce cred în libertate sunt fraţi: fie humanoid, fie android.

Şi iată că Manolo s-a decis să plece. Legea asupra celibatului a fost picătura ce a făcut să se reverse paharul răbdării sale. Dar mai avea o problemă dificilă de rezolvat: ce se va întâmpla cu Florencia şi cu moştenitorul genomului său? Cel mai probabil era că i se va face o sterilizare şi va fi expediată într-o colonie penitenciară.

Dacă se va căsători cu Florencia, Manolo va putea amâna deportarea ei şi va avea mai mult timp să gândească calea de-a o şterge din Marele Imperiu. În acest caz, insă, va trebui să o ia cu el, căci altfel o vor elimina pretorienii. Nu se gândise niciodată că va veni vremea când va avea responsabilitatea de viaţă şi de moarte asupra unor fiinţe dragi. A vorbit cu Florencia, i-a expus, pe scurt, planul său de evadare, în timpul călătoriei de nuntă, a luat legătura cu un prieten, intermediar în plecări clandestine şi au stabilit data. Până atunci, urma o perioadă de aşteptare încordată.

* * *

S-a făcut târziu. Este ora 21^{00}. Ce bine că nu mai plouă. Ar fi cazul să mă grăbesc. Mă dezechipez rapid, îmi înghesui toate hainele în sacoşă având grijă să scot, mai inainte, cei doi saci negri, de plastic, pe care ii imbrac în loc de costum de scafandru. În al treilea îmi pun sacoşa în care am şi toate actele. Sper că nu va pătrunde apa. Mi-am legat sacul în spate cu sfori aşezate după modelul rucsacului. Totuşi, mi se pare incomod. Poate că în apă va fi mai simplu. Privesc pentru ultima oară orizontul întunecat şi stau la îndoială, încă. Să o pornesc direct spre Styx sau mai bine să mă cufund în Negras şi pe sub apă să pătrund în Styx? O inspiraţie divină îmi călăuzeşte gândurile: spre Negras; şi o pornesc în pas alergător prin pădurea de pe

coama colinei. Ies într-un luminiş şi observ că primul obiectiv se apropie. Ciulesc urechea şi aud nişte foşnete ale frunzelor. Să fie un pretorian la pândă sau poate vântul? Oricum, trebuie să merg înainte. Iată şoseaua. Trebuie să o trec, de-a curmezişul. Dacă cineva pândeşte, mă va vedea. Dar trebuie să insist. Sar de la vreo doi metri şi fac un zgomot infernal. Noroc că sunt incălţat cu tenişi, altfel mi-aş fi rănit tălpile. Trec în fugă drumul şi mă agăţ de creanga unui copac care se rupe cu mine şi mă face să aterizez din nou prea zgomotos. Mă opresc şi ciulesc urechile. Parcă se-aude un foşnet apropiat, să fie vântul? La câţiva metri se zăreşte apa. Primul obiectiv a fost atins: este râul Negras. Din câţiva paşi ajung şi mă cufund până la genunchi, după care aştept. Mi se pare prea apropiat foşnetul. Când, deodată, cade în apă, cu un plescăit puternic, o piatră. Intr-o fracţiune de secundă am luat decizia: trebuie să dispar, să mă dau la fund, nu am voie să cad în mâna lor. De bună-seamă este un cerber de frontieră care ma depistat. Sunt deja la mare distanţă de ţărm şi parcă am două circuite ce funcţionează paralel în creier. Mă strâng toate sforile acestei enorme şi nechibzuite improvizaţii. Reuşesc să rup sacii de plastic ce ţineau loc de costum de scafandru. Oricum, apa pătrunsese mai înainte până la piele. Dar nu era rece pentru sfârşitul lunii mai. Am reuşit să-mi dezleg sacul. E mult mai comod să-l împing înotând în urma lui.

– De ce nu trage? mă intreb. Eu aş face-o, să fiu în locul lui. Eu însumi am făcut armata, ca şi el, la cerberii frontierei. Prin zona mea de pază n-a trecut nimeni, dar m-am gândit adeseori ce-aş face în acest caz. Şi niciodată n-am retractat hotărârea mea: aş trage în plin pentru a ucide. Deşi regulamentul prevede evitarea, cu orice preţ, a omorârii transfugilor. Trebuie ţinuţi în picioare şi prinşi de vii. Dar ceea ce urmează e un infern. Mulţi spun că li se oferă o şansă. După anul petrecut la recluziune mai pot incerca să treacă din nou. Eu nu cred în această teorie. Un disperat mizează totul pe-o carte. Fie reuşeşte, fie trece în lumea celor drepţi. Pentru un adevărat disperat nu există cale de mijloc. De aceea, eu aş trage-n plin. Pentru a ucide.

– De ce nu trage? mă intreb din nou. Nici măcar nu somează. Cu siguranţă că s-a speriat. S-a dus să-şi anunţe colegii şi va urma vânătoarea de vulpi. Am atins ţărmul. De

pătruns în Styx, cu echipamentul meu improvizat, nu mai poate fi vorba. Nu am decât să mă îndepărtez cât mai mult de locurile astea. Gândindu-mă rapid, iau hotărârea: alerg spre Est. Un arbore masiv imi apare-n faţă. Sunt tentat să mă caţăr, dar nu o fac. În mod inconştient, ştiu că singura salvare este fuga. Un lătrat de câine se aude pe malul de unde am pornit. Mi-au luat urmele. Fug în contrapantă până ajung în vârful unui deal. Privesc în urmă şi parcă simt lătratul urmăritorilor mei: cerberi şi câini. Aş fi înclinat să mă opresc, să-mi trag sufletul, dar nu o pot face. Trebuie să merg înainte, în pas viu. Ajung în pădure şi mă uit în urmă. Am senzaţia că zăresc o umbră. M-am fript deja cu supa, aşa că nu mi-ar părea imposibil să-mi iese în cale cerberii-urmăritori. Mă opresc. Sunt numai în chiloţi. Spintec şi sacul care a astupat sacoşa. Apa nu a pătruns în ea. Mă îmbrac rapid. Bate deja un vânt ce mi se pare rece. Sunt zgâriat rău pe picioare, dar nu simt durerea. O pornesc din nou, singur, prin pădure, în miez de noapte. Am impresia că umbra ce mă urmăreşte se apropie continuu de mine, dar nu vrea incă să mă prindă. Ii face plăcere să mă fiarbă-n oală-seacă. Grăbesc paşii. Mă uit în urmă din ce în ce mai des şi-o simt. La aceeaşi distanţă. Mă uit în faţă, puţin lateral. O altă umbră. Acum ştiu: sunt doi. Dar cum au reuşit să meargă atât de repede, să fi alergat şi ei? De ce nu au adus şi câinele? Continui să merg, foarte repede, şi reflectez: dacă mi se pare, dacă sunt numai umbrele copacilor? Mă opresc din nou. Nu mai pot şi le strig:

– Veniţi şi luaţi-mă. Sunt al vostru. M-aţi invins. Mă predau! Nici o umbră nu clinteşte. Totuşi, nu-mi vine să cred că mi se pare. Sunt urmărit. Ei trebuie să fie... Ajung la o stână.

Câinele latră să-şi muşte lanţul. Bat în poartă. Deschide un ciobănaş. Ii spun că nu sunt un hoţ, ii arăt actele. Ii povestesc că am vrut să trec Styxul, dar n-am reuşit. Am senzaţia că sunt urmărit. Il rog să mă predea când vor veni urmăritorii mei, dar, până atunci, să mă lase să stau pe prispă la foc. Se-nvoieşte. Îmi aprinde focul şi se culcă din nou. Nu mai văd umbre, nu mai pot gândi la nimic. Căldura plăcută mă face să moţăi şi adorm de-a binelea, cât ai clipi. S-a făcut dimineaţă. Se crapă de ziuă. Bag mâna-n sacoşă şi-mi scot ceasul: e 4^{30}. Focul s-a stins de mult. Fac câţiva paşi şi mă inviorez. Apare şi ciobănaşul. Îmi oferă o cană cu zer. O beau pe nerăsuflate. Ii mai cer una. O beau la fel de iute şi cu poftă. Mi-o umple şi pe-a treia, pe care o beau mai

domol. A fost cea mai bună băutură. N-o voi uita niciodată... Aş fi mâncat şi o mămăligă, dar timpul nu-mi permite. Ciobănaşul imi arată drumul pe care să pornesc şi-mi spune: – *Dumnezeu să te aibă-n pază!*

Probabil şi el era un simpatizant „contras".

Soarele răsărea pe un cer senin şi albastru de mai. Deşi mă aflam pe palierul unui cilindru spaţial, nu aveam senzaţia spaţiului concav. Parcă eram pe Terra. Trebuia s-ajung în sat, apoi pe malul Styxului, la drumul principal, de unde să iau un autostop spre oraşul meu natal. Numai atunci puteam să fiu în siguranţă...

* * *

Aerul este extrem de parfumat. Roua dimineţii acoperă toate frunzele arbuştilor printre care trec. Sunt ca într-un fel de junglă umedă, dar căreia ii lipsesc, din fericire, animalele periculoase: scorpionii, şerpii, crocodilii. În ciuda tiraniei de care am incercat să scap prin fugă, ii sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru existenţa pe care mi-a oferit-o în acest spaţiu din Lagrange. Natura este virgină aici, dar numai în varianta vegetală. Este, probabil, gândirea celui ce se resemnează cu eşecul, pentru că, dacă aş fi trăit pe Pământ, în urmă cu câteva secole, chiar într-o junglă cu animale vorace, naş fi gustat deliciile tiraniei. Dar cine poate şti? Important este, acum, dacă tot am pornit-o spre oraşul meu natal, să ajung cu bine, evitând cerberii. O iau pe firul unui pârâiaş, unde beau o apă cristalină şi rece care-mi potoleşte setea şi-mi răcoreşte sufletul. Acum nu mă mai opresc până ce nu voi obosi şi alerg... ies din pădure şi merg sub coama dealului... La orizont zăresc Styxul şi munţii Yugotierei. Ii privesc cu regret, pentru că ar fi trebuit să fiu acolo, în dimineaţa asta, şi mă gândesc că, poate, niciodată nu voi mai pleca. Accelerez din nou şi simt cum mă sufoc: nu mai am aer. Incetinesc tocmai la timp, pentru că, după o denivelare a terenului, apare un bătrân. Il salut, imi răspunde şi se-nfiripează o conversaţie între noi. Tocmai la timp, pentru că intrăm intr-un sat în care, ştiu bine de când eram cerber, populaţia este instruită să-i semnaleze pe suspecţii pretorianului local. Pe când aşa, văzându-mă cu bătrânul, sătenii cred că sunt nepotul lui. Drumurile noastre se despart din nou. Eu mă-ndrept

spre calea principală, care se află pe malul Styxului, şi el va merge spre alt sat. Acum este momentul hotărâtor pentru mine: trebuie să nu mă oprească nici un cerber, pentru că, dacă ar face-o, ar putea să-şi dea seama că eu sunt suspectul semnalat noaptea trecută. Fac semn la un electromobil, dar nu opreşte. Aştept. Apare altul şi... minune, frânează. Mă urc repede şi il rog să mă ducă în primul oraş, oraşul meu natal. Îmi spune că intr-acolo se indreaptă şi demarează vijelios. În sfârşit, sunt la un pas de a scăpa cu bine. Ar mai fi o posibilitate: ca cerberii oprească maşina pentru o verificare de rutină.

De trei ani cred în Dumnezeu, dar nu m-am rugat niciodată atât de intens. Tot drumul fac asta... Mergem de-a lungul Styxului, dincoace de el, şi recunosc, cu caldă nostalgie, locurile drumeţiilor atât de fericite ale copilăriei. În sfârşit, am ajuns la periferia oraşului, în zona industrială. Il rog pe şofer să oprească, îi dau o sumă mai mare decât ar fi trebuit pentru distanţa parcursă şi e foarte mulţumit. Şi eu sunt. Am scăpat de pretorieni. O pornesc pe jos spre poştă, mai înâi. Trebuie să o anunţ pe Alicia că am ajuns aici. I-am lăsat o scrisoare în care-i explicam că am fugit spre Provinciile Unite, că voi face o escală în Liguria, de unde îi voi scrie, şi că în viitorul apropiat o voi aduce şi pe ea. M-am propiat de un videotelefon, am introdus moneda şi iată că apare pe ecran Alicia: plângea, râdea şi nu-i venea să creadă – mă crezuse ajuns pe tărâmul lui Hades, după ce mă înnecasem în Styx. A insistat să vin cât mai repede inapoi şi i-am promis că la noapte voi porni spre Palierul 2. Am ieşit de la poştă, m-am oprit la prima cofetărie şi am mâncat două prăjituri mari cu ciocolată. Era prima mea masă după 24 de ore. M-am indreptat apoi spre locuinţa părinţilor mei. Mama era acasă. Nu i-am spus nimic, dar a bănuit ceva: mi-a văzut picioarele zgâriate complet. M-am culcat şi am dormit până seara. Am mâncat foarte mult şi am plecat la staţia de lifturi intra-paliere. De data asta aveam să merg în interiorul cilindrului, cu un lift-de-persoane ce se opreşte la fiecare staţie. Din nefericire, prima mea aventură de evadare din satrapia Danubiei se sfârşea cu un eşec lamentabil: învins, cu coada-ntre picioare, mă-ntorceam spre un loc ce se numeşte de obicei „acasă", dar pe care eu l-am considerat intotdeauna „carcera de cristal". Aş fi dorit să plec departe, intr-o lume lipsită de tiranie, dar destinul mă aducea inapoi. *„Poate nu întâmplător"*, mi-am

zis, *„va trebui să caut o altă cale"...* M-am cufundat în scaun şi, brusc, am adormit. Desigur, m-au cuprins visele... Se făcea că sunt profetul Manolo şi incercam să scap de teroarea pretorienilor Castei Marelui Imperiu...

Am ajuns în singurul loc nepăzit al cilindrului spaţial, pe un palier luminat ca ziua, am sărit pe covorul rulant şi luminiscent care se-ndreaptă, cu viteza potrivită, spre marea prăpastie situată, ca un diametru, între partea de Est şi cea de Vest a cilindrului estic. Priveam de-o parte şi de alta a covorului rulant şi aveam senzaţia că sunt într-o grotă vrăjită; întrezăream cele două culoare pe care auzisem că toţi cei ce o pornesc inainte, dar se opresc lângă prăpastie, se reîntorc, ca hipnotizaţi, spre unul din aceste două culoare; merg fără grijă inapoi prin baia de lumină, paralel cu covorul rulant, şi sfârşesc în dubele cerberilor. Dar eu – Manolo fiind – cu un impuls neobişnuit imi scot funia de la brâu, o invârtesc şi o arunc dincolo de prăpastie. Îmi dau drumul în abis şi iată că am reuşit: ancora sa prins de buza prăpastiei de pe celălalt tărâm. Eram liber. M-am ridicat pe funie, am ajuns sus şi am privit în urmă. Aceiaşi oameni increzători porneau duşi de covor spre prăpastie, mulţi dintre ei cădeau, iar ceilalţi se întorceau spre dubele tiranului. Niciunul nu avea funia salvatoare cu gheara de pisică... Şi m-am trezit. Pe cadranul-indicator al compartimentului liftului-de-persoane era indicată cifra 2 bis. La următoarea staţie va trebui să cobor. Mi-am amintit că Manolo, profetul mendelienilor, a plecat într-adevăr din Marele Imperiu la prima incercare de trecere clandestină a frontierei, dar a făcut-o impreună cu Florencia, ajutat fiind de prietenii săi. Şi pe vremea aceea nu erau cilindri spaţiali din generaţia a treia, ca acum. Şi el a trăit pe Pământ, chiar dacă a visat mereu la spaţiul cosmic. Oare nu-i datorăm lui răul pe care-l suportăm noi, astăzi? Oare nu ar fi fost mai bine să nu ne fi desprins niciodată de pe Terra? Chiar dacă am fi dispărut ca specie în urma unui holocaust, nu ar fi fost mai simplu? Şi nu am fi creat nici monştrii ăştia ce au ajuns să ne domine. Poate că eşecul meu mă face să gândesc astfel. Dar nu este posibil s-avem decât un singur drum: înainte! Şi iată că liftul s-a oprit. Este Palierul Doi. După două zile şi-un munte de speranţe, iată-mă în locul de unde am plecat. Oare cercul este forma perfectă a Universului?

* * *

Nu l-am vizitat demult pe Juan Charon. Ar trebui s-o fac cât mai curând, cel puţin pentru a-l linişti şi a-l asigura că nu „coc" nimic dubios din punctul lui de vedere. Şi asta, mai ales pentru că o fac. Dacă ar şti că am deschis acest jurnal în care personajul principal este chiar el şi instituţia sa, probabil că ar dispune, prin intermediul urmaşilor săi în funcţie, confiscarea „materialului suspect" şi pedepsirea exemplară a autorului - foarte probabil trecerea mea în nefiinţă. După publicare nu mă va deranja prea tare orice sentinţă de acest gen pentru că ştiu că spiritul meu se va fi salvat pentru totdeauna de tirania tăcerii impuse de către androizi, personal de către companero Oscar Romero, prin aceste pagini, dar inainte de publicare ar fi un dezastru... Trăiesc cu teamă şi îmi revine în gând mereu exemplul lui don Jorge l'Urso, cel căruia i s-a confiscat jurnalul şi a fost asasinat de cerberi în toamna anului 285. Dar mă simt obligat şi consider că am o datorie morală faţă de memoria numelui său şi a credinţei sale în eliberarea sufletelor noastre, ale danubienilor, de noi inşine: de teama ce ne-a fost impregnată în sistemul nostru circulator împreună cu sângele de care oligarhia autointitulată progresistă – ieri, de către satrapul Oscar Romero – azi; am o datorie faţă de Jurnalul său confiscat şi depozitat în safe-urile Departamentului Adevărului. Aşa cum am spus şi anchetatorilor – probabil că a spus-o şi el sau a gândit-o, cu siguranţă – atunci când un opozant este eliminat, locul său va fi luat de altul care nu l-a cunoscut şi lupta va fi purtată mai departe până la victoria deplină a adevărului. Pentru că din oprimare se nasc cavalerii libertăţii...

Şi totuşi, eu nu am fost un luptător atât de hotărât ca don Jorge l'Urso. Am fost un gândăcel, un humanoid înclinat spre negocieri şi spre compromisuri cu cerberii ca giranţi ai puterii. Poate acest fapt s-a datorat talentului diplomatic al pacificatorului meu, comandantul Juan Charon. În cadrul Departamentului Adevărului (probabil se ştie) predomină două curente de gândire: linia dură, majoritară, ai cărei adepţi sunt pentru eliminarea opozanţilor, fie printr-o dematerializare rapidă şi de preferinţă fără urme – un banal accident de electromobil, de pildă – fie printr-o mucezire lentă intr-una din insulele arhipelagului concentraţionar, în cazul în care personajul

recalcitrant este prea cunoscut în exteriorul Danubiei. Va putea constitui, în acest caz, un obiect de schimb intr-o viitoare tranzacţie dubioasă.

Linia moderată, minoritară, ai cărui adepţi sunt pentru recuperarea parţială a opozanţilor, adică pentru o reeducare ideologică şi o pasivitate motivaţională a acestora sau pentru recuperarea lor totală, adică trecerea de la statutul de opozant la cel de „agent de influenţă", ar putea deveni dominantă. Desigur, această aşa-zisă recuperare totală nu se bazează pe încredere reciprocă. Chiar dacă viitorul „agent de influenţă" are încredere în maestrul său, cerberul instructor îl va suspecta intotdeauna pe discipol. De fapt, cerberii trăiesc intr-o autosuspectare continuă, ei nu cunosc noţiunea de adevăr în sine, ei nu păzesc Hades-ul de umbrele morţilor care ar putea să fugă dincolo... peste Styx ei trăiesc în acel tărâm. Catehismul lor este relativitatea adevărului. Această a doua categorie de cerberi este cel puţin la fel de periculoasă ca prima; ea urmăreşte înfrângerea adversarilor pe termen lung, se adaptează la fiecare caz în parte şi incearcă să invăluiască gândurile clienţilor săi cu „şapte cercuri de oţel ferecate cu şapte lacăte grele". Din această a doua categorie face parte patronul meu Juan Charon. Mi-a plăcut intotdeauna sclipirea inteligenţei, fie de humanoid, fie de android, cu atât mai mult cu cât este cantonată din abundenţă în etajul superior al maestrului şi superiorului meu. Şi când jucam tenis de câmp o făceam mai bine în compania unui partener mai bun decât intr-a unuia mai slab. Acum, când scriu aceste rânduri, nu fac decât să continui partida dintre noi doi – eu un opozant impregnat până în măduva oaselor de credinţa vechilor greci în adevăr, bine, frumos şi a romanilor în justiţie, el un cerber android-volterian lipsit de credinţă chiar şi de cea minimă în superioritatea rasei sale de siliciu faţă de a noastră bazată pe carbon şi, pentru acest motiv, cu atât mai inteligent faţă de colegii săi de breaslă, dar hotărât să profite în cel mai inalt grad de avantajele poziţiei sale şi bucurându-se cât mai mult timp de acel *savoir de vivre* atât de caracteristic nouă, humanoizilor. Pe scurt, este un hedonist tipic. Trebuie să recunosc că m-a fermecat şi că şi acum, când l-am prins că nu se ţine de cuvânt, incă mă mai fascinează puterea lui de seducţie. Am avut intotdeauna prostul obicei de a admira inteligenţa fără a ţine seama dacă este pusă

în slujba binelui sau a răului. Este un joc periculos care s-ar fi putut sfârşi rău pentru sufletul meu. Pentru că, sunt convins, nu-mi va fi dat să vegetez veşnic în *Hades* şi, cândva, mă voi plimba poate şi prin *Eden.* El, maestrul meu, mi-a spus odată că ochii care nu se văd se uită. L-am contrazis atunci şi am constatat acum că a avut dreptate... Poate că ochii, în sine, i-am uitat, dar spiritul lui ieşit prin acele portiţe de cristal, cu siguranţă, nu. Şi acum, când scriu aceste rânduri, spiritul său mă invăluie, mă copleşeşte şi mă incită să continui arătându-mi că se opune jurnalului meu. Îmi iubesc adversarul şi, dacă voi reuşi să-l înving, bucuria mea va fi nemăsurată; il voi asculta pe Cel-de-Sus care povăţuieşte *„iertaţi greşelile greşiţilor voştri...".*

De fapt, androizii generaţiei a V-a, căreia ii aparţine şi protectorul meu, nu sunt fabricaţi industrial în mod integral. În afară de creier, care a fost programat iniţial pentru profesiunea de cerber sau de coordonator de stat, toate celelalte componente alcătuitoare ale corpului sunt humanoide, deci bazate pe carbon. Este un transplant de creier electronic artificial într-un corp de humanoid natural, un transplant mult mai obişnuit decât erau transplanturile de inimă sau de rinichi în urmă cu trei secole şi care este autorizat numai pentru această categorie de funcţionari ai statului. Cerberii sunt nişte cyberi (sau cyborgi), dar invers decât cei existenţi în Provinciile Unite Marţiene – acolo se poate face orice transplant de organe cu o singură excepţie: creierul.

Desigur, nu este vorba de aspectul tehnic al problemei, ci de implicaţiile morale, sociale, religioase şi politice, ale căror rezultate, noi, cei care trăim azi în Satrapia Danubiei, avem plăcerea să le simţim efectele. Dacă aş fi fost un cetăţean al Provinciilor Unite şi dacă aş fi dorit să devin scriitor, probabil că aş fi făcut o călătorie intr-o satrapie est-lagrange-iană şi mi-ar fi plăcut să trăiesc viu vreo câţiva ani în acel spaţiu, pentru ca apoi să-mi descriu experimentul, reîntorcându-mă. În schimb aşa, am şansa să trăiesc pe veci aici, să descriu tot ceea ce trăiesc pe viu şi, poate, să sfârşesc printr-o dematerializare rapidă şi violentă. Dar sunt liniştit, pentru că am depus mărturie...

III / BINAH Suntem în 4 martie 286. Azi voi da curs invitaţiei lui Juan-José Quisano sau, mai bine zis, a amânării

convorbirii de ieri. Îmi stăruie în minte zâmbetul, abia perceptibil, al cerberului-responsabil pentru instituţia noastră. Mă aflu în faţa porţii masive şi negre a Departamentului Adevărului, filiala Palierului 2, şi, parcă, am o premoniţie. Privesc îndelung zidurile cenuşii ale acestei sumbre clădiri şi un gând imi dă năvală gata să mă copleşească: *„voi ieşi cu siguranţă de aici, voi ieşi cât mai repede; trebuie să câştig bătălia cu adversarul, cu orice preţ""* îmi spun şi mă îndrept în pas viu spre intrare, încredinţându-mi sufletul Celui-de-Sus. Deschid, intru în holul imens şi aceleaşi formalităţi binecunoscute mă intâmpină:

– Bună ziua, sunt aşteptat de companero Juan-José Quisano, zic, prezentând fişa de identificare.

– Bună ziua, vă rog să aşteptaţi în sala alăturată! şi cerberul imbrăcat în civil imi deschide uşa sălii de aşteptare ce mi se pare la fel de cunoscută.

În scurt timp soseşte şi maestrul Quisano, mă pofteşte să-l urmez, traversăm holul, în diagonală, pătrundem într-un culoar intunecos, cotim pe un altul şi ne oprim în faţa unei uşi capitonate din mulţimea uşilor identice de pe acel coridor. Numi imaginez niciodată ce va fi, dar atunci, după ce a deschis cu cheia lui, uşa lui, am avut senzaţia că acel birou este numai al lui, pentru anchetele lui. Mai fusesem acolo pe 25 noiembrie 285, il cunoşteam şi, totuşi, imi dădea un alt sentiment, n-aş fi putut spune cu precizie, dar aveam senzaţia că se pregăteşte ceva.

M-a invitat să iau loc la aceeaşi masă unde semnasem angajamentul de colaborator, s-a aşezat la biroul său cu spatele la fereastră – probabil lumina trebuia să cadă intotdeauna pe chipul anchetaţilor – şi m-a întrebat tot felul de banalităţi, parcă pentru a trece timpul sau, poate, pentru a aştepta pe cineva. Am preluat balonul din zbor şi am început peroraţia despre vremurile când mă ocupam de fotografie – i-am arătat nişte diapozitive pe care le aveam la mine şi de care eram foarte mândru în privinţa realizării artistice, de care nu a fost deloc impresionat, în schimb s-a interesat de un fost vecin al meu pe care-l pozasem pentru bluza sa înflorată şi frumos colorată. I-am comunicat că nu-l mai văzusem demult pe modelul meu fotografic. S-a uitat chiorâş la mine. Probabil că adevărul pare

cea mai sfruntată minciună pentru aceşti indivizi investiţi cu monopolul sensului cuvintelor.

Tot aşteptându-l pe un imaginar Godot, care nu se lăsa venit, şi pentru că preluasem iniţiativa conversaţiei – se pare că-i făcea plăcere lui Juan José – am povestit şi despre meteorica mea carieră de redactor şi prezentator la postul de radio studenţesc *Ecoul.* Ţineam rubrica *ExTerra* care dura 5 minute şi se transmitea în fiecare sâmbătă după-amiaza. Conţinea diverse colaje extrase de mine din reviste, cărţi sau pliante turistice şi era mai mult un divertisment de geografie culturală care devenise foarte popular. Şi pentru că, adesea, mă concurez pe mine-însumi, pentru că o caut cu lumânarea, fără intenţie rea (este doar o autoperfecţionare), dar domnii de la cenzură au altă opinie, n-am avut de lucru şi, la revenirea din Satrapia Mazuria, m-am gândit să povestesc la microfon pentru prietenii mei, ascultătorii emisiunii *ExTerra,* desigur în mod liber, fără note-preliminarii, două subiecte: comparaţie între nivelul de trai al danubienilor şi al mazurienilor şi Auschwitz-ul Spaţial. M-am gândit că nu are rost să reiau descrierea banală şi monotonă a itinerariului, pe care o făcuse coordonatorul excursiei noastre în urmă cu două zile. Desigur că la scurt timp după această emisiune-bombă, după întrunirea Comisiei de Coordonare a postului de radio *Ecoul,* am zburat de la redacţie spunându-mi-se să fiu fericit că am scăpat numai cu atâta...

Mă uitam la el şi mi se părea preocupat, uşor îngrijorat, în aşteptarea cuiva sau a ceva. Era mai mare ca mine cu cinci ani... Cu siguranţă nu-mi ascultase emisiunile în direct pentru că terminase studiile când eu le începeam. Terminase agronomia, secţia hidroponică. Probabil că de pe atunci, sau poate mai dinainte, era colaborator extern al „Instituţiei". Eu povesteam şi îl vedeam pe Juan-José Quisano în rolul de apărător al legilor, al patriei, al opresorilor, el m-asculta distrat; probabil că avea la dosar evoluţia mea completă. Eram de-o parte şi de alta a unei baricade invizibile, dar fundamental implantate fiecăruia dintre noi: el de partea puterii având aproape totul -bani, supuşi devotaţi, alimente, un viitor de ierarh al cerberilor satrapieni, dar fiind şi rămânând pe veci o rotiţă în angrenajul puterii; eu împotriva acesteia, dar fiind un mecanism ce nu suportă angrenajul, o rotiţă care preferă să se învârtească invers decât celelalte... Două poziţii ireconciliabile...

Şi iată că aşteptarea se rupe, uşa deschizându-se şi pătrunzând un civil, cu părul alb, cu ochii scânteietori, cu pasul sigur; este destul de slab. Era o excepţie printre colegii lui, care sunt aproape toţi foarte graşi şi au feţe hexagonale. El nu. Era slab, cu faţa uşor ascuţită, cu spiritul viu. Este la fel şi-acum. Numele său: Juan Charon. Atunci nu s-a prezentat. După ce a închis uşa, mi-a întins mâna, cu simpatie, şi s-a aşezat la biroul colegului şi subordonatului său Juan-José. A deschis un dosar pe care-l adusese cu el, desigur dosarul meu, şi a-nceput o scurtă conversaţie pe tema călătoriilor în alte satrapii, în alte provincii, pe alte planete. Avea un costum maro. Atunci nu mi sa părut elegant. A fost singura dată când nu a fost la înălţimea ţinutei sale vestimentare ulterioare. M-a întrebat unde mi-ar *t* face plăcere să călătoresc şi ce să vizitez; i-am spus că aş prefera să văd ruinele vechilor civilizaţii de pe Terra, dar aş dori să mă stabilesc definitiv în Provinciile Unite Marţiene. Mult mai târziu avea să-mi spună că a dorit să devină actor. Eu nu i-am spus-o încă: am dorit să devin regizor. Duelul putea, deci, începe...

* * *

Să lăsăm toate astea şi să intrăm în subiect, mi-a zis bătrânul domn; iată de ce te-am chemat – şi-a deschis dosarul citind următorul text: *„în cazul în care voi fi maltratat, călcat de un electromobil, ucis sau voi dispare fără urmă, cer constituirea unei comisii de avocaţi în scopul apărării mele în conformitate cu articolele 28 şi 29 din Constituţia Danubiei"...*

Când a citit primele cuvinte mi-am dat seama că ceva foarte grav se întâmplase. N-aş fi crezut niciodată că un creier uman poate cuprinde în zece secunde o asociaţie atât de vastă de idei şi întâmplări ca în acel moment. Creierul meu a luat-o metodic: mai întâi, citindu-mi-se acest text – o propoziţie din leit-motivul scrisorilor mele – înseamnă fie că nu au ajuns toate cele patru plicuri, ceea ce mi se pare exclus ţinând cont de asigurarea dată de Faed – mijlocitorul transportului – lui Arcadio Delgado, colegul meu de birou, fie au ajuns toate, dar au fost desfăcute undeva pe drum sau poate chiar la destinaţie, adică în redacţia *„Vocii Selenei".* Fără a avea vreo dovadă, mi sa cuibărit ideea că există o persoană care le-a văzut şi a trimis o

fotocopie la Departamentul Adevărului; dar dacă le-a sustras înainte de a ajunge la *„Vocea Selenei"* sau poate undeva pe parcurs, în Liguria, de pildă, în momentul expedierii?... Trebuie să fac o precizare pentru toţi locuitorii comunităţilor libere: la noi, în Danubia, ca dealtfel în toate societăţile închise, fie aparţinând trecutului, fie viitorului sau prezentului (noi toţi trăim într-un prezent continuu, restul timpilor fiind doar nişte nuanţe), nu este posibil să corespondezi cu cine doreşti, cu atât mai mult cu un post de radio considerat subversiv, cum se insinuează despre *„Vocea Selenei".* Din punct de vedere constituţional nu este interzis, dimpotrivă, există un articol în care se menţionează libertatea cuvântului, a presei etc., dar realitatea curentă îl infirmă. Aveam să aflu mai târziu că Legea 23 din anul 271 prevede o amendă de până la 10.000 de taleri pentru întreţinerea corespondenţei cu *„Vocea Selenei".* Asta înseamnă cam cinci salarii medii lunare. Această lege are un caracter secret pe lângă faptul că este neconstituţională. Concluzia este că ei-înşişi, cerberii, se tem să-şi afirme public unicul lor adevăr pe care-l vor impus tuturor membrilor acestei societăţi înhibate de animale de povară din care am plăcerea să fac parte.

„De ce nu mi s-a citit nici o scrisoare în 16 sau în 23 februarie sau în 2 martie?" m-am întrebat în gând în acele zece secunde fundamentale. *„Dacă au ajuns toate plicurile în posesia Departamentului Adevărului s-ar putea să dispar într-adevăr fără urmă şi, ceea ce este mai grav, fără posibilitatea afirmării publice a protestului meu".* Exemplul lui Jorge l'Urso îmi stăruia în minte...

– Cunoşti aceste rânduri? m-a întrebat domnul cerber-superior.

– Da, eu le-am scris şi fac parte dintr-un leit-motiv ataşat scrisorilor mele pe care le-am trimis redacţiei *„Vocii Selenei'"* La primirea răspunsului meu afirmativ, Juan Charon a fost uşor surprins. În virtutea inerţiei şi, probabil, ca urmare a îndelungatei sale experienţe de anchetator, se aştepta să neg până la prezentarea unei probe concrete că eu sunt autorul, dar nu am făcut-o pentru că nu am stilul acesta. Am fost întotdeauna sincer şi încrezător în puterea magică a adevărului în stare pură, neprelucrat de maşina infernală a „băieţilor" de la „Departament".

S-a ridicat de la birou, a scos nişte coli albe care purtau denumirea, cândva, de coli ministeriale, mi le-a pus pe masă şi mi-a spus, scurt: *„scrie!".*

M-am scotocit prin buzunare şi mi-am scos pixul meu ieftin (ca să nu-mi pară rău dacă-l pierd), dar bine rodat, unica mea armă împotriva tiraniei, ale cărei cartuşe – cuvintele – încă mai străbat blindajul fragil al carapacei puterii şi m-am aşternut pe scris: opt pagini în vreo oră şi jumătate, ceea ce avea să-mi aducă aprecieri laudative exprimate de Juan Charon lui „El Viejo", tatăl Aliciei, 30 de zile mai târziu. Când scriam primele rânduri, Juan-José Quisano a cerut permisiunea superiorului său de a pleca, a obţinut-o, astfel că am rămas numai noi doi în încăpere: Juan Charon frunzărind dosarul meu şi eu completând încă o anexă a acestuia – filele pe care le umpleam cu cuvinte.

– Scrie tot ce ai făcut şi nu uita să precizezi cine ţi le-a trecut peste frontieră, m-a întrerupt Juan Charon.

– Un turist alaman era să mi le ducă în 7 noiembrie 285... am dat replica nebănuind ce bogată în consecinţe avea să fie.

– Să nu uiţi că noi ştim tot, absolut tot, dar ţi-am cerut şi declaraţia ta pentru a-ţi măsura sinceritatea acum, iar mai târziu gradul în care îţi vom putea diminua eventuala pedeapsă. A, era să uit: să scrii şi despre cei care mai ştiau despre scrisorile tale; acum nu te mai întrerup. Continuă!

Mă pun pe scris şi mâna îmi merge pe pix parcă ar fi a unui robot. Şi gândesc pe măsură ce cuvintele se aştern cu o viteză pe care n-am mai atins-o niciodată. Dacă acum aş scrie jurnalul la fel de repede, cred că l-aş termina într-o săptămână.

Dacă ei ştiu tot, este foarte probabil să ştie că Arcadio Delgado, colegul meu de la birou, şi, Faed Ibn Salaam, studentul în medicină şi prietenul lui Arcadio, sunt mijlocitorii mei. În schimb, nu cred că ştiu de existenţa lui Julio şi a lui Theo. Julio mi-a citit toate scrisorile înainte de a le expedia, iar lui Theo m-am confesat. Pe de altă parte, Julio şi Theo nu se cunosc, deşi amândoi îmi sunt foarte buni prieteni. Deci, este imposibil să fi aflat ceva de la ei. De asemenea, dacă mi se va întâmpla ceva ei vor da de ştire lumii întregi prin intermediul *„Vocii Selenei'"* În schimb, Arcadio nu a vrut să vadă textul scrisorilor pentru a nu fi răspunzător de complicitate. Ideea mi se fixează, mă domină, mi se impune. În partida de şah care a-nceput voi face o primă mutare importantă: un sacrificiu de tură. Da, colegul

meu Arcadio este tura sacrificată. Juan Charon porneşte jocul avantajat. El deţine toate piesele...

* * *

Îi predau cele opt pagini scrise mărunt lui Juan Charon. Le citeşte rapid şi pare vădit încântat când ajunge la dezvăluirea numelui colegului meu de birou Arcadio Delgado. Îmi spune să stau să-l aştept, iese, închide uşa cu cheia. Probabil a mers la superiorul său ierarhic pentru a-i arăta declaraţia mea. Privesc spre fereastră. Aceleaşi gratii ale unei plase de sârmă suficient de rezistente pentru a nu lăsa pe nimeni să iasă. Nu mă simt îngrijorat şi nu ştiu de ce, pentru că motive aş avea: nu ştiu dacă scrisorile mele au ajuns la destinaţie, nu ştiu ce i s-ar putea întâmpla colegului meu când va fi anchetat, nu ştiu cum va reacţiona Alicia la aflarea bucuriei... Mă uit la ceas şi constat cum zboară minutele şi eu stau neputincios. Ar trebui să o anunţ pe Alicia să ne întâlnim mai aproape de serviciul meu, în parc pe bancă... În sfârşit, se aude o cheie în broască, uşa se deschide şi apare Juan Charon, destins şi jovial. Îi expun preocuparea mea cu privire la posibila aşteptare şi îngrijorare a Aliciei în cazul în care nu voi fi punctual la întâlnire (ea ştie că nu întârzii niciodată) şi se-arată foarte binevoitor. Îmi oferă videotelefonul de pe biroul său (care este de fapt al lui Juan-José Quisano), formez numărul mamei Aliciei, unde ştiu că o voi găsi, ridică videoreceptorul şi răspunde. Îi propun noul loc de întâlnire şi este de acord, mai cu seamă că îmi va aduce un borcan mare cu castraveţi muraţi şi o plasă de mere, să am, să mănânc la servici. Este uşor nedumerită: *„de ce nu-mi apare chipul pe ecranul videotelefonului ei?""* dar o liniştesc spunându-i că s-a stricat din nou aparatul public din faţa instituţiei unde lucrez, ca de obicei. Încheiem convorbirea.

– De ce nu mi-ai spus că ai întâlnire cu soţia ca să fi făcut în aşa fel încât să te duci mai repede, să nu întârzii? se arată preocupat Juan Charon.

– N-am ştiut că va fi posibil.

– Când va fi necesar te vom chema noi, îmi spune senor Charon, se ridică, deschide uşa, mă pofteşte să ies, o închide şi mă conduce înapoi pe cele două coridoare până în holul imens, solicită fişa mea de identificare de la cerberul-paznic, mi-o dă şi

îmi strânge mâna. Pe loc reflectez: politeţe profesională sau încurajare pentru viitoare destăinuiri?

– La revedere şi numai bine, îmi spune.

– Vă salut, şi ies pe poarta masivă, neagră, grea a acelei „Instituţii" din care am scăpat după un sacrificiu de turn pe tabla de şah a viitorului meu de jucător, ce începuse în acea zi de 4 martie 286. Interesantă coincidenţă. Se împlineau nouă ani de la Marele Cutremur şi tot atâţia de la alt cataclism la fel de important – cutremurul oamenilor...

În ceea ce mă priveşte, nu există justificări ale actului meu referitor la Arcadio Delgado, nu există circumstanţe atenuante sau agravante împotriva mea, ci numai destin, care, în cele zece secunde hotărâtoare, s-a numit calcul. Sacrificiul unei piese în contul unei victorii sau remize viitoare. Ştiu, sună a machiavelism. Oare istoria se va repeta mereu?

Ies fară să mă uit în urmă, fără să reflectez asupra întâmplării prin care am trecut în ziua aceea, cu gândul doar la întâlnirea mea cu Alicia: doresc, fierbine, să ajung primul pentru a-i da senzaţia că vin de la birou. Nu vreau să-i spun că vin de la Filiala Departamentului Adevărului. Mai cred în steaua mea norocoasă, mai sper că Fortuna îmi va aduce bucuria de ami asculta scrisorile citite la *„Vocea Selenei".* În acel moment aş fi liniştit: nu voi mai putea dispare fără urmă. Există o stipulaţie în Constituţia Provinciilor Unite Marţiene care dă dreptul guvernului de a angaja Forţele Armate în orice confruntare interplanetară pe timp de 60 de zile fără aprobarea prealabilă a Congresului Naţional Marţian. La acest articol m-am gândit când am preferat să nu-i destăinui Aliciei păţania mea din ziua aceea. În noiembrie, când fusesem recrutat ca informator, pentru a folosi terminologia standard, îi spusesem despre periculosul meu statut, proaspăt dobândit, pe care îl acceptasem deşi nu eram simpatizant al cerberilor. Nici emoţional (oare e cineva în Danubia?), nici motivaţional (numi place să mă las cumpărat în nici un fel). Ea mi-a sugerat să le dau informaţii minime în sensul că *„nu ştiu ce să vă spun despre persoana despre care mă întrebaţi",* astfel încât, cu timpul, să constate că nu sunt un „informator" informat şi să nu mă mai solicite. Curios că şi Julio m-a sfătuit cam acelaşi lucru (un „contras" ca el, puţini există), dar mi-a sugerat mai riscant şi foarte imoral: să accept jocul, să ofer informaţiile cerute – în special despre viaţa

personală a colegilor mei, probabil noi piese în dosarele-şantaj ale unor potenţiali colaboratori – şi cu prima ocazie să o şterg eneglezeşte din Danubia, presupunând că voi obţine o viză turistică pentru vreo provincie Lagrange-iană. Am fost anchetat azi pentru că n-am acceptat jocul propus de Juan-José Quisano. Dacă trebuie să continui, totuşi, prefer ca eu să fiu cel care face cărţile, pentru că, până la urmă, câştigă nu cel ce este cel mai puternic, ci cel ce face cele mai puţine greşeli...

Am ajuns primul; mă plimb printre băncile ude sub un cer mohorât şi cenuşiu ca şi zilele noastre de danubieni resemnaţi cu un prezent mizer şi anost. În cilindrul nostru spaţial s-a reuşit perfect simularea anotimpurilor, a zilelor şi a nopţilor, a unei planete pe care nu mai vieţuim demult, dar al cărui spirit îl purtăm în noi, reproducându-l în imensitatea Universului, la fel de buni şi la fel de răi ca întotdeauna, sperând la mai mult sau la prea mult, dar rareori la mai bine...

– Iat-o! apare Alicia încărcată ca o furnică. Îi preiau plasele, o rog să mă aştepte, mă duc şi-mi depozitez alimentele (ce păcat că funcţionăm pe bază de carbon!) şi revin într-un sfert de oră. Ea este într-o dispoziţie bună. Eu mă străduiesc să nu-i arăt zbuciumul interior. Şi reuşesc perfect. Marile examene le dăm numai cu noi-înşine. Seara, cu urechea la aparat. Adorm fără vise. Ziua de 4 martie 286 s-a sfârşit.

* * *

Este 1 aprilie 286. La 6^{45} trebuie să fiu la birou. E preferabil să ajung înaintea tuturor. Este o zi de luni. După două săptămâni de teren, iată-mă din nou la servici. Îmi scot clasica conservă de peşte şi mănânc liniştit. În birou a apărut şi Arcadio Delgado. Mă informează despre evenimentele curente din cadrul instituţiei noastre unde figurez cap de afiş, îmi spune că cei mai mulţi membri ai Direcţiei Hologramelor Tehnice mi-au auzit scrisorile transmise de către *„Vocea Selenei*" mă încurajează şi îmi atrage atenţia, în mod insistent, să nu cumva să spun cerberilor că el este cel ce mi-a facilitat expedierea lor. Îl asigur să nu aibă nici o teamă şi continui să mănânc liniştit. *„Unde este sinceritatea mea de care fac atâta caz?".* Referitor la Arcadio, nu este. Pe el l-am nedreptăţit. Din fericire, nu i s-a întâmplat nimic grav, pentru că s-a constatat că nu a

ştiut ce mesaj conţin scrisorile, dar dacă i se întâmpla, nu era victima sacrificiului meu de tură pe tabla de şah a unor jucători inegali din pornire? El se pregăteşte să plece pe teren, îşi ia dosarele şi chiar pleacă. Rămân singur cu gândurile mele...

La 5 martie 286 am tras o bere cu trei colegi; unul dintre ei îşi serba ziua de naştere. Am povestit vrute şi nevrute, mai cu seamă am formulat opinii critice la adresa regimului tiranic al lui Oscar Romero. Noi toţi, în afară de unul, ne-am exprimat părerea că singura cale de ieşire din iadul în care trăim este emigrarea. Cel care ne-a contrazis ne-a spus că asta nu poate fi o rezolvare pentru un întreg popor. Unica şansă este de a ne coaliza şi de a manifesta paşnic, dar permanent. Acum, îi dau dreptate. Eu nu am suflat o vorbă despre ancheta care mi se făcuse cu o zi în urmă.

Fiecare zi trecea extrem de greu, dar trecea. Iată că a venit şi duminica mult aşteptată. Am făcut o excursie, împreună cu Alicia, la marginea zonei de locuit a Palierului 2. Am văzut primii miei din anul acela: din fericire, erau albi. Mi-am zis, în gând, că voi reuşi să câştig bătălia cu Departamentul Adevărului sau voi obţine măcar o remiză. Dacă aş fi văzut un miel negru aş fi fost mai neîncrezător.

Ne-am întors acasă după excusrie, am făcut un duş şi ne-am vârât în pat, cu urechea ciulită la aparat. A început emisiunea *„Scrisori de la ascultători".* Se citea prima scrisoare şi eram din ce în ce mai convins că nu mai am nici o şansă. S-a început şi citirea celei de-a doua, care era adresată părintelui Jorge Calchio. Am crezut că visez. M-am concentrat mai profund fiind hotărât să nu pierd un rând. De la primele propoziţii îmi recunoşteam tuşeul, patorul afirmaţiilor, hotărârea argumentării şi mi se părea că am reuşit să scriu un text frumos. Nu ştiu dacă era aşa sau nu, dar era al meu şi îmi plăcea. M-am simţit catapultat în al nouălea cer. Dacă am trăit vreodată un moment de fericire unică, cu siguranţă că pe parcursul acelor cinci minute, cât a durat citirea scrisorii mele, am atins cu creştetul paradisul. În sfârşit, am reuşit să marchez un gol extrem de preţios adversarilor mei periculoşi, „diavolii roşii". Era, deci, unu la unu. Sau, în limbaj şahist, am reuşit să iau şi eu o tură. În acel moment mă gândeam că poate am făcut o greşeală că am sacrificat turnul meu, dar, oricum, nu mai puteam rectifica mutarea, aşa că de aici înainte va trebui să joc cu mare atenţie.

Savuram fiecare cuvânt al scrisorii mele ce avea ca temă biserica şi pe Dumnezeu şi constatam, uşurat, că Cel de Sus ţinea cu mine. După ce s-a sfârşit emisiunea m-am culcat fericit. Ziua de 9 martie 286 era primul meu pas spre o bătălie cu şanse egale.

În 13 martie m-am dus la sediul Filialei Palierului 2 pentru a-l anunţa pe Juan-José Quisano că voi pleca pe teren pentru două săptămâni, începând cu data de 17 martie. Dădeam curs, în felul acesta, instrucţiunilor sale din 25 noiembrie 285, când mă recrutase. La ancheta din 4 martie nu mi s-a mai spus dacă să continui să-i informez când plec pe teren sau nu, dar eu am considerat util să o fac în continuare.

Era o zi frumoasă de primăvară cu un soare strălucitor proiectat pe un cer albastru şi senin. În părculeţul din faţa binecunoscutei porţi masive, negre şi grele a „Instituţiei" tocmai îşi făcea apariţia şi „amicul" meu Juan-José: preafericită coincidenţă. Eram destins şi încrezător în viitorul meu, devenisem o persoană publică.

– Am venit să vă anunţ că voi pleca luni pe teren pentru două săptămâni, în primul rând şi că duminica trecută s-a transmis la *„Vocea Selenei"* o scrisoare a mea, în al doilea rând...

– Ştiu că s-a transmis scrisoarea dumitale, iar în privinţa deplasării e bine că ai venit să ne anunţi. Când te vei întoarce, să treci pe aici.

– Aşa voi face; la revedere.

– La revedere, mi-a răspuns şi s-a făcut nevăzut în spatele porţii celei negre.

Am făcut stânga-mprejur şi am pornit-o agale înapoi spre biroul meu În 23 martie, dimineaţa, într-o zi de duminică, profitând de liniştea din hotel şi având intenţia de a ataca permanent, de a suprasolicita la „masa verde", ştiind că atacul este cea mai bună apărare, m-am aşternut pe scris: *„Memorandum adresat Instituţiei",* în care-mi expuneam părerile cu privire la nemulţumirea mea de a fi cooptat ca simplu agent-de-influenţă de gradul VII, când aş fi, cu siguranţă, mai util ca superagent-interplanetar-de-influenţă de gradul I, de pildă aş putea deveni membru al Congresului Naţional Marţian şi, pe cale parlamentară, aş putea transmite diverse secrete tehnologice cu privire la colonizarea spaţiului cosmic, aş putea

organiza o reţea, aş putea deveni consilier al guvernatorului ca, odinioară, Günter Guilloume. Desigur, după ce am redactat acest Memorandum ciudat, am avut grijă să i-l arăt, ulterior, dar înainte de a-l preda cerberilor, lui Julio. El a fost informat tot timpul despre evoluţia completă în jocul meu pe valurile riscului...

* * *

A fost o zi plină ziua de 23 martie 286. S-a făcut ora 18^{45} şi a-nceput emisiunea mult aşteptată: *„Scrisori de la ascultătorii.* Prima de la un anume Guglielmo Toto, scriitor de origine alamană, care se adresa ministrului de interne, patronul Departamentului Adevărului, în vederea plecării sale definitive din „paradisul danubian". Mi s-a părut destul de vehementă, dar politicoasă. A doua scrisoare era a mea. Din nou un gol marcat adversarilor.

Se spune că experienţa este o înfrângere pentru fiecare dintre noi, dar trebuie să pierdem totul pentru a putea învăţa câte ceva... Dacă-mi amintesc bine, don Alberto Camus spusese cuvintele astea.

Vine o vreme când mareea neagră a prostiei, a corupţiei şi a grandomaniei patologice inundă plaja până atunci senină a existenţei unui humanoid. Undeva, în structura sa profundă, se produce o furtună, nevăzută pentru cei din jurul său, dar adâncă şi neliniştitoare pentru el. Ştie că nu are decât două soluţii: fie va încerca s-o estompeze, aşa cum fac semeni săi, dar rezultatul este întotdeauna dezastruos pentru că se anihilează personalitatea şi individul devine un simplu număr în mulţimea humanoizilor, un sclav al erei electronice, fie va îndrăzni s-o canalizeze spre sufletele şi minţile compatrioţilor săi, luminându-i întru adevăr, dar riscând totul, ceea ce înseamnă, într-o lume hipermaterialistă ca a noastră, trupul.

Da, ar putea fi un argument şi acesta: corpul este purtătorul spiritului şi fără el nu mai putem mânca, gândi şi spera, deci ar fi mai bine să acceptăm furtuna pentru că oricum va trece, odată şi odată... Detest acest mod de gândire predat la şcoala robilor şi contraargumentez cu exemplul lui Jorge l'Urso: a scris un jurnal, a făcut imprudenţa să-l citească la prea mulţi indivizi nesiguri, unul din ei, probabil, a ciripit (mă ntreb acum,

oare acel turnător şi-a spus că face un simplu sacrificiu de tură pe tabla de şah a vieţii?), cerberii, care-l aveau pe lista neagră încă din 259, l-au anchetat, i-au confiscat jurnalul, l-au introdus în „Mulgătorul Roşu" – acel temut robot ce frânge oasele clienţilor săi – i-au dat drumul pentru vreo şase luni terestre şi l-au înhăţat din nou. Nu se ştie din care motive... I-au aplicat încă un tratament la „Mulgător" şi inima ia cedat. Era în noiembrie 285 când am aflat ştirea. Tocmai terminasem de redactat, integral, scrisorile şi îl rugasem de Julio să le citească şi să-mi spună părerea. Trecerea în nefiinţă a lui Jorge l'Urso a fost ca un şoc pentru mine. Şi pentru Julio. Nu-l cunoşteam, nu-i citisem jurnalul, nu mai auzisem niciodată nimic despre el până în seara aceea mohorâtă. Nu eram sigur dacă protestul meu, prin intermediul scrisorilor, îşi mai avea sensul, pentru că în octombrie se renunţase la concedierea mea; fusesem reintegrat pe acelaşi post ocupat anterior. Fiind un individualist, un egoist şi un cinic pur, nu consideram nimerit, atunci, să protestez decât pentru drepturile mele, uitând, sau neavând capacitatea de a observa, că orice protest de genul acesta nu îndreaptă situaţia generală negativă. Dar vestea aceea, îngrozitor de scurtă, transmisă de *„Vocea Selenei"* m-a mişcat profund. Atunci m-am hotărât şi mi-am zis că trebuie să continui. Nu ştiam cu ce să încep, dar l-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute şi să fac în aşa fel încât martiriul lui Jorge l'Urso să nu fie inutil. *„Voi trimite totuşi scrisorile, orice s-ar întâmpla"* mi-am spus. Pe-atunci, eu-însumi puneam mai mare preţ pe trup decât pe spirit...

Dacă un singur humanoid preia făclia amintirii unui martir, neştiut de nimeni, în afară de mesagerul ştafetei sale, nimic nu este pierdut pentru viitorul Imperiului Binelui.

La aflarea acelui anunţ scurt, a cărui esenţă era *„a fost ucis un om""* am întins mâna, undeva, departe, spre neant, şi am simţit o altă mână, caldă, fremătoare, ce mi-a produs un fior: comuniunea dintre noi se produsese. *„Nu ai murit în zadar senor Jorge l'Urso, prin puterea cuvântului te voi răzbuna!""* Acest legământ sacru nu m-a împiedicat, totuşi, ca patru luni mai târziu să deconspir pe colegul meu, Arcadio Delgado, mărturisind cu seninătate că lui i-am dat scrisorile pentru a le transmite lui Faed, care le va pune la cutie în Liguria. Desigur, era chiar aşa, dar dacă ar fi păţit şi Arcadio ceva asemănător cu

Jorge l'Urso, nu eu aş fi fost asasinul moral? Din fericire, nu a avut loc decât o anchetă în care s-a recunoscut că astfel stăteau lucrurile şi, drept represalii, lui Arcadio nu i s-a mai dat voie să iasă din Satrapia Danubia, în scop turistic, timp de un an.

Au trecut vreo câteva zile de la anunţarea uciderii lui Jorge l'Urso şi a venit ziua de 25 noiembrie 285, zi în care mi s-a propus recrutarea ca agent de informaţii cerberoid. Era prea mult. Am jurat în gând, să nu am linişte până ce nu voi învinge spiritul răului apărat de către cerberii lui Oscar Romero. Şi pentru că nu eram un cavaler Jedah, am ales calea machiavelismului semnând cele patru hârtii cu declaraţii pe care mi le-a dictat Juan-José Quisano. Până în martie 286 am trecut, pentru coordonatorul serviciului meu, drept un spion fidel puterii.

Am citit, mai demult, *„Confesiunile"* lui Manolo Morales, acel profet al mendelienilor, critic al ipocriziei sexuale şi întemeietor de noi raporturi între indivizi în categorii diferite: masculi şi femele de humanoizi, androizi şi humanoizi, albi şi negri, roşii şi verzi etc. şi îmi vine în minte un pasaj în care descria starea sa de uşurare lăuntrică, de plutire, după o partidă de amor carnal cu o fiinţă pe care n-o cunoştea, pe care n-a văzut-o niciodată, pentru că în încăperea unde s-a consumat actul era semiîntuneric; el povestea că *„a simţit săculeţii tunului său telescopic goliţi, o uşoarăgâdilare pe ţeava acestuia şi sufletul flămând de un nou asalt spre cunoaştere, spre meditaţie, spre mântuire, spre Dumnezeu""* am închis citatul.

Într-un anume sens, la fel mă simţeam şi eu în acea dimineaţă de 1 aprilie 286. Eram pregătit să înfrunt cei mai fioroşi cerberi pentru că mă aflam sub protecţia divină...

* * *

Tocmai am terminat conserva de peşte, pe care o mănânc aproape în fiecare dimineaţă dar, lucru curios, continuă să-mi placă şi uşa biroului se deschide pătrunzând coordonatorul Armando El Turco. Este cam de înălţimea mea, deci relativ mic, mai mult gras decât normal, cu părul negru compact la cei 53 de ani-tereştri ai săi. Interesant, când îl privesc, mă frapează, la el, două elemente: buzele subţiri şi figura hexagonală nu chiar

într-atât ca a altor ierarhi aflaţi la câteva etaje mai sus în piramida socială, dar suficient de clar conturată. Este un metiş între o mamă alamană şi un tată grec. Ca stil de comportament este un bizantin pur, un fanariot. Mizează întotdeauna pe cartea câştigătoare, îşi ţine cu dinţii de scaunul său de coordonator, se teme de sinistrul său superior, preşedintele Direcţiei noastre, don Tachito Somoza Alvarado (căruia îi spunem „dovlecel" sau „libanezul" sau „colţ de aur"), dar are un suflet bun. Deţine, de asemenea, prezidenţia Comisiei Progresiste din întreprinderea noastră.

– Bună dimineaţa, trebuie să-ţi vorbesc; şi se aşează la masa colegului meu Arcadio Delgado, care plecase pe teren.

Este, sau pare, foarte umflat. Este un semn clar că nu se scaldă în apele lui. Dă să-nceapă o tiradă despre patriotism, despre faptul că el a acceptat să trăiască aici în Danubia, împreună cu familia, cu copiii săi, şi la bine, şi la rău, şi se pregăteşte să m-atace, crescendo. Cu un gest scurt îl opresc: pun degetul arătător de la mâna dreaptă, vertical, în dreptul buzelor şi-i spun, încet, că s-ar putea să fim înregistraţi. Se repliază şi-mi spune că el nu se teme de microfoane ascunse, dar vorbeşte cu jumătate de glas şi pe parcursul monologului (probabil toţi ierarhii sunt talentaţi în arta monologului) se autocenzurează vizibil, fiind foarte atent î n afirmaţii. Îmi spune că am sărit calul cu publicarea scrisorilor mele dar nu vrea să afle nimic de la mine şi-i dă înainte cu fraze sforăitoare scoase parcă dintr-o cutie specială ce se goleşte numai la şedinţe.

Îl linguşesc totuşi, spunându-i că, după aprecierile mele, nu se va întâmpla nimic grav; nu-i voi povesti acum nimic pentru a nu-l implica în nici un fel, dar o voi face cândva în viitor. Parcă s-a mai dezumflat. Se ridică şi pleacă mai destins, desigur, la o şedinţă.

La Departamentul Adevărului „ghişeul" se deschide la ora 8^{00}. Este o zi de luni acest 1 aprilie; o zi splendidă de primăvară. Mă prezint în holul imens, binecunoscut de acum, comunic cerberului de pază că sunt aşteptat de comandantul Juan Charon, îi las fişa mea de identificare şi sunt poftit în sala de aşteptare. Fie pentru că sunt nerăbdător, dar mi se par lungi minutele de inactivitate de dinaintea rundei a doua cu marii maeştri ai şahului metapolitic. În sfârşit, apare senor Charon, îmi strânge mâna, în stilul său dinamic ce vrea să sugereze

sinceritate (aveam să constat că este un actor perfect) şi mă invită în aceeaşi cameră de anchetă care era, probabil, a lui Juan-José Quisano. Intrăm şi văd la biroul de lângă fereastră un domn masiv, îmbrăcat într-un costum maro, uşor şifonat, cu părul negru şi cu o înfăţişare vădit hexagonală şi parcă uşor buhăită.

– Iată-l pe clientul nostru, mă prezintă Juan Charon. Domnul în maro se ridică de la masa unde scria ceva, într-un dosar, parcă nesigur, uşor încurcat, vine spre mine şi mă priveşte pieziş, cu reţinere. Îmi dă senzaţia că are nişte ochi de vulpe într-un trup de urs. Îi întind mâna, în mod deschis, deşi ştiu că politeţea ar fi cerut ca el s-o facă primul. Mi-o ia, având totuşi o ezitare, mi-o strânge uşor şi se plimbă prin încăpere, apoi se hotărăşte brusc; ia nişte coli albe de pe masa lui, mi le întinde, mă invită să iau loc şi-mi spune:

– Scrieţi, vă rog, despre conţinutul scrisorilor Dvs. adresate *„Vocii Selenei",* neomiţând să menţionaţi numărul lor.

✓\ Mă pun pe treabă şi scriu. Între timp trag cu coada ochiului şi ciulesc urechea la conversaţia lor: Juan Charon mi se pare a avea un grad superior delegatului de la centru care a fost trimis să întocmească un raport complet asupra stingerii focarului de subversiune provocat de scriitori. Nu i-am aflat numele niciodată, dar mi-a rămas întipărit în memorie un moment petrecut câteva ore mai târziu. Terminasem de scris, cei doi cerberi citiseră şi ei, mirându-se când au văzut că expediasem 19 scrisori în 4 plicuri şi întrebându-mă de ce nu am spus că erau atât de multe la ancheta din 4 martie, la care eu, foarte senin, am răspuns: *„nu m-aţi întrebat".* Juan Charon plecase la comandamentul-general al Filialei Palierului 2 a Departamentului Adevărului să-i arate textul meu, domnul în maro citea ceva în dosarul său, eu cerusem permisiunea să citesc revista mea preferată pe care o aveam la mine *„Orbis Interplanetaris"* şi, cu totul întâmplător, la un moment dat privirea mi-a alunecat pe chipul lui, surprinzându-l că mă privea, că avea o grimasă de mirare amestecată cu dispreţ în colţul buzelor coborâte pe care şi le-a adus în poziţia iniţială, plecându-şi ochii spre dosarul său şi fiind parcă jenat că l-am surprins, privindu-mă. Probabil că stilul său este de a face pe împăciuitorul smulgând declaraţii celor cărora nu le-au venit de hac cerberii cei violenţi. Dar trebuie să nu uităm că, blajini sau

duri, pretorienii lui Oscar Romero fac parte din aceeaşi echipă a privilegiaţilor ce trăiesc deasupra noastră şi prin bunăvoinţa noastră de a ne lăsa supravegheaţi, ascultaţi, văzuţi în goliciunea sufletelor noastre de care nu ne temem pentru că nu avem nimic de ascuns, pentru că suntem curaţi ca lacrimile imensului popor al prizonierilor pe care-l sug, cu indiferenţă, aceste prelungiri ale mâinilor tiranului. Tăiaţi mâinile! se aud, adesea, strigăte ale disperaţilor opresiunii. Nu, extirpaţi creierul care coordonează aceste mâini! le răspund eu în forul meu interior...

* * *

Domnul în maro a plecat. În schimb, a revenit Juan Charon căruia i-am dat plicul cu Memorandumul. L-a citit şi a rămas oarecum surprins. De data asta eu eram cel care-l privise pe parcursul lecturii. Scrisesem în acel text despre cele două probe fundamentale la care consideram că trebuie supus orice viitor superagent-de-influenţă şi pe care eu speram să le trec cu succes (insinuam în Memorandum): proba de curaj – am expediat scrisorile fără să mă tem de posibilele consecinţe pe care le-ar fi avut nereuşita şi ele au ajuns la destinaţie – şi proba de fidelitate – sacrificiul de tură pe care-l făcusem prin destăinuirea numelui colegului meu de birou, Arcadio Delgado, ca mijlocitor în expedierea scrisorilor, nu erau un act de fidelitate faţă de Departamentul Adevărului? Citind, Juan Charon nu putea să nu remarce nişte nepotriviri între declaraţia de intenţie din Memorandum şi modul meu de gândire, intuit, din textul meu din timpul anchetei din 4 martie: ascultam *„Vocea Selenei* din anul 262, deci de la şapte ani; crescusem într-un mediu în care ideile vechii societăţi reprezentau norma standard de conduită pe care le-aş eticheta cu apelativul „democrat-conservatoare", mediu în care bunicul meu – fost coleg de şcoală primară cu Horacio Radeo, primul director al secţiei danubiene a *„Vocii Selenei"* – avusese un rol ideativ puternic formator pentru sufletul meu tânăr, într-o ambianţă familială ataşată acelor valori morale ale trecutului şi ostilă carierismului, escrocheriilor spirituale şi corupţiei care îşi făceau simţită prezenţa în acei ani tulburi de proaspătă „destalinizare" pentru a folosi un termen mai generic. Apoi, locul meu de naştere şi

primii 19 ani pe care îi petrecusem în acel minunat Belvedere – oraşul Palierului 7 unde, începând cu anul 264, veneau aproape zilnic yugolanzi din Yugotiera vecină şi prietenă, dar ai cărei cetăţeni fuseseră deprinşi de către domnul Mareşal (compatrioţii săi îi spuneau don José pentu că îl iubeau) cu libertatea călătoriilor, a comerţului, a expresiei verbale căreia îi dădeau curs în parcările noastre pentru electromobile pe care şi le cumpăraseră din Provinciile Unite Marţiene unde fuseseră la lucru, fiecare pe cont propriu, lăsaţi de guvernul domnului Mareşal şi chiar încurajaţi să plece pentru că se intuise că stă în firea fiecărui humanoid să plece pentru a reveni pe meleagurile natale pe care le poartă în sinele său aşa cum i s-au imprimat în prima copilărie, odată cu laptele supt de la mama sa, odată cu sângele primelor julituri când s-a ridicat să pornească-n lume, odată cu pumnii încasaţi de la prietenii săi de joacă mai mari, daţi în toiul războaielor stelare ale copilăriei când ura nu este cunoscută şi când numai bucuria efortului creativ, a somnului de bivol şi a foamei de uriaş este apa vie în care suntem cufundaţi pentru o vreme...

Trăind în acest mediu cosmopolit, internaţionalist şi deschis, mi se modelase spiritul în aşa fel încât era puţin probabil ca tocmai eu să doresc să mă angajez în slujba „Instituţiei", să lupt, în calitate de superagent, pentru un guvern obişnuit să-şi trateze cetăţenii ce pe nişte supuşi, nu ca pe nişte parteneri. Juan Charon a intuit bine.

Scrisesem în declaraţia mea din acel 1 aprilie despre obsesia reducerii postului meu cu care fusesem ţinut în şah încă din anul 283, într-o provincie unde noţiunea de şomer este interzisă şi unde se pedepseşte cu încarcerarea ocuparea unui post repartizat arbitrar de către Organele Forţelor de Muncă (o filială a Departamentului Adevărului), despre scrisoarea redactată în 5 februarie 285 şi citită la *„Vocea Selenei* în 2 iunie, acelaşi an, ce avea titlul *„Este necesară existenţa Clubului Democrat în Danubia de azi?"* şi prin care am verificat dacă mi se pot citi scrisorile, dar, în realitate, şi asta nu am scris, o trimisesem pentru că aşa gândeam şi gândesc şi-acum, şi-n viitor mereu, adică m-am săturat de tiranie, m-am săturat să le văd chipurile ofilite şi zbârcite, nu de povara anilor, căci nu sunt prea bătrâni, cât de acea imensă prostie pe care ei şi linguşitorii lor plătiţi ce figurează în nomenclatorul de

funcţiuni drept condeieri, versificatori, cerberi-apărători şi tot felul de impostori, o numeau cu emfază academică „ştiinţa cea mai înaintată" care ne este prezentată în fiecare seară pe ecranul imens cât un perete al televizorului, timp de două ore, şi în cazul în care nu privim, suntem amendaţi prin tăierea raţiei alimentare pe care o primim de trei ori pe zi la autoservirea blocului nostru şi pe care s-ar putea să n-o mai primim decât de două ori sau o dată pe zi, până când ne va trece această stare de recalcitranţă şi vom intra în rândurile oamenilor de treabă - din punctul lor de vedere – constructori activi şi conştienţi ai progresismului victorios şi înaripat pe palierele noastre spaţiale, ducă-se dracului de şandrama rotitoare, că îmi vine să-njur pe toţi cretinii ăştia pseudoştiinţifici, pseudoacademicieni şi terorişti, dar nu o fac pentru că sunt civilizat, pentru că pe vremea copilăriei mele erau la modă şapte ani de stat acasă, timp în care mama a avut grijă să-mi atragă atenţia că nu-i frumos să-njuri şi că dacă te necăjeşte cineva, tare de tot, şi nu mai poţi să uiţi şi să-l ierţi şi laşi aceasta în seama lui Dumnezeu, e mai bine să ţii în tine până când vei putea să-ţi aşterni gândurile pe hârtie, nu de dragul de a le publica pentru bani sau glorie, ci numai aşa, pentru a-ţi descărca sufletul, spunând o poveste frumoasă şi reală, pentru că toate poveştile frumoase au fost cândva reale şi, în timp ce eu gândesc astfel, pe ecranul gigantic al televizorului-cât-un-întreg-perete, El continuă să dea sfaturi despre cum să se cultive plantele în soluţii nutritive, despre cum să faceţi copii cât mai mulţi pentru că are nevoie de supuşi, dragi companeros şi amigos, un robot stricat ce turuie-ntruna şi pe care Ea îl aplaudă mereu dând tonul unui delir regizat de ovaţii şi pe care Ei îl cred spontan. – Te compătimesc, Oscar Romero!

***

În sfârşit, se face ora de plecare şi Juan Charon mă convoacă să revin în după-amiaza aceleiaşi zile pentru a clarifica vreo câteva amănunte rămase în suspensie.

Am întâlnit-o pe Alicia în părculeţul în care ne întâlnisem şi după ancheta din 4 martie şi am mers să mâncăm la restaurantul hotelului din apropiere.

Când am venit de pe teren sâmbătă 29 martie, ea aflase deja, câte ceva, cu o săptămână înainte de la El Viejo, care fusese convocat la Filiala Palierului 2 de fostul său coleg de tinereţe, comandantul Juan Charon. Nu, El Viejo, care este pensionat acum, nu făcuse serviciul la cerberi, ci la pompierii-atomici, dar aparţinuse administrativ tot de Departamentul Adevărului. Dar Alicia a vrut să audă de la mine şi m-a rugat săi povestesc ce vreau şi cât vreau din ceea ce făcusem şi i-am povestit despre scrisori, astfel că luni, când mă aştepta pe bancă, nu mai era atât de îngrijorată, pentru că avea convingerea că totul se va rezolva cu bine, dar nu-şi preciza ce înseamnă, de fapt, totul, negândindu-se în perspectivă, ceea ce a făcut dintotdeauna, dar crezând în prietenia noastră şi în continuitatea ei, care se manifestă la fel la amândoi – atunci când unul dintre noi se află în necaz, celălalt sare să-l apere sau îi încurajează gândurile şi frământările până când trece de furtună şi probabil acesta a fost punctul nostru comun ce ne-a ţinut aproape, pe care mulţi nu-l înţeleg, ca, de pildă, mătuşa mea, soţia fratelui mamei, care i-a spus Aliciei când a vizitat-o în iulie 286 că se miră că a rămas cu mine după şocul pe care i l-am făcut – şi Alicia s-a gândit la ceea ce i-am spus odată despre părinţii mei că, şi de-aş omorî pe cineva, ei m-ar înţelege, m-ar ascunde şi m-ar sprijini până va trece pericolul, pentru că ei au încredere în cuvântul meu, pe care îl consideră sfânt, şi ei ştiu că eu nu aş putea ucide pe nimeni, ci mai degrabă m-aş lăsa ucis, pentru că adevărata dreptate nu are nevoie să fie susţinută de sabie, ci de cuvânt, şi ne-am întâlni savurând o ciorbă bună de perişoare şi un ficat de pui la grătar cu cartofi natur şi salată de castraveţi muraţi, iar ca băutură ne-am mulţumi cu o apă minerală.

La ora 17^{00} am revenit. Juan Charon a dorit să-i mai confirm încă o dată că sunt de bună-credinţă şi m-a invitat să-i semnez o declaraţie pe care mi-a dictat-o: citez – nu voi lua legătura cu persoane străine provinciei noastre şi nu voi mai scrie la *„Vocea Selenei".* Nu a precizat până când anume, dar probabil că s-a gândit că aceste acorduri sunt eterne. A mai insinuat, de asemenea, să-i promit că îl voi informa imediat ce voi fi căutat de orice persoană ce va încerca să ia legătura cu mine. M-am aşteptat că îşi va trimite agenţi-provocatori şi aşa s-a întâmplat la scurt timp. Calculul meu a fost rece, sec şi a vizat

(sper) perspectiva. Ei, cerberii, aveau un atu important: sacrificiul meu gratuit de tură din 4 martie. Eu, în schimb, nu aveam posibilităţi de comunicare „extra muros" şi, mai cu seamă, întâmpinam opoziţia vehementă a Aliciei la ideea mea de plecare din Provincia Danubia. Aş fi pornit dezavantajat într-o bătălie pe termen lung cu cerberii. Am considerat mai util să amân confruntarea finală cu ei pentru un mai târziu nedefinit, pe care-l situam în tre doi şi patru ani şi, în acest interval, să-i observ şi să-i descriu, atât pe ei, ca instrumente directe ale puterii, cât şi pe cerberoizii civili din fruntea diverselor instituţii, care mi se păreau a fi o copie fidelă a unui modelstandard multiplicat la infinit pentru a reproduce o societate osificată, născută moartă, care se dorea eternă şi continuă să fie.

Juan Charon, după ce i-am înmânat hârtia cu semnătura mea, m-a solicitat să revin a doua zi tot la ora 17^{00}. Am revenit şi şi-a continuat pledoaria despre patriotism, despre popor, despre progres şi alte gogoşi de genul ăsta, în care tare mă tem că nu credea, numai că nu aveam clară limita de demarcaţie între valorile şi nonvalorile existenţiale, pentru că fiecare cerber care se respectă este un adevărat mercenar al puterii şi unica monedă de schimb în care crede este poziţia sa dominantă de administrator absolut al unui crâmpei al acesteia, de care ţine cu dinţii, până la moarte... Este ca un feudal, cu diferenţa că îi lipseşte credinţa în ceva înălţător; este un robot pur-sânge.

Nu m-am temut degeaba de provocatori, pentru că pe la jumătatea lui aprilie am primit în cutia poştală două scrisori, una dintr-o anume localitate Flushing, al cărui plic tare semăna cu cele obişnuite de la noi, dar avea ştampila poştei Provinciilor Unite (cam neclară, ce-i drept), timbru marţian şi era o copie xerox a unui text fundamentalist religios care cerea multiplicarea şi distribuirea lui, în caz contrar fiind ameninţat cu pedeapsa divină; a doua era de fapt un bileţel, şi mi s-a părut sincer, al unui ascultător al *„Vocii Selenei"* care spunea că a suferit mult de pe urma actualului regim şi că mă încurajează în acţiunea mea solitară; bileţelul era nesemnat.

Tot atunci, mi se pare în 17 aprilie, am fost căutat de un anume doctor stomatolog venit din Palierul 6 anume pentru a întreba cum am procedat în vederea întocmirii actelor de plecare definitivă. I-am spus că nu am depus nici un formular în acest sens şi ceea ce a auzit erau doar nişte declaraţii de

intenţii. Deşi şi-a jucat rolul de nemulţumit, perfect, am avut impresia că a fost trimis special să mă verifice. Astfel că în 19 aprilie, dacă-mi amintesc bine, m-am prezentat din nou la „Instituţie" cu cele două scrisori şi cu descrierea individului care m-a căutat. Am avut senzaţia că Juan Charon se aştepta la această apariţie a mea cu supoziţia că nu mi se pare autentică scrisoarea sectei din Flushing. I-am spus că nu dau curs ameninţărilor şi ceea ce fac este întotdeauna din convingere.

Ca din întâmplare, pe coridor se încerca să se deschidă o uşă prin forţare, folosind ciocanul. Juan Charon m-a întrebat dacă nu am cumva o cheie să încerce dacă se poate deschide. Cum nu sunt spontan, i-am dat-o, de bună credinţă, a încercat, desigur nu s-a potrivit şi mi-a înapoiat-o după ce un subordonat îi făcuse mulajul. Nu sunt absolut sigur, dar evenimentele ulterioare şi mai ales stilul ipocrit, care este deformaţia profesională a cerberilor, avea să mă conducă spre această concluzie.

IV / CHESED Se spune acum – şi se repetă din ce în ce mai des – că valorile noastre fundamentale sunt: Patria, Comisia şi Poporul. Ne-o spune Oscar Romero în discursurile fulminante pe care le ţine în cadrul diverselor adunări, fie oficiale – în şedinţele Biroului de Coordonare al Comisiei Progresiste, în plenul Consiliului Naţional sau al Consiliului Federal al Danubiei – fie ad-hoc (la diverse aşa-numite Adunări Populare) unde monologhează în largul său pe un fundal de aplauze, urale, lozinci repetate îndelung şi frenetic de un cor ce pare că îşi venerează conducătorul iubit, genial, magnific, sublim, planetar (deşi trăim într-un Cilindru Spaţial), doctor, savant, strateg, unic, etern.

Orice ce se respectă şi se vrea de viitor – prin această noţiune înţelegând o carieră sigură la adăpostul unei reviste oficiale în care-i apar versurile înălţătoare de slavă la adresa „planetarului" – are grijă să intre în hora furnizorilor de lozinci ale corurilor laudative unde speră să fie remarcat, deşi ştie că îi va fi dificil pentru că trebuie să doboare o concurenţă nemiloasă şi destul de numeroasă.

Totuşi, dacă va reuşi, răsplata va fi destul de mare. Un viitor asigurat materialiceşte şi o poziţie privilegiată la curtea acestui satrap născut republican şi devenit, în conformitate cu firea sa, un pseudomonarh. Un astfel de individ înţelege prin

viitor perioada de timp scursă din momentul luării unei decizii până la trecerea sa în nefiinţă. De fapt, nu are prea clare aceste noţiuni şi nici nu-l interesează. El doreşte să mănânce bine – pe un tărâm unde alimentaţia a devenit o gravă problemă socială – să aibă acces la surse de distracţie cât mai sofisticate, să poată călători pe alte paliere din alte satrapii sau republici şi chiar pe alte planete, desigur acceptând să plătească tributul necesar de versuri la Comitetul pentru Cultură. El va reveni de „peste ţări şi mări", cum spunea o vorbă de acum câteva secole, îşi va povesti impresiile de călătorie prietenilor şi, eventual, va scoate un volum editat într-un tiraj bunicel în care, printre rânduri, va arăta şi o altă faţetă a ceea ce a văzut „dincolo" decât formula şablon care mi se repetă mereu, în mod obsesiv: mizerie, sărăcie, şomaj, greve, atât ale humanoizilor, cât şi ale androizilor, criză generală cronică...

El este un subtil şi de aceea îşi permite, desigur într-un grup restrâns de prieteni, să aibă şi alte opinii decât cele oficiale, să mai critice, din când în când, unele aspecte ale politicii satrapului nostru „iubit".

El este un duplicitat şi de aceea doreşte să se ştie de către *„loscompaneros""* de la forurile superioare că nu este de acord cu excesele laudative de idolatrizare ale conducătorului şi că în caz de ceva, cine ştie cum se-nvârte roata, pe el se poate conta.

Dar ei sunt convinşi că nu-i nici un pericol din partea unor indivizi de teapa lui şi preferă să cultive acest tip social pentru că el va merge întotdeauna numai pe cartea puterii…

Patria însemna, pe vremurile greco-romanilor de pe Terra, pământul tatălui şi, prin extindere, pământul strămoşilor. Această noţiune era de natură conservatoare în sensul menţinerii unei tradiţii arhaice ca idee metaculturală dominată în cele trei sfere majore ale vieţii sociale şi ulterior statale: cea spiritual-religioasă, cea economică şi cea politică.

Din nefericire, sau poate spre trezirea celor de genul meu, care nu au obiceiul să reflecteze în vederea îmbunătăţirii situaţiei decât atunci când li se dă un bobârnac sau le ajunge cuţitul la os, acest concept de patrie ca ţară a strămoşilor s-a amplificat în sensul de ţară a taţilor care au făcut Revoluţia şi care, prin vocea celui mai bun reprezentant al lor, satrapul Oscar Romero, o vor eternă. Ce importanţă mai are faptul că cei mai mulţi dintre ei, fie au alte idei, acum, fie au trecut în lumea

celor drepţi. Esenţial este că intermediarul dintre idee şi indivizi menţine ceea ce el consideră drept, impunând revoluţia continuă.

De aceea patria mea spirituală nu este un teritoriu, ci o idee pe care o vreau nepervertită: libertatea.

Prin Comisie se subînţelege Comisia Progresistă, întrucât este singura legal-autorizată şi real-existentă. Chiar dacă era aproape inexistentă, ca număr de membri, în provincia noastră Danubia. Comisia a fost impusă pe vremea Revoluţiei ca forţă politică dominantă în cadrul Coaliţiei Guvernamentale de către Armatele Eliberatoare (noi avem senzaţia şi acum că au fost invadatoare) ale Uniunii Venusiene la iniţiativa Guvernului Unional, personal a companero-ului José Victor Stalone şi ulterior făcându-şi loc cu coatele, în stilul atât de cunoscut, devenind unică forţă conducătoare a societăţii noastre robotoide preafericite. De la adularea comisiei ca expresie a celui mai înalt patriotism până la zeificarea coordonatorului ei ca întruchipare personală a valorilor acesteia nu mai era decât un pas pe care strategul Oscar Romero l-a făcut. El a reluat exemplul lui don José Victor, dar la o scară mai mică şi într-un alt timp poate şi pentru că destinul nostru de danubieni a fost mereu să fim în contratimp cu istoria.

Cât despre popor ce să mai vorbim? Este ca un fel de turmă amorfă care nu mai simte nici loviturile de picior ale cerberilor primite în spate pentru orice vină imaginată de către casta conducătoare. Acel popor unic muncitor pe care-l vrea şi-l tot trâmbiţă Oscar Romero este de fapt, compus dintr-o mare masă de humanoizi obidiţi şi mulşi până la limita inferioară şi un mic grup de androizi-roboţi supuşi şi tiranului dar stăpâni infatuaţi şi nemiloşi ai turmei, pentru moment.

Greşeala este că Romero a început să se debaraseze din ce în ce mai des de cerberii săi, înlocuindu-i cu alţii mai supuşi, mai violenţi faţă de marea masă. Există riscul ca cei înlocuiţi să nu-şi accepte noua situaţie şi, în acel caz, poziţia satrapului va deveni mai nesigură.

Oricum el pretinde că reprezintă acest popor şi că-l duce pe trepte din ce în ce mai înalte ale progresului şi civilizaţiei, în paradisul cosmic. Dar, nimeni nu mai crede în aceste incantaţii. Cele două soluţii ce se impun sunt fie părăsirea definitivă a

Danubiei, fie lupta nonviolentă pentru înscăunarea libertăţii în provincia noastră spaţială.

În anul 284 eu am ales prima soluţie.

* * *

Ceea ce a condus la starea noastră actuală, în sens general, şi la zbuciumul meu interior ce promite să devină o frondă verbală permanentă, a fost o succesiune de evenimente ce s-au precipitat într-o cadenţă din ce în ce mai rapidă după perioada cunoscută sub denumirea de *„La Belle Epoque"".* Era prin anii 219 sau 220 ai Erei Spaţiale când tocmai se sfârşise Marele Război şi un necunoscut, un proaspăt decernat cu Crucea de Titan, un brav luptător al Impăratului din Lagrange ce nu se plângea niciodată, nu solicita nici o permisie, nu protesta şi nu vocifera, mergea agale pe unul din Palierele Cilindrului de Vest spre locuinţa sa cu o singură cameră pentru că şi el ca şi cei mai mulţi dintre compatrioţii săi, era burlac. În sfârşit, a ajuns, a deschis, a intrat şi s-a trântit pe patul de campanie, reflectând. I se învălmăşeau în minte crâmpeie din scurta sa viaţă anterioară – să fi avut vreo 30 sau 31 de ani tereştri – amestecate cu viziuni despre ceea ce avea să urmeze. Vedea idei din cartea ce-i germina în creier – era un humanoid -şi căreia îi găsise deja un titlu: se gândise să-i spună *„Lupta mea";* auzea gâdilarea (plăcută urechilor sale surde la şoaptele iubirii) ovaţiilor mulţimilor delirante aflate în transă în momentul apariţiei sale la tribuna astrodomului gigant, sauzea ritmul sincopat al paşilor soldaţilor noului imperiu apărut pe harta Sistemului Solar, nişte luptători, mai buni decât toţi cei de până atunci pentru că erau nişte suprahumanoizi. Visa cu ochii deschişi, cu faţa în sus, lungit pe patul de campanie din cămăruţa sa, amestecându-i-se imagini şi cuvinte aparent fără nici o legătură, luate în mod separat, dar constituind simptomele unei boli – obsesia puterii – luate împreună.

Işi amintea că Cezar, la 36 de ani, plângea în faţa statuii lui Alexandru Macedon pentru că nu făcuse încă nimic important. A jurat acolo să schimbe lumea şi a reuşit.

– Ce, crezi că tu vei schimba ceva? îi spunea bunicul său în vremea adolescenţei, când dăduse de primii filosofi.

Şi el era convins că va avea un cuvânt de spus în acest strâmt Sistem Solar. Dăduse de don Friederich Nietzsche şi îl impresionase profund cu al său *Zarathustra.* Pe-atunci nu ştia pentru că n-avea prieteni şi nici tată care să-l iniţieze ce-nseamnă *anahoret.*

– De ce oare toţi oamenii mari au câte o boală care le marchează întreaga existenţă?

Insuşi propovăduitorul suprahumanoidului nu reuşise niciodată să se contopească cu o femelă. Sau poate nici nu dorise?

Işi amintea de prietenia lui pentru An-Elise de la Vindobona. Trecuseră 10 ani şi încă mai era sub vraja ei. Era o androidă hipercerebrală – pe el îl atrăgea inteligenţa – dar necunoscătoare în domeniul relaţiilor carnale ca şi el, de altfel. Probabil că Eros este orb când ţinteşte nişte indivizi atât de diferiţi. După lungi plimbări prin grădinile Vindobonei, după primele sale gravuri ale chipului ei, după conversaţii incitante pe tema evoluţiei constituţionale a marilor imperii şi, în necunoaştere a Religiei Mendeliene, pe care amândoi o dispreţuiau, au ajuns în sfârşit la punctul de contact fizic. Desigur, a fost o mare ratare. Totuşi, după încă vreo câteva încercări, a ieşit o partidă bună, dar An-Elise a trebuit să plece cu familia ei de androizi bogaţi. După o corespondenţă îndelungată, el s-a hotărât să o viziteze, a regăsit-o, dar nu mai era aceeaşi. Primul lor contact carnal reuşit i-a deschis apetitul şi ea a considerat, totuşi, că principiul mendelian ce separă spiritul de trup este bun şi preferabil de urmat. A dat astfel curs unui impuls ce a descătuşat-o pe jumătate. Nu la aceeaşi concluzie a ajuns şi el, aşa că, după explicaţiile de rigoare, au convenit să încheie prietenia. Din acel moment i s-a strecurat în suflet ura împotriva roboţilor ce avea să pârjolească întreg spaţiul locuit într-un măcel datorat unei refulări devenite maligna, când, printr-o terapeutică adecvată la Templul Călugăriţelor Amorului Liber, aparţinând, desigur, Bisericii Mendeliene, s-ar fi putut stinge această furie derivată de la o oarecare androidă către întregul gen. De atunci el devenise masturbant. I-a murit mama, apoi a venit războiul, într-un fel spre norocul său pentru că a-ncetat această practică potenţial periculoasă. Ii muriseră toţi cei apropiaţi, aşa că nu avea de ce să plece. Era caporal într-un pluton al unui corp de armată ce

încerca să forţeze marele tranşeu transversal de pe Lună. Şi-ar fi dorit moartea, dar destinul (sau acel cineva pe care toţi îl invocăm în clipele noastre de groază, umilinţă sau restrişte, dar îl uităm imediat în momentele de bucurie) nu i-a acordat-o.

Aşa că într-unul din atacurile plutonului său fu rănit şi internat într-un spital militar, departe de linia frontului. Ca o compensaţie i se acordă cea mai înaltă distincţie militară a imperiului, Crucea de Titan, pe care o purta în buzunarul interior al vestonului ca pe cel mai de preţ obiect pe care-l avusese vreodată, fără să-l afişeze, fără să se laude, cu acea afecţiune pe care numai un câine vagabond o poate avea pentru cel care-i pune în fiecare seară osul preferat în faţa porţii. Ţinea la crucea sa de titan pentru semnificaţia ei: însemna putere, onoare, sacrificiu şi, poate, mai curând, singurătatea celui ce nu are nimic de pierdut. Dar a trecut ca un vis.

– Voi încerca să-mi adun ideile şi să le-aştern pe hârtie. Mai am multe de citit, dar acum ştiu ce vreau: un mare imperiu ce va aparţine numai humanoizilor, în care androizii şi cyberii vor trebui să dispară, un spaţiu vital ce-l voi obţine prin cucerirea şi lichidarea definitivă a Uniunii Venusiene şi în fruntea acestui stat etern voi sta eu, Adolf Zender.

* * *

Revelionul Noului An 284 a trecut în modul cel mai obişnuit cu putinţă şi care, pentru mine, este cel mai potrivit: acasă, cu urechea ciulită la aparat – desigur *„Vocea Selenei"* - iar Alicia cu ochii zgâiţi la ecranul gigantic, de dimensiunea unui perete, al televizorului. Mai demult existau aparate de TV mai mici la care fiecare putea să ataşeze o antenă specială şi să prindă şi alte posturi decât *„Danubia Central".* Dar, ca urmare a unui Decret al lui Oscar Romero, s-au predat toate acele aparate cu antenele lor, cu tot, şi s-au instalat actualele ecrane-gigant conectate la un cablu comun. Acurateţea imaginilor este într-adevăr foarte bună, dar acesta este singurul avantaj pentru că nu mai putem vedea decât postul de televiziune naţional, ale cărui emisiuni au devenit extrem de slabe ca urmare a preluării conducerii cenzurii de către Adina Romero, o persoană cu aceleaşi gusturi îndoielnice, grefate pe un soclu cultural extrem de subţire, ca şi ale soţului său Oscar.

De fapt, această instalare masivă şi precipitată de ecrane TV gigant a avut şi un alt scop: supravegherea fiecărei locuinţe 24 din 24 de ore, e drept, pentru moment numai în camera unde este amplasat aparatul, dar se preconizează să se instaleze în toate încăperile când fondurile statului o vor permite.

Fără să vreau, gândurile îmi zboară la Revelionul trecut, când am luat hotărârea să părăsesc definitiv Danubia, dar, din fericire, parcă spre a-mi estompa părerea de rău şi a-mi abate gândurile, se anunţă o emisiune interesantă: recenzia cărţii 84 a lui George Orwell. Aproape întotdeauna realitatea depăşeşte ficţiunea şi, ascultând despre Smith şi Big Brother, am senzaţia că atunci pe Terra ar fi fost mai uşor de scăpat din universul concentraţionar decât acum, sau poate greşesc pentru că asta-i o viziune cantitativă. De fapt, în orice sistem opresiv, în ciuda oricărui bombardament informaţional – cultural, audio-vizual -în cazul în care există un singur om cu alte opinii, se poate prevedea că prezentul perpetuu pe care guvernanţii ni-l servesc drept viitor se va clătina.

În marea masă a indivizilor se imprimă conştiinţa fructului oprit, pentru că în structura tiraniei există un cod al restricţiilor la care nu poate renunţa – în caz contrar, s-ar autoanihila – şi pe acest fond ideile „contras" germinează (polifonic).

Să luăm exemplul unei familii obişnuite de humanoizi şi să presupunem că nu ascultă *„Vocea Selenei",* că acceptă regimul, că se mulţumesc cu ceea ce li se oferă – aceasta în momentul iniţial. Dar societatea evoluează şi datele iniţiale se modifică. Populaţia creşte, resursele energetice scad, încep să apară întrebări, răspunsurile ce urmează nu sunt sincere, roboţii-cerberi primesc împuterniciri speciale mai represive, în cadrul masei sunt infiltraţi tot mai mulţi spioni din propriile sale rânduri şi agitaţia creşte. Chiar cel mai legalist membru de familie nu poate accepta, la infinit, această exacerbare a tiraniei bazată pe un fond de mizerie la nivelul majorităţii populaţiei. Şi începe să vocifereze, îl interesează şi alte opinii şi este îndrumat, desigur discret, spre emisiunile *„Vocii Selenei". În* sfârşit, ia contact cu realitatea generală pe care o ştie în mod particular de pe propriul său palier.

Cam în felul acesta reflectam de Revelionul anului 284, după ce ascultasem recenzia cărţii lui Orwell.

Şi a trecut ianuarie şi nimic nu s-a întâmplat. Dar la 1 februarie o idee inspirată mi-a trecut prin minte. *„Ce-ar fi să-i scriu lui Rolando Ramirez?""* mi-am zis. Nu sunt sigur dacă are vreun rost, cu atât mai puţin nu cred că se va schimba ceva, dar pentru mine va fi ceva cu totul deosebit dacă scrisorile vor ajunge la guvernatorul celei mai puternice şi libere republici spaţiale: Provinciile Unite Marţiene.

Ceea ce doresc eu nu este prea clar nici pentru mine: aş vrea să plec definitiv din Danubia, dar şi să contribui în bine la schimbarea stării sociale a populaţiei. Oricum, nu pot accepta modul de gândire al satrapului şi consider o datorie morală din partea mea să-mi exprim gândurile.

Cel mai potrivit mijloc ar fi, probabil, un ziar sau o revistă din Cilindrul de Vest, dar cred că merge şi modul acesta mai abrupt la care m-am gândit: *„7scrisori către guvernator"".*

– Da, aşa voi face. Le voi scrie, apoi le voi înregistra pe o casetă şi mă voi duce personal la consulatul Provinciilor Unite spre a le înmâna domnului consul-general Van Den Berg. Da, dar clădirea este păzită de către pretorienii-cerberoizi ai satrapului şi, după câte ştiu, nici în interior nu-i un loc prea sigur, pentru că mare parte a personalului de serviciu, cum ar fi bucătari, cameriste, secretare, sunt cetăţeni danubieni şi, desigur, membri ai serviciului secret care au ca misiune observarea şi înregistrarea compatrioţilor lor care îndrăznesc să ia legătura cu persoane străine, pentru că la noi este un delict să te întâlneşti cu un nedanubian şi să nu raportezi conţinutul convorbirii în termen de cel mult 24 de ore la Departamentul Adevărului. Totuşi, va trebui să găsesc o cale de a înmâna caseta cu scrisorile fără a fi înregistrată şi fără a mi se confisca, ceea ce ar constitui o adevărată catastrofă. Cred că am găsit soluţia, pentru moment teoretică: voi merge la Biblioteca Marţiană şi o voi înmâna coordonatoarei acesteia, doamna Christina Stegano Mucchi. Sper că în faţa biroului său nu stea, de pază, cerberii. Dar până atunci (şi această deplasare va fi în luna mai), va trebui să scriu scrisorile, după care să le înregistrez. Din acest moment am trei luni la dispoziţie...

Ştiu ce voi scrie: despre situaţia generală dezastruoasă a Danubiei. întâmplarea a făcut să fiu, tocmai acum, ideolog în cadrul comitetului Uniunii Tineretului Progresist din instituţia

noastră. Un coleg a vrut să glumească şi m-a propus în această funcţie, dar voi face şi eu la fel, în martie, la aşa-zisele alegeri.

Da fapt, şi Zbigniew Buyak a fost membru marcant al Uniunii Tineretului Progresist, ceea ce nu l-a împiedicat, ulterior, să dea curs convingerilor sale şi să treacă în opoziţie...

* * *

Eva Bruno era, prin anul 225 Era Spaţială, o tânără humanoidă de vreo 26 de primăveri terestre, de religie mendeliană, ce lucra într-un templu al amorului liber de pe palierul Byvaria. Dorinţa ei era să devină coordonatoare a unui astfel de templu şi să iniţieze cât mai mulţi tineri în arta contopirii carnale, să menţină cât mai mulţi bătrâni într-o stare perpetuă de tinereţe şi sănătate prin practicarea acelei străvechi terapeutici humanoide şi chiar animalice – în opinia androizilor – de împerechere biunivocă heterosexuală.

Religia mendeliană are ca principale puncte ale constituţiei sale întocmite de Manolo Morales următoarele: expansiunea humanoizilor în întregul sistem solar, mai întâi, după care în întreaga galaxie, expansiunea androizilor în acelaşi spaţiu-timp împreună cu humanoizii, menţinerea unui raport de 1/1 între aceste două comunităţi, promovarea şi stimularea unor relaţii de cooperare şi nu de subordonare între oameni şi roboţi (pentru a folosi un limbaj popular), încurajarea partenerismului, aşa-zis carnal, între humanoizi şi androizi – până în momentul de faţă s-a reuşit realizarea şi a acestui deziderat dar fără a rezulta urmaşi (ceea ce nu s-a precizat iniţial). În concluzie, o evoluţie constantă în timp, atât a omului, cât şi a maşinii, o expansiune a lor, pe cât posibil, lipsită de hiatusuri, în universul apropiat.

Eva Bruno avea un talent deosebit în stimularea apetitului carnal al clienţilor săi. Lucra în acest domeniu de la 18 ani, câte două zile în fiecare săptămână, cu excepţia unei perioade de 56 zile la fiecare interval de 28 de zile. În rest, avea grijă de o grupă de 10-12 copii, fiindu-le învăţătoare şi mamă de împrumut conform noii organizări a familiei mendeliene.

Iată că, într-una din zilele de primăvară ale anului 225, Adolf Zender, care nu era enoriaş al nici unei biserici, la recomandarea unui prieten, făcu o vizită la templul amorului liber. Tocmai împlinise 36 de ani (în 20 aprilie) şi nu-şi mai

tratase demult tunul telescopic şi săculeţii biologici cu o peşteră a paradisului humanoid. Era într-o perioadă de febrilă aşteptare. În urma putsch-ului nereuşit se alesese cu o condamnare de un an de încarcerare, din care făcuse numai câteva luni ca urmare a unei amnistii a guvernatorului provinciei Fra Mauro. Astfel avusese timpul necesar să-şi redacteze cartea ce avea să-l facă cunoscut, apreciat şi urmat spre ceea ce toţi sperau că va fi o înălţare a poporului şi care avea să devină cel mai tragic dezastru al Sistemului Solar, dar se ştie că şi drumul spre iad e pavat cu fapte bune.

Intră în holul imens al templului, plăti taxa necesară şi i se repartiză o animatoare. Intâmplarea a făcut să fie chiar Eva Bruno. î l luă de mână şi îl conduse printr-un gang ai cărui pereţi erau placaţi cu faianţă portocalie şi iluminaţi parcă din interior cu un fel de tuburi cu neon invizibile dar care produceau o lumină relaxantă, îmbietoare. Ajunseră în faţa unei uşi capitonate, Eva o deschise şi intrară. Era o încăpere destul de mare cu un bazin hexagonal în mijloc umplut cu apă albastră - desigur, pereţii şi fundalul erau vopsiţi – toată podeaua era pardosită cu gresie roşie, iar pereţii erau la fel ca cei de pe coridor. În schimb, lumina, pe măsură ce secundele treceau, devenea tot mai palidă până ce a rămas la o intensitate ca cea dintr-un laborator fotografic de pe vremuri. Intr-o parte a bazinului se aflau două saltele pneumatice, iar în capătul opus intrării era un paravan. Acolo îl lăsă Eva pe Adolf arătându-i cuierul de perete pe care să-şi agaţe hainele. Apoi îl luă de mână, gol puşcă, şi-l duse spre un alt perete, unde se aflau două duşuri, invitându-l să se spele. Era îmbrăcată într-un fel de rasă de călugăriţă de culoare portocalie – culoarea sectei sale. Intră şi ea sub celălalt duş şi materialul halatului ei se topi imediat după ce jetul de apă caldă o atinse. Era, probabil, un material special biodegradabil. Şi atunci, Adolf, rămânând cu gura căscată de uimire şi încântare, văzu un ambalaj de piele ce învelea o structură de oase şi muşchi de o formă de-a dreptul afrodisiacă. Deşi grafician, nu fusese impresionat, până atunci, niciodată, de forma pură pe care o pot avea unele humanoide şi se gândi, în mod statistic, că poate-i necesar să nu fie toate cu aceeaşi formă perfectă pentru a le putea compara şi, eventual, alege conform gusturilor. La drept vorbind, Eva era un pic cam masivă, dar în semiîntunericul acelei camere nu mai contau

detaliile de genul acesta. În ansamblu, ea merita, totuşi, punctajul grupei I A cu care era catalogată. Cele trei elemente luate în calcul corespundeau standardelor în vigoare: coapsele cu părţile componente ataşate lor (adică gambele, bazinul, abdomenul şi talia) intrau în categoria I Lux, sânii, destul de mari, erau notaţi cu I A, iar faţa, deşi ovală, primise numai I B. Este ştiut faptul că înfăţişarea este oglinda spiritului şi pentru orice legătură mai lungă este, poate, cel mai important element. Eva dădea senzaţia unei fete masive, solide, dar scunde, deşi înălţimea ei era normală. Din fericire, bazinul său larg se armoniza perfect cu coapsele de gladiator şi sânii pe măsură. Tot privind îndelung, Adolf observă două triunghiuri echilaterale, mici, circumscrise cercurilor din mijlocul sânilor, cu vârfurile orientate în sus, şi un alt triunghi, orientat cu vârful în jos, pe muntele lui Amor, care era neted şi depilat. îşi închipui că erau petele albe unde pielea nu se bronzase şi mai târziu avea să i se confirme supoziţia.

După ce terminară de făcut duş, Eva îl luă de mână, îl uscă la un aparat cu aer cald, apoi îi pipăi punguţele germinative. Erau moderat de moi. Atunci îl aduse din nou la duş şi îi puse furtunul cu apă rece orientat spre ele. După câteva momente se rotunjiră frumos căpătând forma de dinaintea asaltului final. Il uscă din nou, de data aceasta, la un jet de aer rece, apoi scoase o cutiuţă cu un unguent special, îi puse pe palme rugându-l să le frece una de alta şi ea îi luă cu o mână tunul telescopic, care dădea deja semne de balans, îmbibându-l în cremă şi cu mâna cealaltă ţinându-i, uşor, punguţele. Apoi se întoarse cu spatele la el, îi luă mâna dreaptă, i-o puse pe sân şi mâna stângă sub muntele lui Amor, lăsându-şi pereţii şi cavitatea interioară a grotei unse bine cu catalizatorul minunat. Tot atunci începu să execute nişte mişcări alternative, în faţă şi în spate, cu muşchii fesieri căţăraţi pe, ceea ce se va numi, în limbajul lor din anii ce vor urma, căluţ. După câteva clipe, căluţul devenind nărăvaş, Eva se întoarse spre Adolf, încălecând din faţă, de data aceasta. Ei stăteau în picioare în apropierea unui perete. Valuri de lichid seminal se revărsau prin tunul lui Adolf în peştera Evei întâlnind acolo un lac de suc albicios şi alunecos care-l făceau să gliseze sprinten pe căluţul flămând. Din acel moment, sănătatea lui Adolf avea să se amelioreze simţitor prin practicarea cu regularitate a terapeuticii prescrise

de Eva Bruno până la prăbuşirea Imperiului Zenda şi a trecerii lor, împreună, peste Styx, pe acel târâm de unde nimeni nu se mai întoarce.

* * *

Suntem într-o zi de luni, 7 mai 284 E.S. La ora 14^{25} am ascensor spre Palierul nr. 3 unde controlez starea hologramelor tehnice din dotarea fiecărei întreprinderi social-economice. Conform obiceiului, Alicia mă conduce la staţie. I-am spus mai demult că azi voi pleca pe teren şi am întreţinut această idee pentru ca reuşita planului meu să fie asigurată. Am experienţă de anul trecut, când am încercat să trec Styxul, că fiecare detaliu al unui plan este important. Mai cu seamă că repet pretextul de anul trecut: deplasarea mea pe teren. Dificultatea constă în faptul că acum situaţia mea financiară este dezastruoasă. Ultimii 300 de taleri i-am investit în această călătorie. Nu mai am nici o rezervă în bancă. În cazul unui posibil eşec sunt lovit în plin, nu numai eu, dar şi Alicia care nici măcar nu bănuieşte că ar fi posibil, acum, la aproape un an de la acea infrângere, să mai incerc ceva. Desigur, nici atunci nu a ştiut inainte de declanşarea ei, ci numai în timpul desfăşurării, printr-o scrisoare pe care i-am lăsat-o. După citirea ei a făcut un şoc nervos din care şi-a revenit o zi mai târziu când a primit un videotelefon de la mine: eram în oraşul meu natal, Belvedere, şi o anunţam că voi veni inapoi. Aşa că acum nu i-am lăsat nici un mesaj. Ca inscenarea să fie perfectă, mi-am cumpărat bilet normal până la palierul 3, dar voi coborâ mai repede, mă voi intoarce aici şi deseară voi lua liftul spre palierul-capitală.

Ajungem în staţie mai repede, ne aşezăm pe o bancă şi povestim banalităţi când, la un moment dat, privirea mi-e atrasă spre stânga. Mă uit cu coada ochiului şi mi se confirmă presimţirea. Pe banca alăturată stă impreună cu soţul său o colegă de-a mea, de serviciu. Ştie că voi pleca la inmormântarea unui unchi la Belvedere. A auzit convorbirea mea cu don Armando când ii solicitam câteva zile de recuperare în vederea acestui scop. Desigur că nu mi-a murit nimeni dar am recurs la acest procedeu pentru a fi sigur că voi putea pleca. Şi am obţinut aprobarea. Dacă ne vom intâlni cu colega mea şi va incepe să povestească şi să intrebe ceva, mă va da de gol în

mod involuntar şi Alicia imi va bloca deplasarea sau va incerca să constate – prin video telefon – dacă sunt pe palierul 3 sau nu. Pentru moment stau foarte liniştit, mă prefac că ascult cu interes ceea ce spune Alicia şi, deodată, mă uit la ceas. Ii propun să mergem mai departe de locul unde stăm pentru a fi lângă intrarea în culoarul transparent ce dă spre locul de imbarcare în lift. În sfârşit trec şi cele câteva minute, ne luăm rămas bun şi eu mă indrept, mai liniştit, spre compartimentul unde aveam locul rezervat. Ascensorul se puse în mişcare, eu ii fac semne de despărţire cu mâna, Aliciei, şi când să dau să plec de la hublou, mă zăreşte prin culoarul transparent, colega mea de serviciu. Acum ştie că sunt în acelaşi vehicul cu soţul său care merge pe teren, pe palierul 4. Se va intreba, desigur, unde plec, de fapt, la inmormântare sau la controalele obişnuite, lunare. Sper să nu o facă cu glas tare. Am pornit-o cu stângul, dar am pornit-o. Deci, tot inainte. Am visat incă de acum o lună la călătoria asta. Se făcea că am ajuns pe palierul – capitală, că am evitat o cursă şi că tocmai spre seară, intr-un restaurant restrâns, am reuşit să mă intâlnesc cu reprezentantul consulatului Provinciilor Unite, inmânându-i caseta cu cele 7 scrisori pentru Guvernatorul Rolando Ramirez. Era un vis pe fond galben cu clădiri şi mobilier crem. Nu ştiu ce semnificaţie ar putea avea aceste culori, dar pentru mine, visele s-au implinit intotdeauna. Este ca un fel de mesaj astral în care eu sunt receptorul.

Călătoria a mers confom planificării. Am coborât la prima staţie, am aşteptat un ascensor de legătură, s-au inapoiat la aşa-numita gară din palierul 2, am aşteptat din nou, de data asta destul de mult, fără insă a mă plictisi pentru că aveam cu mine o carte foarte interesantă „Eu *Supremul a* lui Auguste Rea Bastos – un roman-eseu despre beţia puterii exemplificate printr-o parabolă în Paraguay-ul lui don Gaspar Rodriguez de la Francia ce mi-a sugerat ceea ce aveam să găsesc exprimat printr-o butadă de către Adam Nischnike, patru ani mai târziu: *„revoluţionarii din toate timpurile au dărâmat Basti li i le pentru a ridica altele mai cumplite".* Acesta a fost cazul lui don Gaspar şi, din nefericire, exemplele continuă chiar acum. M-am urcat în ascensor, am tras un somn bun – eu dorm foarte bine în orice mijloc de transport în comun, am căpătat un fel de reflex de pe vremea când făceam armata; atunci am reuşit să

dorm şi în picioare, în timpul efectuării plantonului schimbului II, rezemat de un perete şi având un ochi deschis, din zece în zece minute -după care am ajuns, în sfârşit pe palierul-capitală. Ştiam strada şi numărul unde este situată Biblioteca Marţiană dar bănuiam că se deschide ceva mai târziu. Aşa că am considerat binevenită o plimbare pe străzile unde sunt situate sediile consulatelor principalelor puteri ale Lumii Libere. Dar mai inainte de asta am intrat în prima biserică unde am aprins cinci lumânări, rugându-l pe Dumnezeu să mă ajute în acţiunea mea. Tot mergând prin acel labirint de străzi, am simţit că mi se usucă limba, că imi creşte pulsul, că am mari emoţii. Mi-era teamă. Doream să reuşesc fără a atrage atenţia asupra mea. Am ajuns şi la Biblioteca Marţiană, am citit programul la afişier, m-am indreptat spre corpul de clădire din stânga unde era o expoziţie de astronautică şi pe culoarul principal, prima uşă din dreapta -o uşă albă şi masivă – se afla o plăcuţă pe care se putea citi: Christina Stegano Mucchi – coordonator al Bibliotecii Marţiene; program zilnic 10^{00}-13^{00}. M-am uitat la ceas; era 9^{05}. Mai aveam o oră. *„Voi aştepta la sala de reviste"* şi m-am îndreptat bucuros spre celălalt corp de clădire. Primul pas il reuşisem.

***

Refuzul de a vorbi despre literatură a lui Samuel Beckett era posibil, şi probabil, dezirabil în acel secol Zero al Erei Spaţiale şi în acel spaţiu binecuvântat al Terrei, intr-o Franţă liberală al cărei Paris devenise ca un fel de Mecca pentru toţi scriitorii acelui timp şi al acelei planete. Dar intr-un spaţiu inchis ca al nostru, a face comentarii critice, la adresa actualei literaturi, a tendinţei sale imprimate prin directive, de sus, te poate costa inregistrarea pe o listă neagră de care nici măcar nu bănuieşti şi blocarea unor 5 iniţiative pe care le iei în viaţa personală: cel mai frecvent se intâmplă să ţi se blocheze călătoriile turistice în alte satrapii sau chiar în alte paliere. De aceea este mai preferabil să scrii descriind viaţa pe care ai şansa unică să o trăieşti în această Danubie Spaţială şi pentru ca intreaga povestire să fie mai apetisantă, te gândeşti să cauţi ceva deosebit, o aventură pe care s-o descrii – asta ca un simplu pretext – şi în care să ambalezi existenţele cotidiene mohorâte,

anoste, animalizate şi lipsite de orice speranţă. Asta cam miroase a Günther Walraph! Poate, dar nu a fost intenţia iniţială. La inceput a fost haosul. Şi, desigur, politica. Se spune că toată lumea se pricepe la politică ca la fotbal. Şi poate de aceea merg amândouă la fel de bine, la noi. În sufletul meu s-au format, pe parcursul adolescenţei, două tendinţe, fără să-mi fie prea clar delimitate: cea canalizată spre domeniul politic prin observarea şi compararea vieţii social-economice a compatrioţilor mei, ceea ce m-a determinat să citesc cu nesaţ munţi de cărţi despre teorii, idei şi revoluţii şi cea canalizată spre domeniul individual prin lecturarea unei cantităţi aproape egale de literatură din marii maeştrii, dar totul făcut anarhic, fără metodă şi la intâmplare. Mi-ar fi plăcut să fiu regizor, dar cum această profesiune era pe cale de desfiinţare, m-am retras din cursă inainte de a mă prezenta la vreun concurs oficial. Şi ceea ce ar fi devenit, poate, o profesiune care nu mi-ar fi plăcut prin impunerile şi interdicţiile ce mi-ar fi fost servite de Comisia pentru Cultură, s-a transformat într-un hobby benefic pentru deconectarea sistemului meu nervos – sunt totuşi un humanoid care imbină cele două tendinţe de care pomeneam mai inainte: generalul-politic şi individualul-interiorizat literar.

Pe la 16 ani începusem să scriu maxime şi cugetări, citeam mult şi trăgeam chiulul la orele de chimie planetară. Il descoperisem pe Rousseau prin *„Confesiuni"* şi, prin intermediul lui *„Emile",* am ajuns la *„Spiritul Legilor".* Deşi mai sistematic, baronul nu mi-a plăcut la fel de mult ca Jean-Jeacques. Avea, parcă, o căldură, o pasiune ce mă vrăjise. Şi totuşi, din perspectiva câtorva secole, ce mult se schimbă opiniile! Mă gândesc, acum, că sub spectrul Bastiliei au putut să apară atât Montesquieu, cât şi Rousseau, dar sub cuţitul ghilotinei lui Robespierre, nu! De aceea, cred, putem greşi în orice mod, putem avea toate păcatele, în afară de unul: să nu condamnăm sau să nu indemnăm la condamnarea semenilor noştri. Este mult mai moral să ne lăsăm ucişi pentru ideile noastre, decât să ne aflăm în dilema dintre a ierta Supremul Rău – în acest caz dând dovadă de slăbiciune – şi a acuza (ceea ce, în toate societăţile dictatoriale, inclusiv cea a centralismului democratic, inseamnă a suprima). Nu ca urmare a superiorităţii spiritului devin acuzatori marii inchizitori, ci datorită unei incapacităţi de a iubi oamenii, din frica de a-şi pierde puterea şi,

implicit, viaţa, pentru că ei nu pot concepe existenţa decât cu biciul în mână. Dar sunt o amintire urâtă, aici, în lumea spiritului, toţi satrapii şi tiranii lumii materiale.

Pe la 19 ani incepusem să scriu primele poezii şi m-a ţinut această activitate vreo patru ani buni. Cel mult două sau trei ar fi meritat să fie păstrate.

Când devenisem profesor de universografie am inceput să scriu primele povestiri şi atunci am avut viziunea în care se făcea că va trebui să incetez să scriu şapte ani; în acest interval va trebui să citesc şi să trăiesc intens, când, la sfârşit, voi avea o mare aventură. Atunci voi putea aşterne pe hârtie romanul pe care-l doream de mult. Nu m-am gândit la acest vis până în 10 septembrie 286, când am inceput să scriu prefaţa *„Jurnalului despre Lagrange".* Nu ştiam că primul volum se va numi *„Dincolo de Styx".* Acest titlu mi-a fost sugerat în baie printr-o asociaţie ciudată de idei cu legea lui Arhimede, mult mai târziu.

Atunci, în toamna lui 286 eram incă pe lista neagră a cerberilor, în atenţia specială a Departamentului Adevărului. îmi propusesem să finalizez acest prim volum din *„Jurnal" prin* 291, pentru a-l putea trimite spre publicare în onoarea celei dea 800-a aniversări a Descoperirii Americii – o sărbătoare total interzisă în Cilindrul de Est din Lagrange. De fapt, gândul meu ascuns era de a-l trimite la o editură din Cilindrul de Vest după trecerea în nefiinţă a lui Oscar Romero. Aveam, şi mai am până în momentul când scriu aceste rânduri, o mentalitate de furnică pe care chiar eu am combătut-o în poezia *„Furnicile""*(pierdută, din nefericire). Consideram că adevărul nu trebuie exprimat cu glas tare şi în mod public, pentru a nu supăra pe cei puternici şi a nu suferi consecinţe neplăcute. Mi-e teamă. Trebuie să recunosc. Am fost crescut în atmosfera povestirilor despre canale şi dube pline cu indezirabili care erau sortiţi unei despărţiri veşnice de lumea noastră, a celor vii. Şi civilizaţia, această sumă de norme menită să ingrădească firele rebele, a reuşit să-mi menţină sufletul la un nivel mai scăzut de revoltă: prin câteva comentarii critice şi câteva ironii destăinuite aceluiaşi grup limitat. Adevărata victorie a mea impotriva mea însumi se va produce numai odată cu publicarea *„Jurnalului",* indiferent şi independent de soarta lui Oscar Romero sau a lui Miguel Romanoff, şi cu menţinerea accentelor critice, de frondă, pe care le voi face prin interviuri, declaraţii sau scrisori, în

perioada imediat următoare publicării, având în vedere că, aşa cum spunea Theo, un bun prieten care s-a stabilit deja în Provinciile Unite, orice tăcere constituie un act de trădare faţă de valorile în care cred, pe care le promovez şi le apăr, un act de trădare faţă de mine însumi. Dacă vrem să se schimbe ceva, aici şi acum, trebuie să ne eliberăm de frică. Suntem ameninţaţi cu cele mai subtile sau groaznice perspective, pentru că şantajul este metoda lor preferată, dar sunt nişte sunete de sirenă care nu ne pot afecta decât, cel mult, trupul, pentru că spiritul, consecvent cu el însuşi, va trece peste această Vale a Plângerii. Victoria nu poate fi decât a celor mai buni.

* * *

Intru în corpul de clădire din dreapta curţii interioare, merg cu paşi mărunţi şi privesc cu atenţie, oarecum crispat, în jurul meu. Urc primele trepte (vreo 5-6) şi ajung în holul clădirii. În stânga îmi atrage atenţia o lumină puternică ce se descarcă, în valuri, dintr-un tub de neon. Sub el, o inscripţie: GARDEROBA. *„Perfect!",* îmi zic în gând şi mă-ndrept în pas vioi spre ghişeu, unde predau sacoşa preţioasă cu actele şi caseta. Timp de o oră voi frunzări atlase şi reviste marţiene şi timpul va trece, poate, mai repede. Trec mai întâi prin sălile de la parter, apoi urc la etaj, unde găsesc sectorul atlaselor. În partea opusă sunt revistele, dar e prea multă lume. Îmi găsesc o masă mai retrasă, îmi iau vreo trei atlase şi mă pun pe răsfoit. Privirea mi se delectează cu harta turistică marţiană şi încep să visez, cu ochii deschişi, la locuri ce mi se par de pe un alt tărâm. Nu mă interesează realitatea concretă din Provinciile Unite, dar mă deranjează dezastrul danubian prezentat în ambalaj roz, sub forma unui pachet cu progres proaspăt pentru fiecare, pe săturate. Există o mică neînţelegere: noi dorim 1 kg de muşchi de porc sau de vită, iar ei, administraţia, ne oferă un lingou de oţel pe care scrie: *„cea mai mare producţie pe cap de locuitor din întregul Sistem Solar".* Din când în când, privirea mi se fixează pe cadranul ceasului pe care mi l-am pus pe masă. Sunt cam neliniştit. Stomacul începe să mă doară. Ar fi cazul să merg la toaletă. Totuşi, poate îmi va trece de la sine. Mă cufund, mai concentrat, în studierea altor hărţi (de data asta despre rezervele de titan ale Lumii), dar durerile se înteţesc. Mă

hotărăsc să-mi opresc lectura. Cobor la parter, intru în toaletă – situată lângă garderobă (o remarcasem la venire) – şi, după evacuarea tank-ului meu biologic de toate dejecţiile, starea mi se îmbunătăţeşte simţitor. Primul simbol al unei ţări civlizate, vizibil pentru toţi ceilalţi, este toaleta: în primul rând cea publică, apoi cea din restaurant, bibliotecă şi chiar de la sediul Consiliului de Palier. Cât sunt de mizerabile toaletele de la noi este domeniul evidenţei. Dar eu m-am mirat că acest sindrom s-a extins până la sediile instituţiilor publice. Motivul ar fi de ordin pur economic: reduceri de personal. Dar eu cred că ţine de o anume mentalitate înapoiată. Desigur, alta era calitatea întreţinerii toaletei de la Biblioteca Marţiană. Aşa cum este normal să fie în orice timp şi spaţiu civilizat. Mă uit la ceas: este 10^{01}. Mă duc la garderobă, îmi iau sacoşa şi mă îndrept spre celălalt corp de clădire, trecând prin curtea interioară. Intru pe culoar, bat la prima uşă din dreapta, deschid şi privesc: în faţa unui birou de dimensiuni obişnuite se află Christina Stegano Mucchi, ce dialoghează cu un domn bătrân. Mă retrag, precipitat. În spatele meu, pe acelaşi coridor stă deschisă uşa unei anticamere în care se află o masă, în spatele căreia stă o secretară (desigur, cerberoidă).

– Ce doriţi, vă rog?, îmi confirmă gândul secretarei.

– Aş vrea să fac un abonament la revista *„Sinteza" şi* nu ştiu unde să mă adresez.

– Nu aici, ci la Consulatul General. Vă voi da un număr de telefon şi veţi întreba de Pablo di Steffano.

– Vă mulţumesc foarte mult. Şi ies din nou în curtea interioară, urmărind fereastra coordonatoarei bibliotecii şi pândind plecarea interlocutorului său. După câteva moemnte a ieşit bătrânul domn. Am pornit cu curaj şi, când am ajuns în faţa uşii Christinei, am aruncat o privire alături: cerberoida nu era la masă, deci nu mă putea opri. Am bătut, am intrat şi am închis repede uşa după mine. Christina Stegano m-a poftit să iau loc, pe un scaun aflat în faţa biroului ei. M-am aşezat şi am început să-i relatez scopul vizitei mele într-un „esperanto" foarte prost. Am studiat limba asta la liceu, doi ani, dar, printrun decret, s-a scos din programa analitică. Mi-a răspuns într-o danubiană corectă, dar cu un pronunţat accent marţian, rugându-mă să vorbesc în limba mea.

I-am arătat legitimaţia mea de serviciu şi i-am spus care este scopul pentru care am căutat-o:

– Aş vrea să vă rog să acceptaţi această casetă cu înregistrarea a 7 scrisori adresate Guvernatorului Rolando Ramirez. Nu am altă cale de a le expedia şi m-am gândit că, poate, mă veţi ajuta.

– În privinţa scrisorilor adresate persoanelor oficiale din Provinciile Unite Marţiene şi având în vedere situaţia dificilă a expedierii lor pe căi oficiale, îmi stă în putere să vă ajut. V-aş ruga să reveniţi, cândva, pentru a vă înapoia caseta.

– Vă mulţumesc foarte mult şi vă asigur că voi reveni, cândva, în viitor.

– În legătură cu dorinţa dvs. de a emigra în Labradoria sau în Tierra Van Diemmen, de care îmi pomeneaţi la începutul discuţiilor noastre, trebuie să vă dezamăgesc, în sensul că nu noi, Consulatul-General Marţian, ne ocupăm de aceste aspecte, ci va trebui să vă adresaţi consulatului labradorian sau vandiemenian. Ştiu că în Labradoria este destul de dificil pentru un absovent al facultăţii de universografie.

– Vă mulţumesc pentru răbdarea şi bunăvoinţa cu care m-aţi ascultat!, şi mă ridic cu intenţia de a pleca.

Se ridică şi ea şi mă invită să ieşim. Ne oprim în curtea interioară, în faţa ferestrei biroului său.

– V-am solicitat aici intrucât este un loc mai sigur decât în exterior, unde microfoanele cerberilor sunt la lucru.

– Trebuie să vă spun că tatăl soţiei mele este angajat al Departamentului Adevărului în calitate de comandant, dar intr-un serviciu tehnic, cel al pompierilor atomici, ii mărturisesc doamnei Stegano-Mucchi.

– Veţi avea mari dificultăţi în cazul în care veţi expune o cerere oficială de plecare definitivă sau dacă veţi protesta în mod public. Trebuie să aveţi mare grijă...

– Vă mulţumesc şi imi cer scuze că v-am reţinut atât de mult timp. Voi reveni după casetă. Pe curând.

– Vă doresc noroc, incheie Christina Stegano şi intră în culoarul ce avea să devină pentru mine un tunel al speranţei, în sensul că protestul meu, deşi discret, a fost exprimat în anul 284, deci cu mai bine de un an şi jumătate înainte de a fi în pericol de a-mi pierde postul de la Direcţia Hologramelor Tehnice, inainte de a ieşi în arena publică. Evenimentele aveau

să demonstreze că fondul meu de cavaler al Libertăţii nu avea să fie pervertit de cerberi, în ciuda adoptării tacticii diplomaţiei.

Am ieşit de la Christina Stegano-Mucchi intr-o stare de bucurie vecină cu paroxismul. M-am indreptat, glonţ, spre lift şi am revenit la Palierul 2 cu convingerea că am reuşit ceea ce mi-am propus.

* * *

Istorici, biografi, observatori contemporani cu evenimentele, toţi, insă, incercând să fie călăuziţi de un spirit obiectiv, şi toţi, humanoizi sau androizi, de bun simţ, s-au întrebat dacă Adolf Zender a ştiut ce se-ntâmplă în jurul lui sau i s-au prezentat deformat evenimentele, fiind pus în situaţia de a lua deciziile din turnul său de fildeş, printre picăturile de timp liber dintre două partide de vânătoare carnală, animalică, printre concubinele pe care i le-a servit prietena, consiliera şi secretara Departamentului Rasial al Imperiului, Eva Bruno, adevăratul numărul 2 al Regimului şi, probabil, prin influenţa exercitată asupra Conducătorului (mă impiedică să spun „iubit" pentru a nu se interpreta drept ironie), drept numărul 1. Totul, sau aproape totul, poate fi inţeles şi tratat cu oarecare detaşare când ne referim la o persoană sau un grup foarte restrâns, dar când un individ -indiferent cât de genial ar fi – işi impune opiniile intregii comunităţi, inseamnă că acea societate este bolnavă dacă acceptă, un timp prea indelungat, tirania acelui individ. Dacă Adolf Zender nu ştie ce se-ntâmplă în imperiul său, inseamnă că nu merită să guverneze, dar eu sunt convins că ştie şi preferă să menţină cursul terorismului de stat la cote cât mai inalte.

Adolf Zender stă în biroul său oval din bunkerul de comandă al Imperiului Zenda situat în interiorul unui steroid feros, amenajat şi fortificat în aşa fel incât să reziste oricăror atacuri date de orice putere rivală cu tehnica de luptă a anilor 240 E.S. Numai că şi mijloacele de atac evoluează şi, acum, în 30 aprilie 245, bunkerul lui Adolf nu mai este atât de inexpugnabil ca la vremea construcţiei sale. El gravita atunci în jurul Centurii Lagrange, care constituia nucleul imperiului său, dar acum gravitează în jurul unui portavion spaţial gigant ocupat de forţele aliate ale Provinciilor Unite şi ale Uniunii

Venusiene. Adolf este conştient de faptul că imperiul său etern (a durat mai bine de 12 ani tereştri) se reduce la bunkerul său care, din lipsă de energie, nu se mai poate desprinde de Centura Lagrange pentru a fugi, undeva departe, printre asteroizi – dar acolo ar intra în sfera de influenţă a Provinciilor Unite – sau printre sateliţii lui Jupiter sau ai lui Saturn. Nu, Adolf nu va fugi. El va muri la datorie, ca un adevărat căpitan de corabie. Posteritatea va judeca.

E sigur. Se trânteşte pe patul său de campanie – singura relicvă din tinereţea sa de pucist – şi priveşte pierdut în tavanul incăperii, la pereţii cenuşii, de beton, şi vede imagini ale măririi şi decadenţei sale. Işi aminteşte că a citit cândva, demult (pe vremea când frunzărea reviste de popularizare a ştiinţei), că, imediat după ce-şi depun icrele, caracatiţele se sinucid, că elefanţii, când se simt prea bătrâni, se retrag în mlaştini unde işi aşteaptă sfârşitul... Azi a sosit ziua. O ştie. Azi se va sfârşi totul. Se spune că fiecare moare singur, dar el se teme. Va fi cu Eva. A trecut un an de când ea a propus soluţia asta. Dar el spera că nu-i totul pierdut. I-a spânzurat pe opozanţi şi a mărit ritmul de producţie, de construcţii, de colectări de gel spermatic în vederea fecundării accelerate a femelelor şi a obţinerii în acest fel a numărului de soldaţi ai imperiului. Gândea în perspectivă. Nu a avut intenţia să cedeze şi, cu atât mai puţin în ultima vreme, când totul a mers din ce în ce mai prost. Şi Eva, care, după o intensă activitate carnală, dă semne de oboseală, s-a ingrăşat şi a devenit insuportabilă. Se spune că ea este inspiratoarea legilor draconice care obligă pe fiecare humanoidă din imperiu să aibă cel puţin cinci copii. Tocmai ea, care s-a ferit să aibă vreunul şi care ar trebui să ştie că cei mici au nevoie de hrana zilnică garantată.

Adolf se ridică, face câţiva paşi nesiguri, apoi se hotărăşte. Scoate un portret al său de pe perete, apasă un buton, se deschide o uşă minusculă şi apare, în planul privirii sale, o alta, ferecată de un mecanism cu cifru. Formează numerele – pe care nu le ştie decât el – şi autoanihilarea i se oferă. Un cadran al unui computer-coordonator al asteroidului său il imbie să-şi intindă mâna. În primul moment o apropie uşor, apoi o retrage brusc, reflectând profund, după care se decide. Cu degetul arătător apasă pe cele trei cifre magice care vor declanşa, în termen de o oră, implozia coliviei gândurilor sale. Toţi cei aflaţi

la bord vor trece în lumea celor drepţi, fără măcar să ştie, urmându-şi conducătorul, pe tărâmul lui Hades, pentru totdeauna... Se-ntoarce, apasă pe buton. După câteva momente, intră Eva, care observă tabloul luat de pe perete, işi dă seama şi zâmbeşte larg, destins, zicând:

– În sfârşit, a venit vremea... Azi se-mplinesc exact 20 de ani de când te-am cunoscut. Mi-ar place să păşim în nefiinţă la fel ca atunci, în istorie, contopindu-ne...

– Fie, să-ncercăm; şi scoate două pahare înalte şi o sticlă cu un lichid negru, toarnă, pune câteva picături, mestecă, ii dă Evei, bea şi el, se dezbracă rapid, işi unesc buzele, piepturile, mâinile, muşchii, pielea, oasele şi, prin mişcări spasmodice, ceea ce uneşte, de obicei, doi humanoizi de sexe diferite. Otrava işi face efectul. Două bucăţi de materie ce dictaseră spiritului Universului s-au intors în materie, dezintegrându-se. Acel miniphaeton a explodat. Istoria şi-a întors încă o filă. Bucăţi ale acelui asteroid aveau să se vândă, peste decenii, la preţuri bune, la licitaţie. Moda retro işi spune cuvântul.

V / GEBURAH *„Inainte, mereu înainte, până la victoria finală!"* a fost strigătul de luptă adresat de toţi tiranii lumii către supuşii lor, uitându-se adesea că drumul trece peste o prăpastie unde trebuie construit un pod...

În primăvara anului 286 eu refuzasem să mărşăluiesc în coloana tăcută şi disciplinată a cruciaţilor progresului. În mod public imi făcusem cunoscut protestul prin intermediul unor scrisori care m-au salvat de degradanta misiune de informator al cerberilor.

După câteva curse intinse de indivizii Departamentului Adevărului, tocmai mă pregăteam să plec în concediu, la mare, impreună cu Alicia, când m-am gândit să mai fac o ultimă vizită responsabilului cazului meu, comandantul Juan Charon, pentru a-l anunţa de plecarea mea, în conformitate cu inţelegerile din 1-2 aprilie 286. Foloseam tactica adversarului meu, terenul şi metodele sale de luptă, amintindu-mi că Scipio l-a invins pe Hanibal la Zama, nu la Roma.

Este 20 aprilie 286. Mă prezint la coordonatorul serviciului meu, Armando El Turco, în vederea semnăturii pe un cartonaş de ieşire pe poarta instituţiei noastre, când un videotelefon, la capătul căruia se afla preşedintele instituţiei noastre, Tachito S. Alvarado, mă cheamă în biroul său.

Cu cartonaşul semnat, depozitat în buzunar, mă prezint la cel mai mare tiran pe care am avut plăcerea de a-l cunoaşte personal. Ar fi trebuit, poate, să-i fiu recunoscător pentru faptul că m-a amgajat în cadrul Direcţiei Hologramelor Tehnnice, dar ştiu prea bine că a făcut-o în scop lucrativ şi, deşi n-a tratat cu mine, nu ne-am inţeles când eu aveam vreo câteva luni de vechime. Am preferat intotdeauna mafioţii corecţi, care spun de la inceput preţul, oricât de mare, şi cărora li se plăteşte la centimă, şi nu am putut să-i inţeleg pe cei ce pozează în figuri respectabile, dar pretind la nesfârşit o recunoştinţă pentru care nu au calitatea morală. Şi asta cu atât mai mult de la mine, care nu am coloana vertebrală din cauciuc.

Bat la uşa biroului său şi intru fără a-i aştepta invitaţia. Il salut fără umilinţa pe care o aştepta de la subordonaţii săi. Îmi răspunde zâmbitor şi perfid, invitându-mă să iau loc.

– De ce nu ai venit să te consulţi cu mine în privinţa scrisorilor? Ştie toată lumea şi numai eu a trebuit să aflu de ultimul, intâmplător, de la un cerber ieşit la pensie, care m-a intrebat dacă nu cumva am un angajat ale căror scrisori au fost citite la *„Vocea Selenei"?* Şi eu nu ştiam nimic. Am mai auzit, intâmplător, azi-dimineaţă, vorbeau pe coridor salariaţii. Eu ar fi trebuit să ştiu primul, ca să pot să răspund dacă voi fi intrebat de către membrii Departamentului Adevărului, de către superiorii mei direcţi, până la preşedintele Consiliului Naţional al Hologramelor. Deci, spune, ce te-a determinat să scrii, către cine le-ai adresat şi tot ce s-a intâmplat, ca să ştiu şi să te ajut.

Atunci mi-am dat seama de perfidia verbului „a ajuta" folosit la modul conjunctiv, persoana I singular, dar aveam să aflu, la revenirea mea din concediu, în luna mai, că în cadrul Consiliului Muncii, prezidat de don Tachito, în 23 aprilie, el a propus desfacerea contractului meu, ştiind că nu va intâmpina nici o opoziţie, pentru că toţi se tem de el – ii are la mână pe fiecare şi ii şantajează în caz de dizidenţă. Desigur, „Consiliul" a votat în unanimitate concedierea mea, dar această decizie nu a fost validată de către Departamentul Adevărului. Juan Charon, în stilul său inteligent, a intuit faptul că o astfel de hotărâre mă determină să declanşez starea de război total şi acordurile noastre prin care acceptasem să-mi incetez criticile publice nu ar mai avea sens. A insistat şi a cerut lui Tachito Alvarado să rectifice decizia. N-am reuşit să aflu cum şi-a motivat

schimbarea de optică la noua şedinţă a „Consiliului" în care propunea anularea primei hotărâri.

De atunci, insă, conflictul dintre noi s-a escaladat, el atacându-mă cu tot felul de măsuri administrative mărunte şi urmărind o răzbunare permanentă, conform spiritului său meschin, limitat, vindicativ. Se spune că la toamnă – când acest jurnal va fi terminat – el va ieşi la pensie. Toţi membrii instituţiei noastre aşteaptă această minune şi parcă nu ne vine să credem. Oare Oscar Romero va ieşi vreodată la pensie?

– Am adresat scrisorile către diverse personalităţi politice ale lumii contemporane, de la Rolando Ramirez la Miguel Romanoff, şi am expus nemulţumirea mea cu privire la câteva aspecte ale situaţiei social-economice din Danubia, schiţând propuneri pentru posibile şi dezirabile reforme! Am dorit să plec definitiv din provincia noastră spaţială pentru că, prin reducerea postului pe care-l ocupam, eram dezlegat de orice obligaţie faţă de orice persoană. Intâmplarea a făcut să fie revocată această decizie, dar impactul şocului moral asupra mea m-a determinat să gândesc cu glas tare şi să indrăznesc să mă înscriu în Clubul Opoziţiei. *„Nu v-am atacat, personal, şi nici nu o voi face vreodată, companero Alvarado, pentru că eu combat ideile, şi nu instrumentele lor, care sunt humanoizii şi androizii"...*

– Ar trebui să scrii o scrisoare de dezminţire în care să arăţi că nu tu eşti autorul şi să o adresezi *„Vocii Selenei".* Intreabă-i pe cerberi de soluţia asta şi spune-le că eu ţi-am sugerat asta, apoi vino la mine şi spune-mi ce-au zis.

– Nu cred că este posibil, dar voi transmite propunerea dvs.; imi permiteţi să plec chiar acum?

– Du-te repede şi vino să-mi spui.

M-am ridicat şi am pornit-o spre instituţia lui Juan Charon. Atâta timp cât sunt pe lista corespondenţilor *„Vocii Selenei"ei* nu vor îndrăzni să mă volatilizeze.

* * *

De două zile am sosit la Belvedere, Palierul 7 bis, oraşul copilăriei şi al adolescenţei mele, venind de la mare. Pe Alicia am trimis-o acasă, la Palierul 2, pentru că i s-a terminat concediul. Tare ar fi venit şi ea. Nu am pretins niciodată că sunt patriot pentru că, deşi observ cum provincia noastră se

scufundă intr-un ritm din ce în ce mai accelerat, consider aceasta o consecinţă firească a pasivităţii nefericite a danubienilor, dar când constat că şi Belvedere se degradează, simt cum o părticică din organele mele interne se rup, lăsând un gol ce nu se va mai umple niciodată...

M-am dat jos din lift duminică dimineaţa la 3 ^{30} şi m-am gândit să fac o plimbare pe străzile oraşului pentru a ajunge la casa părinţilor mei pe la 6^{00}, când se scoală în mod obişnuit. Ar fi trebuit să vin cu un alt ascensor, dar cel care trebuia să sosească la 5^{30} a fost scos din circulaţie. Eu m-aş mira dacă ar merge ceva bine în spaţiul nostru. Şi circulaţia ascensoarelor s a adaptat la mersul general al societăţii noastre spre progres: cu scârţâieli, intreruperi, deraieri...

În acea dimineaţă de 29 mai ploua mărunt şi des pe Palierul 7. Am pornit-o pe bulevardul de castani ce mărgineşte un mare parc al trandafirilor, al căror miros imbătător imi amintea că am sosit pe tărâmul de basm al copilăriei. Mă plimbam liniştit prin ploaie cu siguranţa celui care ştie că nu poate fi atacat pentru că hoţilor de drumul mare nu le place ploaia şi priveam cu nesaţ clădirile şi arborii, sorbind aerul atmosferei proaspete şi umede. Paşii mă purtau agale, parcă pentru a inregistra fiecare loc peste care călcau. Când, iată că am ajuns în zona centrală inţesată de macarale, moloz şi gropi. Dacă ar trebui să ne alegem un simbol care să exprime sintetic civilizaţia noastră, cred că cel mai nimerit ar fi groapa. O senzaţie de scufundare m-a cuprins, un fel de afundare intr-o mlaştină existenţială fără fund. Ceea ce imi place aici, la Belvedere, este amintirea anilor minunaţi care nu se vor intoarce niciodată...

A doua zi, plimbându-mă prin centrul localităţii, am intâlnit un fost coleg de şcoală care a devenit cerber, deşi nu părea prea convins de misiunea sa apostolică. El, foarte volubil, m-a invitat la o bere.

Intrăm în aceeaşi braserie unde, pe vremuri, profesorii mei işi inecau amarul unei existenţe anoste sau işi ţineau intâlnirile amicale, scildându-şi maţele în acel drog uşor, alcoolul. Este o atmosferă pestriţă care imi sugerează evoluţia mentalităţilor în urbea noastră spaţială. Am şansa de a ne fi aşezat la o masă cu câţiva cunoscuţi ai fostului meu coleg, în acest fel se incing bancurile şi eu pot să privesc, să observ şi să meditez...

Imediat după Revoluţia noastră (aşa-zisa Revoluţie), foarte mulţi oameni credeau în ideile noi de umanitate, progres, prosperitate pentru toţi, idei aduse şi impuse de forţele Uniunii Venusiene! Se spunea că noua clasă va ajuta întregul popor şi alianţa biruitoare dintre androizi şi humanoizi va duce spre culmi de civilizaţie nebănuite frumoasa noastră provincie Danubia. Dar clasa mijlocie, formată din intelectuali şi mici funcţionari, a preluat valorile micii burghezii, exacerbându-le şi incercând să le imprime progeniturilor sale. S-a format o anume scară a valorilor în care titlul de profesor, doctor sau tehnolog avea o valoare incomparabil mai mare decât acela de cerber sau responsabil de restaurant. Asta a durat vreo 20 de ani, până la minirevoluţia culturală, când s-au arătat primii germeni ai lichidării elitelor. Masiv şi sistematic, nivelarea totală a inceput nouă ani mai târziu. Desigur, nu era o mentalitate bună în toate privinţele, dar putea fi perfectibilă. Elevi fiind, ne permiteam să criticăm starea invăţământului de atunci la orele de limba franceză în ultimii ani de liceu, în limba franceză – azi o limbă moartă. Simpatica noastră domnişoară ne stimula în acest fel polemic, conversaţia. Ca şi în religie, în nvăţământ ideile au devenit instituţii şi instituţiile au infiinţat inchiziţii, osificând alte idei noi care-şi cereau dreptul la viaţă. Forma s-a impus abuziv, valoarea fiind echivalentă cu un titlu. Dar au venit vremurile de azi, când vechea „inteligentsie" este tolerată şi privită, în cel mai bun caz, cu milă de către noii baroni ai puterii – cerberii – şi de către noii cavaleri ai banului -responsabilii de restaurante, de alimente, de depozite. Privesc această lume pestriţă, flămândă, insetată şi abrutizată şi mă gândesc ce a fost oraşul ăsta pe vremuri, ce a fost provincia asta odată, nu prea demult.

În sfârşit, vecinii noştri de masă se grupează în conversaţii în perechi şi noi ne amintim de colegii noştri. Cei mai mulţi au divorţat, destul de mulţi au plecat definitiv în Provinciile Unite, Labradoria sau Tierra Van Diemen şi cei câţiva care mai stau pe aici se ocupă cu afaceri necurate.

Tragem la halbe de bere şi povestim pe nerăsuflate. Aducerile aminte ne fac bine. Colegul meu de clasă, deşi cerber, nu doreşte să vorbească despre ziua de azi. Din câteva fraze işi arată nemulţumirea şi se refugiază în trecut. În trecut şi în bere. Dau şi eu pe gât incă o halbă. Ne amintim subit de un profesor de franceză, epileptic şi genial: cea mai bună traducere a

poetului nostru naţional în limba franeză a fost a lui. A murit de câţiva ani. Ne amintim de fiica cea mică a profesorului nostru de limba danubiană. Ne-a fost colegă. S-a sinucis. Ne amintim de profesorul nostru de universografie, a cărui profesiune am urmat-o eu-insumi. E mort... Ne inecăm amintirile în bere şi evocările noastre kafkiene se pierd, încetul cu incetul, în atmosfera de bâlci a localului murdar, aglomerat şi mizerabil în care ne-am aciuat. Eu mă scuz şi mă ridic, el mai rămâne, ne despărţim euforic şi eu plec pentru a redacta o nouă pagină de jurnal. Amintirile mă obligă.

* * *

Scrisoare deschisă adresată guvernatorului Provinciilor Unite Marţiene, domnul Rolando Ramirez – 1 iunie 288, Era Spaţială.

Stimate Domnule Guvernator, In seara asta, când mă pregăteam să-mi redactez un nou fragment din „Jurnal", povestind evenimentele petrecute în primăvara anului 286 despre conflictul meu cu cerberii şi aşteptând ca mama să se culce – este, desigur, explicabilă dorinţa ei de a vorbi cu mine cât mai mult, pentru că o vizitez atât de rar, deşi distanţa dintre palierele noastre nu-i chiar astronomică – răsfoind un roman epistolar descoperit în bibliotecă („Idele lui Martie" al lui Thornton Wilder), mi-a venit ideea să-mi întrerup relatarea şi să vă adresez, din nou, o scrisoare, mai cu seamă că în urmă cu câteva ore v-am urmărit călătoria în ţara pe care cândva o denumeaţi „Imperiul Răului". Spun „din nou" pentru că v-am mai scris în mai 284, dar nu cred să fi ajuns cele 7 scrisori ale mele. De fapt, nu a fost esenţial acel fapt pentru mine, atunci, ci începe să devină de acum înainte, pentru că mi-am făcut intrarea în „Clubul Opoziţiei Danubiene" într-un mod neconvenţional, poate cam abrupt, dar cu un anume potenţial sentimental. Intr-un anumit sens, mi-aţi marcat existenţa prin speranţa în care aţi crezut şi care s-a împlinit. Aţi dorit ca Provinciile Unite să redevină bastionul şi apărătorul libertăţii şi acum, la sfârşitul mandatului domniei voastre, având ca prim fundament încrederea şi respectarea valorilor etice indivizibile cu „Eşalonul" acelui

„Imperiu al Răului" şi azi, ascultam la „ Vocea Selenei" că aţi reuşit. Poate destinul sau Cel-de-dincolo-de-galaxii a vrut să aveţi un partener, în ultimii ani de guvernare ai domniei voastre, deschis, inteligent şi de bună credinţă. Mă bucur că avem aceleaşi opinii în privinţa lui Miguel Romanoff.

De câteva luni, de când scriu acest jurnal, m-am întrebat, uneori, de ce o fac? Pentru că, în conformitate cu firea mea mult prea comodă, nu mă pot plânge de nimic care să mă lezeze personal. Şi totuşi, cine gustă odată din apa sfinţită a libertăţii crede în ea până dincolo de Styx. Probabil că acesta este „sindromul Stockholm" manifestat în cazul meu.

Nu cred că este momentul, acum, să vă povestesc câteva episoade ale duelului meu cu cerberii. Le veţi afla dacă veţi citi „jurnalul".

Să vă răspund la întrebarea (pe care nu mi-aţi pus-o) de ce v-am scris?

În primul rând, pentru că v-am ales. Vă rog, nu vă miraţi; ştiu că votul meu nu a avut nici o semnificaţie majoră în bătălia electorală. Trăim în spaţii diferite, atât universografice, cât şi metaculturale: Dumneavoastră vă scăldaţi în cea mai amplă şi benefică libertate pe care au cunoscut-o vreodată humanoizii şi androizii – mă tem că uneori frizează libertinajul – iar eu am plăcerea să experimentez existenţa, numită cu un termen politicos, cezonă, sub imperiul unui satrap ce va fi catalogat de istorie (mă gândesc, desigur, la istoria obiectivă, reală, nu la cea confiscată de putere şi fabricată pe placul tiranului) drept ultimul Stalonian din lagărul progresist. Dvs. sunteţi numărul 1 dintr-un singur domeniu – cel politic – neavând pretenţia de a fi infailibil, iar eu sunt un oarecare număr dintr-o mulţime de sclavi, ceea ce nu mă opreşte să vă scriu, pentru că eu nu accept ierarhiile. Simt că acel acord fin al sufletelor noastre corespunde aceleiaşi lungimi de undă, în ciuda faptului că sunteţi bătrân, iar eu sunt tânăr. În schimb, spiritul dvs. este tânăr şi deschis spre comunicare.

În al dolea rând, pentru că aţi onorat votul meu, fără să mă cunoaşteţi. Aţi onorat de fapt crezul domniei voastre,

luând apărarea, prin autoritatea glasului dvs., tuturor celor care luptă pentru libertate, în înteaga lume spaţială. Şi câtă nevoie avem aici, în Danubia, de un apărător de talia dvs....

În al treilea rând, pentru că, deşi pare un paradox, v-a călăuzit clarviziunea şi optimismul când aţi îndrăznit să semnaţi un cec în alb pe care i l-aţi înmânat lui Miguel Romanoff – omul forte al Uniunii Venusiene şi reformatorul pe care-l aşteptam demult.

Mai aveţi vreo 6 luni din mandatul de guvernator şi vă veţi retrage la ferma dvs., unde, probabil, vă veţi scrie memoriile.

Mi-ar place să-mi trimiteţi un exemplar cu autograf.

Mă bucur că aţi ajuns la un acord de menţinere a status-quo-ului cu Miguel Romanoff. Va fi, desigur, mult mai util să colonizăm sateliţii lui Jupiter şi Saturn decât să ne irosim forţele suspectându-ne. Dar, pe de altă parte, orice humanoid sau android raţional îşi dă seama că ameninţarea venea dintr-o singură direcţie: de la Imperiul Răului. De aceea dialogul nu a fost posibil înaintea lui Miguel Romanoff.

Am încercat să vă explic, pe scurt, de ce v-am scris, dar parcă ceva plutea în aer, nelămurit. Acuma ştiu: unicul sens al existenţei mele este scrisul, adică exprimarea neîngrădită a sufletului meu, în primul rând faţă de mine-însumi, în modul cel mai sincer cu putinţă. Am nevoie de exerciţiul ăsta pentru a nu ceda şi a nu accepta inacceptabilul. Dacă mi-ar fi găsit jurnalul, s-ar putea să am aceeaşi soartă cu cea a lui Jorge l'Urso, dar riscul ăsta mă stimulează. Este ca un fel de cursă contra cronometru între mine, singur, şi Oscar Romero, cu toţi cerberii săi. Ei supraveghindu-mă permanent şi încercând să pareze vreo posibilă lovitură a mea, iar eu scriind înfrigurat şi pregătind publicarea unor mărturisiri ce m-ar putea condamna la volatilizarea materială, acum, sub gurvernarea lui Romero, dar la nemurire după demisia satrapului. A venit timpul să aleg şi eu am ales: nemurirea.

Dar v-am plictisit destul. Acum, la ora când scriu aceste rânduri, aţi ajuns în Teritoriul Capitalei Federale şi probabil vă odihniţi după o vizită cu consecinţe favorabile pentru „Orbis Inter planet ari s". Dar cel puţin unul dintre

pensionarii acestui arhipelag se roagă să-i auziţi vocea şi să-l salvaţi. Intr-un anume sens, fiecare dintre noi este un pensionar al acestui arhipelag. Fie ca să ne auziţi ruga...

Al dvs., cu singeritate Alejo Kephren.

* * *

Detest revoluţiile! Poate pentru faptul că, după ce dărâmă vechile bastilii, constriesc altele, mai teribile, pe care, uneori, le inoculează în spiritul copiilor săi. Evadarea devine, în acest caz, aproape imposibilă: trebuie să fugim din noi-înşine. Am onoarea să trăiesc această metamorfoză. Poate pentru ipocrizia ce o instalează tacit, pe uşa din dos, în calitate de eminenţă cenuşie a noii guvernări. Poate pentru adaptarea humanoizilor şi androizilor la noile realităţi preferând să supravieţuiască aruncând peste bord vechile principii în numele cărora s-au ridicat la luptă. Toate astea mă dezgustă. Accept numai revoluţia sincerităţii fiecărui individ faţă de el-însuşi. Desigur, avem scăderi ce pot părea intolerabile, dar unicul remediu, în vederea atenuării lor, este confesiunea. Nu am jucat poker pe bani, niciodată. Dar acum mă simt dator faţă de semenii mei, faţă de compatrioţii ce vor veni şi faţă de conştiinţa mea să joc, punând ca miză viaţa mea. Indiferent de rezultatul concret şi imediat, mesajul jocului va fi util pentru toţi; se va numi: trăind în demnitate, fără pată.

Ideea perversă a lui Tachito S. Alvarado era ca printr-o posibilă scrisoare de dezminţire pe care să o trimit la *„Vocea Selenei"* să pot fi scos din citadela unde mă fortificasem, în spatele asigurării prin care menţionam că *„orice viitoare scrisoare a mea ce nu corespunde spiritului şi literei celor citite la «Vocea Selenei» este nulă şi mi-a fost impusă, dictată sau contrafăcută",* am încheiat citatul. Tachito Alvarado nu ştia nimic despre acest text, dar Juan Charon ştia. Ii spusesem încă din martie. Poate şi din acest motiv el a coordonat pacificarea mea sub forma unei tatonări, a unei temporizări, preferând o remiză în locul unui categoric mat, care nu ar fi făcut decât să înteţească conflictul nostru. Deci, singura soluţie era să găsească o cale prin care să mă convingă să mă autoexclud eu-însumi din C.O.D. (Clubul Opoziţiei Danubiene). A îmbrăţişat ideea lui don Tachito, dar a propus amânarea

discuţiilor pe marginea ei până la revenirea mea din concediu, când a stabilit să ne întâlnim în biroul său.

În anul 286, la mare, împreună cu Alicia, căreia îi mai trecuse sperietura, am petrecut un concediu foarte plăcut şi fără griji. Nu aveam posibilitatea să ascultăm *„Vocea Selenei"*şi eram rupţi de restul lumii. În schimb, mâncam bine, dormeam mult, stăteam la soare, beam vin şi, desigur, făceam ceea ce fac marinarii după o cursă lungă când îşi revăd consoarta. Alicia a preferat să-şi menţină relaţiile cu mine destul de rar, dar foarte intens. Am reuşit o performanţă de care ne-am mirat amândoi: o singură partidă a durat o oră şi cincizeci de minute. Am reuşit să repetăm performanţa asta în urmă cu zece zile în acelaşi loc, tot în concediu fiind.

Revenind la locuinţa noastră de pe Palierul 2, am observat că broasca uşii fusese forţată. Nu ştiu dacă cerberii au pătruns sau nu în apartament, pentru că n-am văzut nici o urmă, dar mi-am amintit că înainte de plecarea în concediu, în ultima întâlnire, Juan Charon mi-a solicitat cheile pentru a deschide uşa unui coleg care era blocată şi a scoate un dosar ce trebuia rezolvat urgent. Desigur, cheile mele nu s-au potrivit, dar, cum înscenarea era pregătită dinainte, a fost timp pentru a se lua modelul. În 13 mai, la noua noastră întâlnire, l-am întrebat dacă oamenii săi au pătruns prin efracţie în apartamentul meu şi el şi-a dat cuvântul de onoare că nu au intrat. Am avut încredere în cuvântul său pentru că eu îi consider pe toţi oamenii de bună credinţă. Se spune că în cerberi nu-i bine să te încrezi. Probabil că este un anume adevăr în vorbele astea, bazat pe experienţă.

Am revenit cu discuţia la un viitor articol al meu – Juan Charon se gândea la sugestia lui don Tachito fără să mi-o spună direct. Am acceptat să-l redactez, dar am solicitat să mi se permită să fac inspecţii în continuare pentru a-l putea scrie în camera de hotel, în linişte. În 23 mai, am întocmit *„Al doilea Memorandum adresat Instituţiei"* în care constatam că nici Departamentul Adevărului nu merge chiar atât de bine pe cât se afirmă şi exprimam opinii personale asupra îmbunătăţirii activităţii sale pornind de la o mai mare integrare în alianţa cu Uniunea Venusiană, o recrutare a cadrelor făcute în rândul inteligentsiei şi o înlocuire a mentalităţii actuale, ipocrite, care se bazează pe valori mercantile, în esenţă, cu o alta, bazată pe credinţa în cauza pentru care luptă cerberii. Ceea ce n-am spus

se referea la cauza care ar trebui să fie dreaptă. Nu era cazul să fac această afirmaţie, pentru că marea majoritate a cerberilor au senzaţia că ei luptă pentru o motivaţie nobilă: patrie, popor, progres şi alte ipocrizii de felul acesta. Acest memorandum a fost, privind acum, după doi ani de la eveniment, o nouă supralicitare într-o partidă în care avea perechi de aşi cu dame contra unui adversar căruia doream să-i creez senzaţia că am un full de aşi pentru a nu cere „cu sec". Altfel spus, am adoptat tactica temporizării. La noua întâlnire din 4 iunie, Juan Charon m-a întrebat imperativ dacă vreau să dau cumva lecţii cerberilor! *„Desigur că nu!"* i-am răspuns, dar m-am văzut obligat să-i amintesc că nu cred că ar fi posibil să trimit o scrisoare „de persiflare", cum zicea el, la adresa *„Vocii Selenei",* pentru că s-ar şti că mi-a fost dictată sau impusă într-un fel. Nu am fost prea încântat şi a stabilit să ne întâlnim în iulie, la revenirea sa din concediu. L-am căutat la videotelefon şi m-a invitat în 4 iulie la sediul său. A fost cea mai polemică convorbire a noastră. Am dezbătut, în dezacord total, problema agriculturii danubiene, eu fiind pentru proprietatea privată, iar el pentru cea colectivă, aşa-zis progresistă. M-a convocat din nou în 11 iulie, concluzionând că nu avem acelaşi numitor comun. Urma să plec pentru o săptămână la Belvedere şi mi-a atras atenţia, în mod special şi imperativ, să nu cumva să-ncerc să trec în Yugotiera. L-am asigurat să fie liniştit, pentru că mă consider prea important, în spaţiul acesta, pentru a dezerta acum şi în acest fel...

* * *

I-am arătat lui Theo primele capitole ale *„Jurnalulu"i* şi mi-a sugerat să povestesc despre evoluţia istorică a societăţilor noastre spaţiale mai compact, şi mai puţin episodic, pentru că, dacă voi fi silit să depozitez aceste pagini, înregistrate magnetic, într-o sticlă, şi să o arunc în tunelul timpului, s-ar putea să fie găsită de cineva, din viitor sau din trecut, căruia să nu-i fie atât de cunoscută situaţia geopolitică a lumii interplanetare a anilor 280 E.S. Consider sugestia îndreptăţită...

Totul a început la sfârşitul acelui secol Zero al Erei Spaţiale sau Secolul XX al Erei Creştine. Se credea că va izbucni un război atotmic pustiitor şi că civilizaţia umană, împreună cu

maşinile ei electronice (pe atunci androizii nu aveau nici măcar statutul de sclavi) va sucomba ireversibil. Dar iată că s-au succedat o serie de evenimente, pe Terra, care aveau să schimbe acest cadru strâmt al evoluţiei noosferei într-un alt spaţiu incomparabil mai vast şi deschis spre infinit:

_ mai întâi, au fost întâlnirile succesive şi rodnice între cei mai puternici oameni ai planetei, conducători ai celor două blocuri politico-militare opuse, Rolf Retton şi Sergio Le Goff, care, după o lungă perioadă de stagnare şi chiar antagonism declarat între ţările lor, ca urmare a obtuzităţii opiniilor predecesorilor lui Le Goff, au reuşit să-şi relaxeze relaţiile reciproce atât de mult, spre binele Planetei, încât orice posibilă catastrofă naturală majoră să poată fi abordată cu maximum de rapiditate şi eficienţă de către Comandamentul Unit Bicefal al Comitetului de Criză Planetară; _ în al doilea rând, Cataclismul Ecologic, prezis demult de către savanţi, etichetaţi la vremea aceea drept „casandre care exagerează", s-au adeverit în cea mai neagră ipostază şi într-un ritm cu mult mai rapid decât s-ar fi crezut; a fost ca ruperea unui baraj ce zăgăzuia un imens lac de acumulare: creşterea temperaturii medii a atmosferei cu 4°C în decurs de 20 de ani, topirea calotelor polare şi ridicarea nivelului mediu al oceanului planetar cu 90 de metri, în acelaşi interval de timp, tăierea accelerată a pădurilor, ploile torenţiale acide, creşterea masivă a concentraţiei dioxidului de carbon în detrimentul oxigenului şi a azotului din aerul atmosferic şi, în sfârşit, pierderea constantă şi ireversibilă a stratului de ozon protector împotriva radiaţiilor UV. ultraviolete.

Se impuneau, în acele timpuri, două soluţii: fie închiderea în sine a fiecărei comunităţi, a fiecărei ţări, prin construirea unor adăposturi subterane şi salvarea unei minorităţi pentru un termen mai mult sau mai puţin limitat sub rezerva epuizării resurselor, deci un univers absolut închis, fie coordonarea eforturilor la nivel planetar şi evadarea în spaţiul cosmic a aceleiaşi minorităţi (din punct de vedere numeric), dar pentru un termen infinit, datorită resurselor inepuizabile ale planetelor din imediata noastră apropiere, deci un univers absolut deschis. Adunarea Generală a Societăţii Naţiunilor a votat cu o majoritate de două treimi soluţia mutării în spaţiul cosmic la iniţiativa celor doi coordonatori ai lumii din acele vremuri, Rolf Retton şi Sergio Le Goff, ţinând seama de potenţialul tehnologic al industriei

aerospaţiale a celor două puteri şi de reuşita fenomenală a experimentului denumit *„Biosphera II".* Membrii Consiliului de Securitate al Societăţii Naţiunilor au votat în unanimitate soluţia propusă de Adunarea Generală. Termenul final al *„Exodului Spaţial"a* fost adoptat ca fiind anul 2050 (31 decembrie), ceea ce corespunde anului 50 E.S. S-au întocmit proiecte şi s-au aprobat planuri asupra etapelor care trebuiau atinse în vederea colonizării:

1) Până în anul 2000 E.C. (adică anul zeroes), trebuiau construite complexele industriale gigant pe orbite cuprinse între 400 km şi 36.000 km, care să asigure într-un ritm accelerat dezvoltarea economiei spaţiale având ca sectoare prioritare construcţiile (de platforme, de navete de la *Orbita Geostaţionară* la Selena, de *„Biosphere II"* care urmau a fi montate şi utilate integral pe Lună), industria opto- şi bioelectronică (aici, însă, părerile erau împărţite; în Repubica Albastră se preconiza pentru viitor o cooperare om-maşină, de la egal la egal, pe când în Imperiul Roşu se considera că maşina inteligentă nu va putea depăşi vreodată stadiul de sclav al omului), industria genetică (practica naşterilor în *vitro* devenind din ce în ce mai frecventă) şi industria hidrochimică (foştii giganţi petrolieri ai lumii se profilaseră pe producerea, stocarea şi transportarea hidrogenului de pe Terra pe Selena în scopul asigurării apei necesare oamenilor şi mediului ambiant transplantat în acele insule biospheriene); 2) Până în anul 2020 (adică anul 20 E.S.), trebuiau evacuaţi toţi manipulanţii primelor comunităţi ai viitoarei lumi spaţiale, toţi conducătorii, toţi laureaţii Premiului Nobel şi o „bancă genetică" cuprinzând un miliard de ovule umane fecundate şi congelate care urmau a fi puse în incubator pe măsura colonizării planetelor vecine încât potenţialul necesar de populaţie să fie asigurat; 3) Până în anul 2050 (adică anul 50 E.S.), desprinderea totală de planeta-mamă, Terra, şi tăierea cordonului ombilical ce mai lega comunităţile spaţiale de baza lor de lansare; lăsarea acestei planete în pârloagă, pentru câteva secole, în speranţa refacerii ei ecologice, dar planificarea unui paradis al naturii în care omul să fie cel mult turist.

Planul Societăţii Naţiunilor prevedea pentru perioada de după anul 50 E.S., fără însă a face o eşalonare în timp, extinderea comunităţii spaţiale stabilite temporar pe Lună, atât

în sens cantitativ prin biospherizarea planetelor Marte, Venus, Mercur şi a Centurii de Asteroizi, cât şi în sens calitativ prin derivarea *„Biospherei II",* ce avea baza pe *Se lena* în *„Biosphera III",* adică în acei cilindri giganţi, compartimentaţi prin paliere, ce vor constitui Centura Lagrange, mai întâi, şi apoi, în zilele noastre de-abia, Centurile ce se rotesc în jurul celorlalte planete. Scopul construirii acestora a fost şi este standardizarea acceleraţiei gravitaţionale, ceea ce se regăseşte şi în primul postulat al Religiei Mendeliene: $g = 9{,}81\ m/s^2$.

* * *

Am revenit de la Belvedere după o săptămână de vacanţă petrecută împreună cu părinţii şi bunicii mei, care mă aşteptaseră cu îngrijorare, temându-se să nu fiu maltratat de către cerberi. Desigur, l-am vizitat şi pe Theo rugându-l să transmită un mesaj la *„Vocea Selenei"* din care să rezulte că sunt în libertate, în cazul în care va avea posibilitatea. Am întâlnit un fost coleg de liceu care se plângea că nu se simte bine, că suferă cu ficatul. Ieri, mi-a spus Theo că acel coleg al nostru a sosit în Labradoria. În acest ritm, oraşul nostru natal va rămâne pustiu...

Am fost primit de Juan Charon (în 286 E.S.) în biroul său şi m-a descusut, cât mai amănunţit, despre călătoria mea, despre persoanele cu care m-am întâlnit, despre subiectele abordate. Am avut grijă să evit să menţionez întâlnirea mea cu Theo. Ştiu dintr-o sursă sigură că Juan Charon mă credea foarte naiv, dar dacă mă credea şi atât de prost încât să-i dezvălui toate relaţiile mele cu prietenii de idei şi numele acestora, se înşela. Am făcut un sacrificiu de turn, trebuie să recunosc, dar am avut grijă să păstrez celălalt turn, regina, caii şi nebunii. Am sugerat, uneori, o naivitate dezarmantă, dar vreau să cred că am condus jocul spre o tatonare benefică pentru mine şi liniştitoare pentru Alicia. Incă de atunci mă gândeam la partida a doua de şah, pe care sper să o joc în vara şi toamna anului 289 E.S. ca urmare a acestui *„Jurnal".* Am mai spus şi o repet din nou: consider exprimarea liberă a opiniilor mele atât un drept constituţional, cât şi o datorie morală. Dacă cerberii vor considera scrierile mele un delict, mă voi vedea obligat să mă apăr atacându-i cu

alte scrieri. Rezultatul partidei a doua nu mai poate fi o remiză, ci numai o victorie...

Pentru a încerca o accentuare a destinderii între Juan Charon şi mine, m-am gândit să-l invit să-mi viziteze apartamentul. I-am sugerat să o consult şi pe Alicia şi să-i comunic prin videotelefon data în care l-am putea aştepta. Alicia a preferat să amâne spre toamnă această întâlnire de gradul III, astfel că în 18 august l-am rugat pe domnul Charon să accepte o nouă convorbire (tot videotelefonică) după sărbătoarea laică din „23", când îi voi comunica ziua vizitei. Neavând altă soluţie, pentru că domnia sa nu a dorit să forţeze nota, a acceptat. În schimb, eu, la iniţiativa Aliciei, nu l-am mai căutat decât în 30 septembrie 286, propunându-i să ne viziteze de Ziua Hispanităţii – 12 octombrie – zi în care s-au întâlnit (o simplă coincidenţă, desigur) Roland Ramirez şi Miguel Romanoff.

Tot în această perioadă, consideram că a venit timpul să încep redactarea *„Jurnalului despre Lagrange".* Am încercat să scriu câte o pagină în fiecare zi, în perioada 01-10 august, fiind conştient de faptul că sunt încă pe Lista Neagră şi o simplă percheziţie mi-ar putea fi fatală. Fiind puţin timorat, dar constatând că aceste prime pagini sunt rău scrise, le-am ars *A*

*

fără regret. În 10 septembrie, însă, am făcut o nouă încercare, de data asta reuşită, de scriere a ceea ce avea să devină prefaţa jurnalului, într-un stil voit modern. Următoarele două momente de continuare a prefaţei au fost în 18 octombrie şi apoi în 27 mai, anul următor. Acum, când fac mixajul fragmentelor redactate, consider necesar să tai mai bine de jumătate din acea prefaţă, care mi se pare prea stufoasă. Dar acum am viziunea de ansamblu a romanului (să zicem) pe care atunci n-o aveam clară. De-abia în ianuarie 288 ştiam ce voi scrie (în sensul ideilor şi personajelor, desigur, nu în cel al frazelor), ştiam că voi termina în vara sau toamna acelui an, ştiam că se va publica un an mai târziu; sau speram...

În 12 octombrie 286, o zi de duminică, l-am aşteptat pe Juan Charon la 11^{00} dimineaţa. În conformitate cu stilul său de italian, a întâziat vreo 30 de minute, dar, după ce a luat loc în sufragerie, unde am mâncat nişte sandwich-uri foarte estetice făcute de Alicia şi am băut whisky McDonald şi vin dulce, limbile s-au mai dezlegat şi Juan Charon ne-a mărturisit că suntem una

dintre cele mai respectabile familii ale Palierului 2. Inseamnă că s-a simţit bine la noi.

Următoarea noastră întâlnire s-a desfăşurat cu câteva zile înaintea Referendumului Naţional referitor la dezarmarea unilaterală a provinciei noastre spaţiale cu un procent de 5%. Tocmai revenise la filiala Departamentului Adevărului după un concediu în care a fost operat de hernie. I-am spus că nu sunt de acord cu Referendumul, că ar fi necesar ca reducerea armamentelor să aibă loc, simultan, în cele două mari puteri spaţiale, dar voi ţine cont de sfatul domniei sale şi voi vota pozitiv. Mi-a vorbit moderat şi nu prea persuasiv, reţinând nuanţa sugerată de mine: conjunctural.

Pe 23 noiembrie 286 ne-am prezentat fiecare la serviciu, deşi era într-o zi de duminică, şi am votat cuminte, pasiv şi prosteşte cu acel „da" pe care puterea l-a pretins entuziast. Deşi nu eram şi nu suntem partizanii războiului, trebuia să votăm „nu". Ar fi fost unica formă de protest, moderată, care ne sta, atunci, la dispoziţie. Dar fiecare dintre noi, având un interes personal, preferam să nu ieşim în arenă. De pildă, eu doream să plec într-o excursie în Alemania de Est. Nu ştiu cum de am putut crede că puterea îmi va admite această călătorie, după ce o ţinusem în şah mai bine de patru săptămâni, în primăvara acelui an. Prin reprezentantul său, coordonatorul cazului meu, Juan Charon, a continuat partida înepută în acelaşi stil de tergiversare, vagi promisiuni şi sugestii că nu ar fi imposibil să călătoresc. Aveam să mă conving, un an mai târziu, că totul nu a fost decât o amăgire.

* * *

În februarie 287 am fost trimis, la iniţiativa lui Tachito Alvarado, să execut recensământul animalelor dintr-un cartier al Palierului 2. Don Tachito credea, probabil, că va fi rău. De aceea m-a trimis pe mine şi pe încă un coleg de la Direcţia Hologramelor Tehnice, considerat de mult timp ca „oaie neagră". La sfârşitul acelei luni l-am căutat pe don Juan Charon şi i-am propus, conciliant, să-mi amân călătoria în Alemania de Est. S-a arătat întru totul de acord.

În 4 aprilie am primit un videotelefon, acasă, de la un anume senor Alegria. Cum Alicia mă tot bătea la cap să nu mă

întâlnesc cu nimeni şi cum calitatea convorbirii era extrem de slabă (aparatul nostru nu funcţionează prea bine), i-am propus lui don Alegria să mă caute la birou peste câteva zile. I-am dat numărul meu şi am stabilit ziua de 9 aprilie când să mă sune. A făcut-o şi ne-am înţeles să ne întâlnim în 15 aprilie în faţa unei cofetării dintr-un cartier marginal. Existau două posibilităţi: să fie un angajat al cerberilor pus să-mi verifice intenţiile, la mai bine de un an de la difuzarea scrisorilor, sau un humanoid de bună credinţă care să creadă ceea ce spunea. Mi-am propus să adopt un ton şi o atitudine neutră, încercând să mă menţin într un echilibru stabil, deşi foarte precar. Mi-a spus că lucrează în construcţii, la munca de jos, şi nu am avut prezenţa de spirit să-i privesc mâinile. A fost tehnolog, a încercat de trei ori să treacă Styxul, în lumea liberă, a fost prins şi acum s-a gândit să solicite mai mulţi doritori de plecare definitivă din Danubia în vederea constituirii unui comitet. M-a căutat pentru că mi-a auzit, în urmă cu un an, scrisorile citite la *„Vocea Selenei".* Doreşte să plece definitiv cât mai repede şi, dacă nu va primi aprobarea, până la vară, va încerca să forţeze Styxul, din nou. Am ţinut să-i comunic că videotelefonul meu, atât acasă, cât şi la serviciu, este supravegheat, iar convorbirile sunt interceptate. Deci, va fi foarte probabil să fiu întrebat în legătură cu această întâlnire a noastră. Mi-a spus că nu se teme şi că nu are nimic de pierdut. L-am sfătuit să aibă răbdare, pentru că, până la urmă, îi va veni aprobarea de plecare definitivă. Ne-am despărţit, el urându-mi printr-o parafrază *„s-auzim de bine",* iar eu răspunzându-i printr-o alta *„toate cele bune şi succes".* Nu cred să fi fost trimis de cerberi, deşi n-am fost sigur în această privinţă. Aşa că, dacă îmi amintesc bine, prin 23 aprilie 287, când l-am vizitat pe don Juan Charon la sediul său de pe Avenida Trayana şi presupunnd că, în urma interceptărilor convorbirilor mele, ştie ceva, i-am povestit despre întâlnirea mea cu senor Alegria, canalizând concluziile spre ideea că acel domn doreşte să plece şi are o cerere depusă de mult timp la Departamentul Adevărului. A zâmbit şi m-a rugat să scriu ceea ce i-am povestit. Am pus într-un plic textul şi i l-am adus zilele următoare. Un nou atu favorabil şantajului, atât al domnului Alegria – deşi, după cum spunea chiar el, nu mai avea nimic de pierdut – cât şi al meu, cândva, în viitor, în cazul în care mă voi hotărî să vorbesc deschis şi public. Am scris sub forma unui dialog, patru pagini

mici, menţinând un ton neutru şi omiţând câteva pasaje ale discuţiei care ar fi putut fi interpretate în sens negativ la adresa domnului Alegria. Dacă a fost într-adevăr sincer, sper ca azi să fie în Provinciile Unite, unde dorea să se stabilească.

De 1 Mai am venit, pentru câteva zile, la Belvedere, unde l-am întâlnit pe Theo.

Pe 4 iunie l-am revăzut pe Juan Charon. Era ultima dată când pătrundeam în sediul Departamentului Adevărului, filiala Palierului 2. Am abordat atunci subiectul corupţiei din cadrul Societăţii noastre. Aveam să aflu mai târziu că Juan Charon a ieşit la pensie cu data de 1 iulie 287. Deşi nu s-a precizat nimic concret, eu consider Acordurile din 1 şi 2 aprilie 286 încheiate între mine şi Juan Charon, în sens strict, între cele două persoane: noi doi. Probabil că domnia sa şi Instituţia Cerberilor le interpretează în sens larg, considerându-l pe Juan Charon un simplu reprezentant al Departamentului. Oricum, eu mă simt dezlegat de orice obligaţie contractuală, mai cu seamă că acele acorduri aveau un caracter neconstituţional, încălcând articolele 28 şi 29 din Carta Fundamentală a Danubiei. Se refereau, în special, la acceptarea de către mine a interdicţiei de a scrie, în viitor, la *„Vocea Selenei".* Atunci, în vara anului 287, nu m-am gândit concret la acest aspect, destul de important, pentru că, de bună credinţă fiind, credeam că nu va fi imposibil să vizitez Alamania de Est. Aceasta ar fi constituit proba că nu sunt supus interdicţiilor de către cerberi. Dar, pentru a ajunge în acea provincie spaţială, trebuia să trec prin Panonia, care, deşi tot progresistă ca şi noi, a adoptat o linie foarte liberală şi în domeniul călătoriilor externe. Mulţi danubieni se opresc în Panonia pentru a nu mai reveni; vor pleca mai departe spre Provinciile Unite, Labradoria, Tierra Van Diemen sau alte paradisuri spaţiale ale emigranţilor. În 12 august 287 am întâlnit un fost coleg de universografie care s-a stabilit pe un palier al Alamaniei de Est, căsătorindu-se cu o autohtonă. M-a invitat la el pentru zece zile, promiţându-mi că îmi va asigura casa şi masa. Am stabilit să-mi trimită o hârtie oficială pentru a putea depune cererea de plecare. La 1 septembrie l-am vizitat pe domnul Charon, informându-l de această intenţie de călătorie şi de întâlnirea cu colegul meu. Ma asigurat că nu va fi nici o dificultate. În 6 decembrie 287 l-am căutat din nou la locuinţa sa (ca şi în septembrie) şi mi-a spus că mă va ajuta să obţin

aprobarea. După respingerea cererii mele de către Consiliul Muncii, l-am căutat prin intermediul videotelefonului. Mi-a spus că va încerca să rezolve problema, fără să precizeze în ce fel. În ianuarie 288 l-am sunat de câteva ori, dar a plecat. Inţelesesem: totul a fost o mascaradă. S-a temut că voi rămâne în Panonia, probabil. Atunci „am văzut" jurnalul pe care-l voi scrie în şase luni. Acordul din 1 şi 2 aprilie 286 E.S. devenise caduc. Desigur că nu i-am spus-o, pentru a nu pune în pericol publicarea jurnalului. Dar lecţia ce mi s-a servit a fost utilă: buna-credinţă este periculoasă în relaţiile cu cerberii.

* * *

Fragmente din procesul verbal întocmit în cursul discuţiei la masa rotundă între sufletele următoarelor foste personaje: Manolo Morales, Adolf Zender, Victor José Lenovitch şi Jorge l'Urso.

Aceste discuţii au fost prezidate de Alejo Kephren. Au avut loc în mai multe nopţi la rând, pe tărâmul lui Hades. O copie a procesului-verbal a fost pusă într-o sticlă şi expediată prin tunelul timpului, în jos, ajungând astfel până la noi, în secolul II al Erei Spaţiale. După o atentă examinare a textului, s-a considerat drept o bună afacere publicarea lui. O prestigioasă editură din Luteţia şi-a asumat acest rol. Prefaţa, scrisă de Paolo Gomez, pune nişte întrebări la care, pentru moment, nu se pot da răspunsuri. De pildă, de ce prezida discuţia sufletelor moarte un personaj care nu a apărut încă în realitatea materială imanentă? Răspunsul sugerat a fost că probabil pentru că Alejo Kephren a intrat mai târziu în arena luptelor dintre ideile morţilor; avea, deci, o perspectivă asupra lor şi putea coordona astfel discuţiile. Această opinie nu a fost acceptată de majoritatea cercetărorilor. O altă întrebare: cine a pus copia în sticlă şi cine a expediat sticla şi de ce în jos, şi nu în sus, în tunelul timpului? Apoi, comunicarea între sufletele unor persoane trecute în nefiinţă şi noi, cei de azi, poate fi făcută, într-adevăr, printr-un mijloc atât de material? Neţinând seama de aceste întrebări, editura a considerat profitabilă publicarea textului. Publicul a epuizat rapid prima ediţie, fapt pentru care urmează o nouă editare. Dar să răsfoim împreună câteva fragmente:

A.K.: *Stimaţi domni, aş vrea să încep prin a vă mulţumi pentru acceptarea invitaţiei la masa rotundă, acum, în această seară şi, din câte am înţeles, dacă convorbirea vi se pare utilă, este posibil să reveniţi şi în zilele următoare. Vă rog să îmi permiteţi să mă prezint publicului dintr-un viitor nedeterminat, care, probabil, ne va analiza faptele din viaţa materială şi vorbele pe care le vom spune despre ele, acum.*

Manolo Morales – absolvent al Facultăţii de Optoelectronică, a dat curs vocaţiei sale religioase, devenind profetul Religiei Mendeliene, acea sinteză dintre Creştinism, Islamism, Budism şi ştiinţa secolelor Zero şi Unu din Era Spaţială. Accelerarea cuceririi Cosmosului, viziunea unitară a exploatării sale şi pacea mondială de aproape trei secole i se datorează, în mare parte lui Manolo Morales.

Adolph Zender – caporalul din Primul Război Spaţial şi tiranul Imperiului Zenda, distrugătorul comunităţilor libere din Lagrange şi stimulatorul – fără voie – al expansiunii Uniunii Venusiene.

Victor José Lenovitch – avocatul humanoid care a măturat, printr-o revoluţie, Casa humanoidă şi pe Impăratul Imperiului Roşu, fondând Uniunea Venusiană. Se consideră că spiritul său este în Eşalonul 1 (Marele Creier). Noua clasă dominantă este formată aici din androizi.

Jorge l'Urso – cea mai importantă victimă a cerberilor danubieni.

În virtutea neutralităţii pe care aţi acceptat-o când aţi fost de acord să veniţi aici, mă voi mărgini să vă dau cuvântul pentru a vă putea pleda cauza, fiecare, în cazul în care mai credeţi în ea, aducându-vă la ordine dacă veţi diuscuta prea aprins. Vom discuta despre femele, atât humanoide, cât şi androide, despre politică, mai cu seamă despre rolul fiecăruia dintre domniile voastre în teritoriul pe care l-aţi influenţat, despre viitorul Sistemului Solar, despre relaţiile rasiale dintre humanoizi şi androizi, despre cyberi şi despre tot ce veti dori, într-un stil colocvial, fără o rigidă ordine de zi.

J.l'U. (imperativ): *Aş vrea să propun ca subiect potenţial şi Situaţia metaculturală a Danubiei şi efectul catastrofal al*

guvernării lui Oscar Romero asupra acestei provincii spaţiale.

A.K.: *Toate la timpul lor. Ii voi da cuvântul, mai întâi, lui Manolo Morales, care, decan de vârstă fiind, va alege subiectul, pentru început.*

M.M.: *Desigur, voi vorbi, şi sper că-i voi provoca şi pe colegii mei să o facă, voi vorbi, deci, despre pasiunea mea pur materială pentru atingerile, frecările şi excitaţiile provocate de pielea şi peşterile paradisului proprietarelor androide sau humanoide. Deşi am fost o faţă bisericească, nu mi-am ascuns niciodată această înclinaţie, ci am preferat să o etalez ca un dat necesar pentru buna funcţionare a propriului meu angrenaj. Şi acum, ca spirit, mi-ar place să continui „jocul carnal". Un singur lucru regret: că nu am putut să mă metamorfozez în femelă, pentru a simţi, organic, ceea ce simte la atingerea şi fecundarea sa de către un partener. Poate că unele au descris stările prin care au trecut, dar eu nu mă pot mulţumi cu aceasta. Eu aş prefera să fiu când o pisică, când o lupoaică, când o androidă, după care să revin la starea mea de acum, aici.*

V.J.L.: *Aha, după câte înţeleg, nu preferi să trăieşti veşnic în carne şi oase, ci doar să-ţi plimbi sufletul prin fauna de carbon şi siliciu.*

M.M.: *Cam aşa doresc. Să mă plimb, individual, observând tot şi înţelegând tot sau încercând să o fac. Mi-ar place să fiu un neutrino care străbate creierele înţelepţilor...*

A.Z.: *Eu aş dori să fiu pictor şi gravor. Ce ani frumoşi am pierdut cu Imperiul Zenda şi mă mir de mai există azi nătăfleţi care mai pot crede în aberaţiile pe care le debitam eu, atunci.*

V.J.L.: *Eu am fost un ghinionist. Dacă nu aş fi fost atât de grav rănit în acel ianuarie 222 E.S., Victor José Stalone nu ar fi preluat puterea şi societatea. Uniunea Venusiana ar fi fost incomparabil mai umană...*

M.M. *Cine poate şti?*

J.l'U.: *Domnul Lenovitch are dreptate!*

A.Z.: *Androizi roşcaţi, iar veniţi cu gogoşi le vostre. Trebuia să vă fi exterminat pe toţi!*

A.K.: *Domnilor, vă rog, linişte, altfel suspend şedinţa!* Aici textul este întrerupt.

VI / TTPARETH Numele Alejo Kephren figurează pe Lista neagră a Departamentului Adevărului. În vacanţa de anul acesta am fost, pentru trei săptămâni, la mare, unde speram să scriu măcar două capitole din *Jurnal* şi unde cu greu am reuşit să închei numai unul; pentru o săptămână am fost la Belvedere, pe Palierul 7 bis, unde mi-am revăzut părinţii şi bunicii, bătrâni şi humanoizi. Bunicul meu se teme de moarte, continuă să fie ateu şi este sceptic în privinţa viitorului. L-am liniştit spunându-i că vom merge împreună în istorie prin intermediul jurnalului meu. I-am citit câteva fragmente şi m-a sfătuit să am grijă să nu plictisesc. Ultimele lui clipe de viaţă le va trăi cu încredere în paginile mele, în frumuseţea şi percutanţa lor asupra cititorilor. Dar după cele ce mi-a spus Theo am început să mă îndoiesc că ar mai putea ieşi ceva bun din tot ghiveciul ăsta. Un adevărat ghiveci literar. Ştiu, aş fi mult mai bun ca ziarist decât ca scriitor, dar mă simt obligat să continui acest jurnal: faţă de Jorge l'Urso, căruia i s-a confiscat munca de 20 de ani, faţă de Arcadio Delgado, al cărui nume l-am divulgat anchetatorului Juan Charon considerând că voi canaliza toate cercetările pe altă pistă, nepericuloasă – ceea ce s-a şi întâmplat – dar în lupta cu diavolul nu e loc pentru compromisuri, faţă de senor Alegria, care – dacă era sincer – mi-a făcut o onoare solicitându-mă într-un comitet pentru apărarea celor ce vor să plece definitiv din Danubia spaţială, faţă de conştiinţa mea, care strigă, mă arde şi mă îndeamnă să nu cedez. Când îmi amintesc cuvintele lui Theo, îmi vine să distrug aceste pagini. Ştiu că sunt plicticos, mă repet, sunt monoton, dar continui să exist: pe Lista neagră a cerberilor. M-ai deconcertat, dragul meu prieten! Şi ştiu că ai dreptate: poate că ar trebui să scot din ansamblul acesta atât de heteroclit al povestirii, pe planuri diverse, pe Eva Bruno; într-adevăr, episodul acela este obscen. Ar trebui să-l elimin şi pe Adolph Zender, dar el a existat, o ştii bine, şi, într-un fel, lui îi datorăm dezastrul nostru de azi şi de aici; Manolo Morales este cu totul inutil, după tine, şi Victor José Lenovitch încarcă obositor povestirea. Ţi-a plăcut atât de mult desfăşurarea trepidantă a întâmplărilor prin care am trecut, încât ai fi preferat să citeşti numai relatarea despre o cavalcadă împotriva cerberilor. Te rog să mă ierţi că nu dau curs sfatului tău preţios – şi cred ceea ce

spun – dar pana mea stă mult mai mult sub influenţa lui Roland Barthes decât a lui Augusto Roa Bastos. Mi-ai spus că multe capitole trenează, că sunt departe de arta gradaţiei atât de necesară unei bune povestiri şi tare mă tem că ai dreptate. Parcă m-ai fi tăiat în două şi continui să umblu legat cu o curea putredă. Partea din mine ce ar vrea să-ţi urmeze sfatul atârnă mai greu. Dar nu, nu-ţi voi face pe plac, deşi ştiu că-mi vrei binele, că ai vrea să mi se vândă jurnalul în milioane de exemplare şi în felul acesta, poate, să scap de o posibilă trecere prematură în neant. Dar nu pot să te aprob. Pentru că sunt un tiran. Un tiran al cuvântului. Intr-o scrisoare către Turrinus (un prieten), Cezar spunea, referitor la Catulus, că poezia este cel mai mare tiran al spiritului unui om şi numai după aceea vine politica. Cezar îl admira pe Catulus pentru versurile sale, ceea ce nu-l împiedica pe acesta să-l combată pe dictator. Prea bine ştii: unul iubeşte şi celălalt se lasă iubit. Dar eu mi-am propus astfel – în stil polifonic, dacă vrei – pentru a ajunge la mesajul final unic şi unificator. Nu am prevăzut această explicaţie-justificare pe care ţi-o dau acum, dar, dacă n-aş face-o, aş fi tentat să ard toate paginile şi, poate, să trăiesc ca un vierme alături de toţi ceilalţi semeni de specie, fiind mulţumit cu remiza ce am obţinut-o în meciul cu Juan Charon. Jurnalul, faţă de roman, este prin firea lucrurilor mai greoi, mai puţin palpitant, dar, te asigur, jurnalul meu este o parte din sângele şi spiritul meu: cea mai bună. Ca şi tatăl meu, am avut parte de opoziţie surdă, cu atât mai mult cu cât vine din partea unui prieten estet. Am înţeles faptul că Julio nu-i artist ca tine. Lui i-am arătat primul capitol şi, deşi l-a citit pe nerăsuflate, mi-a spus că nu s-a aşteptat la aşa ceva şi mi-a sugerat cum ar vrea el să fie *„Dincolo de Styx".* Am renunţat să-i mai arăt vreo pagină. Îmi închipui ce-ar ieşi dacă i-aş arăta jurnalul lui Juan Charon. Pe Alicia am reuşit s-o conving să nu citească nici o pagină până nu va fi terminat. I-am spus că şi Mercedez Marquez a făcut la fel pe vremuri. Ştiu, ţie nu ţi-a plăcut *„Toamna Patriarhului",* dar mie da. Ai găsit-o greoaie, prea neruşinată şi prea lăudată. Dar mie mi s-a părut atât de reală...

Acum două zile, în urma discuţiei noastre, ezitând mereu, mă gâdeam să o public cu un pseudonim sau mai bine să epurez toate capitolele care nu ţi-au plăcut. Nu ştiuu dacă ai vrut-o, dar m-ai stimulat: voi merge pe drumul meu. Nu tai un rând: pentru

că sunt un tiran care se respectă, pentru că sunt singur, pe drumul meu.

Te rog să nu te superi pe mine, ştii cât te preţuiesc, dar trebuie să-ţi explic. Am vrut să pornesc de la obscenitate spre spirit, de la planuri diverse la tunelul de convergenţă unde vom ajunge fiecare, de la întâmplarea mea (un simplu accident prin care trec mii de danubieni) la destinele celor care ne invită săp colaborăm cu o putere hâdă şi oarbă, analizându-le şi contopindu-le în aceeaşi supă veşnică a unui prezent închis în fiecare dintre noi. Că am simţit la fel ca aceşti făcători de istorie, fie chiar şi pentru o clipă, te rog, nu-mi reproşa. Pentru că scriind mă eliberez de un coşmar. Pentru că noi toţi suntem nişte drogaţi ai *Puterii.* Eu mi-am dat seama de asta în acel ploios 25 noiembrie 285 E.S. când am semnat Declaraţia de Adeziune la Clubul cerberilor. După ce mi s-a permis să plec, eram bucuros, pentru că eram mai puternic decât ceilalţi, pentru că eu ştiam despre ei tot, pe când ei nu ştiau despre mine esenţialul: faptul că semnasem un pact cu diavolul. Din fericire, îngerul din mine a învins şi mi-am spus, după acele clipe de ispită, că nu am decât o soluţie, să-i înfrunt trimiţând scrisorile. Şi am făcut-o. De atunci trăiesc în demnitate. Te rog să mă ierţi dacă am scris prea puţin estetic, prea monoton şi nepalpitant şi nu-mi repeta să mai am mult de cizelat dacă vreau să mi se publice acest ghiveci literar. Nu voi şlefui nimic, pentru că tot jurnalul este o izbucnire de lavă dintr-un suflet chinuit şi drept. Criticile tale mi-au fost de folos. M-au convins să merg pe drumul meu.

***

Din nou de vorbă cu Juan Charon. Azi, 17 iunie 288 E.S. Aveam de gând să continui povestirea, dar această vizită m-a tulburat prea tare pentru a o putea trece cu vederea. A fost, cu siguranţă, ultima dată când a avut loc un dialog între noi doi. Poate îl voi mai vizita, dar azi mi s-a confirmat ceea ce ştiam demult: unicul scop al existenţei cerberilor este păstrarea privilegiilor dobândite pe vremea lui José Victor Stalone în Uniunea Venusiană şi în anii lui Oscar Romero, la noi, în Danubia.

În 28 aprilie i-am propus protectorului meu – nu ştiu dacă mai este desemnat de către Departamentul Adevărului să mă ţină sub observaţie sau nu – o carte de apicultură. Pe Palierul 7 bis, la Belvedere, am găsit, am cumpărat şi, conform obiceiului meu, m-am gândit să-i scriu, pe prima pagină, o dedicaţie; iat-o: *„Deşi avem opinii diferite asupra existenţei şi devenirii, opinii uneori contrare, acest fapt nu ne împiedică să dialogăm; dimpotrivă! Cu deosebită consideraţie, Alejo Kephren."* Citind-o, mi-a relicat, amintindu-mi de anii din urmă, că nu avem nici măcar un numitor comun. Nu m-am putut abţine să fac o scurtă trecere în revistă a principalelor evenimente controversate, dintre noi doi. Despre Miguel Romanoff: eu entuziast suporter al liniei sale reformiste şi înnoitoare – mă bucur să-mi exprim cazul în Reformă cu glas tare – el, deşi binevoitor, în aprenţă, consider totuşi necesară şi perioada dură a lui Stalone, justificând-o ca inevitabilă:

– Ce frumos va fi, cândva, în viitor, când vom vedea noile locuinţe aliniate şi ordonate şi vom şti că la recoltarea produselor alimentare vor lucra numai roboţii, îmi spune încântat.

– Sincer să fiu, eu nu cred în Dumnezeu şi n-am crezut niciodată. Că intru în câte o biserică şi să admir icoanele sau (cânt) cântecele bisericeşti împreună cu prietenul meu, asta da. Dar materialismul ateu este singura explicaţie logică a devenirii Universului. Până acum, Dumnezeu nu mi-a dat nici o dovadă a existenţei sale... continuă să-mi spună Juan Charon. Dar nu pot răbda să nu-i dau replica:

– Aceasta este forma religiei şi nu fondul relaţiilor dintre humanoizi sau androizi şi Dumnezeu. Dar poate aveţi dreptate să nu existe Dumnezeu, căci, dacă ar fi fost, nu ar fi acceptat crimele lui Adolph Zender sau José Stalone.

Încep să mă plictisesc de tot dialogul ăsta chinuit dintre noi doi, dar poate că trebuie să-mi descarc sufletul, într-un fel, celor ce vor veni.

I-am sugerat în aprilie lui Juan Charon să-şi scrie memoriile. Azi i-am spus-o din nou, dar nu-l încântă ideea. Consideră că trbuie uitat trecutul, mai cu seamă dacă nu este plăcut. îmi vorbea înfocat despre conştiinţa danubienilor care este aproape inexistentă, dar preferă să uite despre activitatea sa din anii '50 sau '60. Un om adevărat sau un robot adevărat,

indiferent ce-ar fi făcut, la sfârşitul vieţii, dacă este într-adevăr integru, are curajul să se mărturisească, poate la un pahar cu alcool sau printr-un jurnal.

I-am povestit lui Juan despre întâlnirea mea, în jurul unei mese, cu un fost cerber, membru al trupelor de intervenţie în anii '50. Acum are cancer, simte că va muri curând şi poate a simţit nevoia să-şi descarce sufletul. Eram cu Julio. Ne-a spus că nu a dat decât două palme în toată cariera sa, dar noi am dedus că a făcut mai multe. Conştiinţa sa îl chinuia. Tot la aceeaşi masă – l-a invitat cerberul – s-a aşezat şi un fost deţinut al acelor ani. Fusese arestat pentru că încercase să treacă Styxul. Ei doi – fost gardian şi fost deţinut – se cunoşteau de câtva timp, dar atunci, în acei ani roşii, fuseseră în tabere diferite. Şi acum îşi depănau amândoi amintirile, cot la cot, la aceeaşi masă, bând acelaşi alcool reconfortant, ameţitor şi împăciuitor. Vedeţi cum se-nvârte roata, i-am spus lui senor Charon.

Într-un fel, tot acest jurnal s-a născut ca o replică publică pe care mă simt dator să o dau ideii de putere nelimitată a cerberilor.

Cum se-mplinesc visele, în ceea ce mă priveşte... în 282 începusem să scriu un jurnal. Am avut atunci viziunea că-l voi termina şase ani mai târziu. Şi, deşi l-am întrerupt două luni mai târziu, iată că azi, în acest an, îl voi termina. Este un duel personal între mine şi Juan Charon. Eu am iniţiativa, sunt veşnic în atac, iar el are, de partea sa, întreaga putere. Eu îl am pe Dumnezeu, iar el nu are nevoie, pentru că îl consideră inexistent. Dacă mi se va publica acest jurnal, stimate Juan Charon, înseamnă că am câştigat partida, chiar de va fi să-mi fie luată pielea.

– Nu sunteţi de acord cu orientarea de azi a lui Oscar Romero, dar, pe de altă parte, consideraţi că totul s-a făcut cu sacrificii şi cu sânge, şi revoluţiile, şi noii născuţi. Nu v-am spus-o, pentru că am învăţat lecţia, chiar de la Dvs.: este mai util să aştepţi lăsându-ţi adversarul să vorbească, iar tu să tragi concluziile, clar şi definitiv. Sunt un elev bun. De la Dvs. am învăţat să joc cât de mult în sistemul PAS. Am scris-o şi o scriu din nou: nu-mi plac revoluţiile şi ştiu că ceea ce s-a făcut a fost inutil, greşit, catastrofal, prostesc, dezastruos. Ştiu că acum dialogul nostru s-a încheiat. Definitiv. Pentru că noi suntem incompatibili. La plecare, a mea de la Dvs., mi-aţi recomandat

să am răbdare pentru că optimismul vă spune că nu mai e mult de aşteptat: vreo câţiva ani, vreo 4-5. V-am replicat, îngăduitor, că şi 10 ar fi bine, mergând pe acelaşi sistem al jocului, în stilul PAS, dar aţi considerat că-i prea mult. Ne-am despărţit la fel ca-ntotdeauna, dar pentru mine azi s-a încheiat o eră: a compromisului. Sunt curios cum veţi reacţiona anul viitor când veţi afla citite fragmente, la *„Vocea Selenei",* din dialogul nostru purtat de-a lungul a doi ani. Veţi cere, probabil, colegilor cerberi, să ia măsuri radicale şi să mă suprime: definitiv şi irevocabil; dar va fi prea târziu. Spiritul meu va pluti liber printre aştri: pentru că am depus mărturie. Sacrificiul lui Jorge l'Urso este suficient. Ştiţi bine: roata a început să se-nvârtească.

* * *

Anul 285 E.S. a început printr-o iarnă catastrofală. Pare curios pentru un locuitor al unei planetei să constate că şi într-un cilindru spaţial pot exista anotimpuri. De fapt, este un lucru cât se poate de normal, având în vedere evoluţia generaţiilor următoare ale proiectului *„Biosphera II".* în faza iniţială, în cadrul experimentului din deşertul Arizona, de la sfârşitul secolului Zero, se alesese un climat tropical în acea cutie compactă şi minusculă, izolată complet de mediul înconjurător. în secolul următor s-a constatat că în spaţii mai mari este mai uşor şi mai ieftin de a asigura bilanţul apei şi apoi al climei.

S-a încercat climatul temperat şi cel mediteranean. Rezultatele au fost mereu peste aşteptările cele mai optimiste. Şi, cum timpul presa – am arătat într-o secvenţă anterioară că Societatea Naţiunilor luase decizia să strămute omenirea în spaţiu – s-a trecut la construcţia biospherelor pe Lună. Erau ca nişte colonii ale vechilor greci întro diasporă nouă, foarte neprimitoare, dar care se lăsa îmblânzită. într-un fel, acele aşezări selenare erau tot nişte hrube, dar, spre deosebire de cele terriene – în cazul în care ar fi fost acceptat proiectul tunelelor şi grotelor subpământene – aveau avantajul unei gravitaţii reduse (de vreo şase ori mai mică decât cea de pe Terra) şi, deci, posibilitatea deplasării rapide şi ieftine spre alte planete, cucerirea lor tehnologică şi colonizarea lor, aveau avantajul unor terenuri virgine extrem de bogate în titan, uraniu, energie solară. Oxigenul exista din abundenţă în rocile

selenare, iar hidrogenul era transportat de o flotilă spaţială gigantică, de pe Terra, şi stocat în depozitele lunare sub formă de apă, după ce fusese combinat cu oxigenul. În întregul Secol I, locuitorii Selenei îşi petreceau aproape jumătate din timp sub apă pentru a nu fi handicapaţi în viitor de revenirea pe uscatul palierelor spaţiale la gravitaţia clasică de 9,81 m/s^2. Ei dormeau sub apă având, desigur, măşti cu oxigen, citeau, priveau la televizor, făceau sport şi uneori lucrau -informaticienii particulari. În schimb, majoritatea locuitorilor munceau pe uscat. Pe la sfârţitul Secolului I E.S., roboţii îşi încheiau pubertatea şi deveneau conştienţi de drepturile ce li se cuvin. Atunci a apărut prima mare schismă în acea minusculă societate spaţială proaspăt scăpată de la iminenta distrugere prin catastrofele abătute asupra Terrei şi datorită înţelepciunii celor doi coordonatori ai marilor puteri terriene, Rolf Retton şi Sergio Le Goff. Dar modelul democratic al coloniilor Republicii Albastre – care dispăruse de pe Terra – a permis cooptarea roboţilor în cadrul sistemului până la nivelul coordonării politice globale a comunităţii. Şi, în ciuda tuturor pronosticurilor negative, sistemul a mers şi continuă să meargă şi azi. La sfârşitul Secolului I E.S. s-a produs mutarea masivă a descendenţilor Republicii Albastre pe Marte, unde se amenajaseră biosphere încăpătoare pentru toţi colonii. A luat naştere, atunci, republica ce va fi cunoscută sub numele de Provinciile Unite Marţiene.

În schimb, nu la fel de lin a decurs acest proces de strămutare şi pentru moştenitorii Imperiului Roşu. Sergio Le Goff a fost poate unicul „roşcat" ce a observat că acel imperiu nu poate continua să existe la infinit ca mare putere dacă nu se modernizează, dacă nu-şi întoarce ceasul la ora libertăţii occidentale. Dar el n-a putut, sau poate n-a vrut, să elimine complet şi definitv ceea ce se numea pe-atunci „aparatul" sau „birocraţia" noii clase conducătoare şi care se va autointitula, cu aroganţa sa caracteristică, *„noua Castă".* Din nefericire, după trecerea în nefiinţă a lui Sergio Le Goff, i-au succedat la conducere membri ai clubului conservator care au impus ideile *Castei.* Circulau pe-atunci (prin anii tinereţii lui Manolo Morales) două versiuni de evoluţie a Imperiului Roşu: fie eludarea acordurilor lui Sergio Le Goff cu Societatea Naţiunilor şi extinderea acestui Imperiu peste întregul Glob, desigur în adăposturi subterane – această idee era susţinută de extrema

dreaptă (pentru a folosi o terminologie mai veche) – fie accelerarea eplasării în coloniile seleniene şi apoi mutarea noilor comunităţi pe Venus, desţelenirea acesteia (până aici, conform acordului) şi consolidarea acestei baze planetare în scopul cuceririi întregului Sistem Solar – această idee era susţinută de moderaţi. Până la urmă, ei au reuşit să câştige, eliminându-şi adversarii şi dematerializându-i. În domeniul social, în schimb, au continuat să-i considere pe roboţi drept sclavi ce nu merită să fie trataţi de la egal la egal. Dar cum colonizarea spaţială şi dezvoltarea rapidă a noului Imperiu cereau roboţi calificaţi şi din ce în ce mai mulţi, *Casta* i-a dotat cu inteligenţă, făcându-i comparabili cu cei marţieni, dar menţinându-i, în acelaşi timp, într-o stare de dependenţă de tipul semiiobăgiei. Un secol şi jumătate a durat status-quo-ul impus de noii ţari ce guvernau deja Imperiul Venusian în numele *Castei* humanoide (această infimă minoritate).

Aşa cum se întâmplă adeseori, sclavii-roboţi (se numeau androizi) începuseră să fie conştienţi de valoarea muncii lor şi de puterea lor. Trebuia ca într-o zi să izbucnească conflictul fatal şi nimicitor. Dar, pe de altă parte, roboţii nu avuseseră tradiţia unui dialog cu puterea reprezentată de humanoizi şi formaseră o cultură juridică şi poitică după chipul şi asemănarea stăpânilor: totalitară, fanatică şi oarecum confuză în privinţa metodelor de folosire a forţei. Era de aşteptat că o castă va fi înlocuită cu o alta, o tiranie îmbătrânită şi obosită va ceda locul alteia mai tinere, mai energice, mai nemiloase. Şi, într-adevăr, iată ca a apărut şi coordonatorul care lipsea. Se numea Victor José Lenovitch şi, culmea, era un humanoid. S-a născut la 20 aprilie 170 E.S. într-o localitate marginală de pe Palierul XI al Primului Cilindru Venusian, numită Zybersk. Mama sa, d-na Lenovitch, născută Blank, simpatiza frenetic androizii, iar tatăl său, învăţător, murise tânăr, dar avusese aceleaşi idei de stânga, pentru vremea aceea. Ceea ce l-a determinat pe don Victor să urmărească distrugerea totală şi definitivă a *Castei a* fost executarea fratelui său mai mare care participase la un complot împotriva guvernatorului provinciei sale.

Între cele două state-gigant de pe vremuri, Republica Albastră şi Imperiul Roşu, se menţinuseră provincii mai mici care făcuseră parte, pe Terra, din celelalte continente şi care, pe Lună, primiseră, după constituirea Provinciilor Unite Marţiene şi

a Imperiului Venusian, teritoriile ce aparţinuseră acestora. De asemenea, reuşiseră să îşi construiască cei doi Cilindri Giganţi, de Est şi de Vest, ce gravitau în jurul unui ax central în Centura Lagrange, şi se mutaseră în ei, pe acele paliere care reprezentau o multitudine de biosphere, de culturi, de credinţe, de idei. În schimb, pe toţi aceşti lagrangeeni îi lega ideea comună de primordialitate a civilizaţiei lor spaţiale. Erau ca vechii greci pe vremea Imperiului Roman, ca bizantinii pe vremea Renaşterii sau ca europenii pe vremea Imperiului American. Purtau în ei o veche cultură, dar nu şi germenii viitorului. Erau nişte „foşti".

Au dus-o, astfel, mai bine de un secol, cu mici certuri, împăcări şi veşnice tratate ce nu durau prea mult, până când Adolph Zender i-a unificat brutal, împingându-i spre cucerirea planetelor vecine.

* * *

Luna ianuarie a anului 285 a fost extrem de geroasă şi a căzut multă zăpadă în intervalele mai calde. În schimb, februarie a devenit mai moderată. La 5 februarie, colegul meu de birou, Arcadio Delgado, mi-a spus, printre altele, că amicul său islamic va pleca în vacanţă. Mi-a venit ideea pe loc: ce-ar fi să-i dau o scrisoare pentru *„Vocea Selenei"?* Zis şi făcut. L-am întrebat pe Arcadio dacă i-o pot înmâna lui, a acceptat şi m-am pus pe scris. Am scris-o, dacă-mi amintesc bine, cu tuş negru. Avea ca titlu întrebarea *„Este posibilă existenţa Clubului Democrat în Danubia de azi?"* şi se încheia cu convingerea afirmativă în necesitatea apariţiei acestui club de opoziţie în satrapia noastră. Semnasem cu un pseudonim: Sebastian Pontes. Am scris-o pe nereăsuflate, pentu că trăiam ideile aşternute pe hârtie (acea hârtie specială, biodegradabilă). Şi acum, la mai bine de trei ani de la acel eveniment, subscriu acelui text, dar sunt mai sceptic în privinţa realizării concrete a propunerilor mele în spaţiul nostru geografic pentru că, pe de o parte, lumea e prea speriată şi oarecum animalizată de tirania lui Oscar Romero, iar, pe de altă parte, cerberii lui sunt prea nemiloşi pentru a fi posibilă înfiriparea unui dialog. Unica reacţie previzibilă, în satrapia noastră, dacă Miguel Romanoff nu va întreprinde nimic, va fi violenţa de ambele părţi. Deşi nu-mi plac

nici cerberii şi cu atât mai puţin tiranii, nu aş dori să văd execuţii în masă, indiferent de care parte a baricadei. Poate şi pentru asta, acum, aici, refuz să tac: pentru că singura armă pe care ar trebui s-o folosească toţi este cuvântul.

În primele zile ale lui februarie 285 E.S., în cadrul Direcţiei Suprimărilor Strategice (D.S.S.) din cadrul Departamentului Adevărului s-a aprobat planul de cercetare al unui individ, necunoscut în spaţiul interplanetar. Principalele coordonate ce figurau în dosarul roşu erau: Numele: *Jorge l'Urso.* Profesiunea: *Tehnolog.* Vârsta: *52 ani tereştri.*

Starea civilă: *Căsătorit.* Copii: *Fără.*

Apartenenţa politică: *Fără club; demisionat din cadrul Clubului Progresist în 259 E.S.*

Etichetat de toate comisiile succesive de cerberi care iau analizat dosarul drept individ periculos, cu personalitate puternică, cu influenţă nefastă asupra celor din jur, consemnează toate evenimentele politice într-un jurnal, comentându-le critic.

În temeiul datelor furnizate de către informatorii Instituţiei, se constată că sus-numitul a început să citească fragmente din jurnal apropiaţilor săi.

Este extrem de critic la adresa lui Oscar Romero, a soţiei sale, Adina, a liniei politice generale din provincia Danubia.

Comentariul lui Alejo Kephren:

1. Limbajul folosit de membrii Departamentului Adevărului este neutru în documentele lor de serviciu; de exemplu: ei nu spun provincia noastră, ci provincia Danubia.

2. Un individ care figurează pe lista de suspecţi a Departamentului (fie el humanoid sau android) va fi ţinut sub supraveghere în mod continuu până la dematerializarea sa.

3. Există trei grade de observaţie a unui suspect: gradul I – echivalent dosarului galben – încadrează persoane ce au spus glume politice sau nu au arătat un entuziasm constant la hotărârile superiorilor ierahici; gradul II – echivalent dosarului portocaliu – încadrează persoane ce au avut un conflict grav cu superiorii şi sunt cunoscuţi ca nemulţumiţi de starea de lucruri din provincia noastră; situaţia lor poate evolua în două feluri: fie acceptă colaborarea cu Departamentul (sau „Instituţia" în limbajul codificat al cerberilor) şi atunci vor figura în dosarul

verde, fie refuză şi ajung în dosarul roşu; gradul III -echivalent dosarului roşu – încadrează persoane indezirabile care, în principiu, trebuie suprimate. Mai există excepţii pentru acele cazuri prea cunoscute în Lumea Spaţială Liberă care vor fi exilate în schimbul unor concesii economice. Cine figurează în Dosarul Roşu şi nu este cunoscut dincolo de Styx se poate considera condamnat la moarte.

Cam acesta a fost cazul lui Jorge l'Urso.

În 259 a fost exclus din Clubul Progresist, a început scrierea unui jurnal şi a făcut imprudenţa de a nu trimite conţinutul său spre publicare – aceasta a fost prima greşeală - apoi, după anul 277, a îndrăznit să citească pasaje prietenilor săi – a doua greşeală. Cu siguranţă că cineva a „ciripit". Oricum, degeaba încercăm să analizăm evoluţia jurnalului lui Jorge l'Urso, pentru că este târziu şi inutil. Poate că acesta i-a fost destinul autorului său...

Echipa de intervenţie a „Instituţiei" se prezintă într-o zi de februarie 285 la domiciliul lui Jorge l'Urso fiind înarmată cu un mandat de percheziţie şi cu unul de arestare. Găsiră neaşteptat de rapid jurnalul – se pare că ştiau unde era ţinut -îl ridicară pe clientul lor şi îl depuseră la sediu. Acuzaţia scrisă pe mandat era *„agitaţie şi propagandă ostilă la adresa guvernului".* Un colonel îl preluă, îi vorbi destul de mult, dar pe acelaşi ton neutru, parcă în dorinţa de a nu se implica, despre patrie, club, popor; evită, diplomatic, să amintească ceva despre Oscar Romero pentru a nu periclita posibilitatea înfiripării unui dialog, apoi sugeră, mefistofelic, o posibilă apropiere, poate chiar o colaborare între el, acuzatul, şi *noi, cei ce dorim să vă ajutăm, stimate domnule tehnolog, pentru că vedeţi că prietenii dvs. nu sunt prea siguri,* şi, după ce semnă o declaraţie prin care se angajă că nu va dezvălui nimănui că a fost aici, i se dădu drumul spunându-i-se să se gândească bine dacă peste 6 luni va accepta să colaboreze sau va suporta rigorile legii ca urmare a probelor din jurnalul său.

Jorge l'Urso avea 6 luni pentru a acţiona. Era ultima lui şansă...

* * *

Continuarea fragmentelor din discuţia la masa rotundă între spiritele lui Alejo Kephren, Victor José Lenovitch, Adolph Zender, Manolo Morales şi Jorge l'Urso, pe tărâmul lui Hades:

A.K.: *Aţi fi crezut vreodată, stimate spirite rătăcitoare, că va veni vremea când vom sta, faţă în faţă, la această masă şi ne vom depăna amintirile, care, oricum, nu mai au sens decât pentru plăcerea conversaţiei noastre, pentru că, de schimbat, tot nu mai pot schimba nimic. Chiar dacă nu ne place lumea de jos, din Calea Lactee, chiar dacă am vrea s-o vedem altfel, deşi, într-un anumit sens, ea s-a călăuzit după orientările noastre sau împotriva lor într-o formă exacerbată, oscilând între extrema roşie şi puritatea brună, această lume în care am trăit şi noi cândva şi în care, sunt convins, aţi vrea să vă întoarceţi chiar dacă vi s-ar acorda cel mai umil statut de servitori în cea mai totalitară societate a epigonilor voştri – vă rog să mă iertaţi că nu mă refer la mine acum, dar ştiţi bine că eu nu am guvernat şi nu am îndemnat mulţimile la guvernare – această lume, zic, am dori-o din nou; vă observ privirea şi constat că îmi daţi dreptate. Privirea unei umbre? Am rămas cu o deformaţie până şi în limbaj. Deşi suntem nemuritori, am da tot Universul pentru câţiva ani petrecuţi printre acele maşini minunate dotate cu spirit, care sunt copiii adoptivi ai omului, acei androizi superiori şi, totodată, atât de vulnerabili prin sentimentalismul imprimat în programele lor...*

V.J.L.: *Te rog să mă scuzi că te-ntrerup, A. Kephren, dar mi-am amintit despre urmaşul meu la prezidenţia Direcţiunii din Uniunea Venusiană...*

A.K.: *O idee excelentă pentru discuţia noastră de azi, te rog să continui pentru că acesta va fi subiectul: Uniunea Venusiană a fost o tiranie a materiei sau a spiritului?*

V.J.L.: *Mulţumesc. Am aflat, şi ştiţi că aici se aude totul, chiar dacă nu de fiecare din noi în acelaşi timp, dar particulele neutrino şi tahionii circulă nestingheriţi şi Dumnezeu l-a împiedicat pe Diavol să-i cenzureze, am aflat că urmaşul meu la prezidenţia Direcţiunii din Uniunea Venusiană, onorabilul José V. Stalone, a fost, pe vremea Castei ce guverna începuturile colonizării pe Venus, un informator al Poliţiei Secrete. De-abia recent am făut*

legătura cu anumite întâmplări petrecute demult. I se spunea androidul din oţel pentru că a rezistat la toate torturile la care a fost supus. în vremea aceea, roboţii erau dotaţi cu simţuri ca şi oamenii, dar le aveau imprimate pe o scară şi mai sensibilă. Aşa că, din punctul acesta de vedere, tortura ar fi fost imposibilă, dar nici eu, şi nici alţi colegi ai mei, nu l-am rugat să ne arate urmele violenţei la care a fost supus. Şi este cunoscut faptul că gardienii-călăi ai Castei nu erau nişte profesionişti prea rafinaţi ai terorii, ei lăsau urme de lovituri pe toate trupurile devenite materie primă în laboratoarele lor, atât de humanoizi, cât şi de androizi.

M.M.: *Probabil că spiritul lui J.V. Stalone rătăceşte pe undeva prin celălalt univers, pentru că n-am auzit de la nici unul din profeţii marilor religii că el ar fi aici cu noi.*

J.l'U.: *în ceea ce mă priveşte, îi datorez trecerea mea în nefiinţă, la un termen mai apropiat decât aş fi crezut. Ce putere malefică fenomenală a putut avea asupra urmaşilor săi direcţi şi imediaţi.. îmi amintesc că, deşi în plină perioadă de destalonizare, eu am fost înhăţat şi atenţionat, la numai trei ani de la Discursul Secret al lui don Nequitas, de către cerberii Danubiei, pentru critici la adresa fostului conducător al popoarelor. Am fost exclus din Clubul Progresist şi de atunci am figurat, constant, pe Lista neagră.*

M.M.: *Ce intuiţie fantastică a putut avea Orwell asupra societăţii viitorului! Previziunile sale au fost depăşite, de departe, de marii tirani ai Universului.*

A.Z.: *Vrei să spui, Manolo, că se poate realiza ceva de valoare în domeniul social, într-un timp scurt, altfel decât să treci cu tăvălugul peste opozanţi, zeflemitori şi politicieni de cafenea, altfel decât să-i arzi şi să le dai cenuşa drept hrană plantelor, găsindu-le, în sfârşit, un rost măcar în acest fel?*

J.l'U.: *Cu tot respectul ce trebuie să-l purtăm sufletelor morţilor, mă simt obligat să intervin şi să spun că nu sunt de acord cu opinia ta, Adolph. Constat, cu părere de rău, că nu ai învăţat nimic din istorie, şi cu atât mai puţin din propria ta istorie. Probabil că şi acum ai face la fel...*

A.Z.: *Nu! Acum aş fi de două ori mai neîndurător, mai violent, mai hotărât.*

A.K.: *Dragi spirite, vă rog să nu vă certaţi; polemizaţi cât doriţi, dar menţineţi ţinuta academică a conversaţiei noastre...*

J.l'U.: *Când aud se academicieni, îmi vine să trag cu pistolul, pentru a-l parafraza, derivat, pe prietenul lui Adolph. îmi vine în minte imaginea de hipopotam îngâmfat a Adinei Romero cu titlurile ei, neacoperite de calitatea neuronilor ei, ci furate unor colaboratori merituoşi transformaţi în iobagii unei baronese a ştiinţei, lipsită însă de sângele albastru necesar.*

V.J.L.: *îmi dau seama că am greşit într-un fel. Probabil că nu ne iese, în întregime, niciodată, atunci când vrem să facem bine. Trebuie să dărâmăm şi o facem prea mult şi prea repede, apoi dorim să construim şi nu mai avem timp, pentru că am trecut deja în lumea umbrelor. Urmaşii noştri spirituali, guvernând în numele nostru, nu fac decât să-şi impună propria voinţă.*

A.K.: *Dar dacă urmaşul este inteligent şi clarvăzător nu mai contează prea mult cum a fost maestrul. Mă gândesc acum la Miguel Romanoff.*

V.J.L.: *Da, eu n-am ştiut prea clar ce aş vrea să devină Uniunea Venusiană. Aveam, ce-i drept, nişte idei nebuloase, pe care le căpătasem din cărţile părinţilor fondatori ai Progresismului, don Carlos şi don Federico, dar, când am ajuns să guvernez concret Imperiul Venusian, m-am lovit de nişte dificultăţi ca nu fuseseră prevăzute de cei doi corifei.*

A.Z.: *Toate prostiile astea pe care le discutaţi mă plicitsesc. Mie-mi place acţiunea pură, neîncătuşată de reflecţii ale unor gânditori ce au crezut că pot să prevadă destinul Universului. Totuşi, trebuie să recunosc că am greşit foarte mult. Dacă aş fi din nou concelarul Imperiului Zenda, nu aş mai distruge androizii, aş avea un unic ţel: ocuparea Uniunii Venusiene, lichidarea progresismului şi eliberarea lumii viitorului de pericolul roşu.*

V.J.L.: *Şi eu mă gândeam că singura lume, cu adevărat bună, nu poate fi decât cea roşie. Credeam că Universul ar trebui să fie numai al androizilor, pentru că oamenii sunt*

răi şi egoişti prin natura lor, sunt stăpâniţi de instincte primare şi până şi raţiunea nu-i decât o armă în slujba dorinţei lor nestăvilite de putere...

A.K.: *Colegi întru-Hades, Manolo îmi face semn că a venit vremea rugăciunii... Vă rog să reveniţi aici pentru a continua discuţia noastră. Vă mulţumesc.*

* * *

Eşantioane din *Jurnalul* lui Jorge l'Urso înregistrate în memoria Spiritului Universal.

*

)Notă: Acest jurnal a fost confiscat de cerberii danubieni ai lui Oscar Romero în 10 februarie 285 E.S. şi a stat în arhiva secretă până la demisia fortuită a satrapului. în urma inventarului efectuat din ordinul noilor stăpâni, nu a mai fost găsit. în catalogul calculatorului-arhivar figurează cu indicativul / 00 / (zero-zero).

Fragmentul următor a fost redactat în 10 februarie 285, la mai bine de doi ani de la puciul generalilor-androizi împotriva lui Oscar Romero:

„Tu, cel care vezi totul, auzi totul, ştii totul, nu ai prevăzut că un grup de generali-androizi va îndrăzni să te suprime. Cine eşti tu care te pretinzi rege, fără s-o spui, dar o dai de-nţeles prin pregătirea supuşilor tăi cu ideea continuităţii pe scaunul puterii executive a Danubiei, a fiului tău? îmi imaginez un viitor proces în care vei apărea, atât tu, cât şi Adina şi Nicole, şi veţi fi judecaţi de un tribunal al spiritelor, în care cei 12 juraţi vor fi fantomele celor care te-au urât cel mai mult. Dar, pentru că vor trebui să fie imparţiali, te vor condamna la nemurire, îţi vor smulge sufletul şi-l vor trimite pe tărâmul lui Hades, într-o vale a plângerii veşnice, unde nu vei avea linişte, vei sta cu teama de a fi suprimat şi te vei frământa pentru totdeauna fără să poţi scăpa vreodată.

Cine eşti tu, tiran fără căpătâi? Eşti fiul lui Antonio Romero, un peon sărac sărac din vechea Danubie prerevoluţionară, una dintre puţinele excepţii ale acelor vremuri, pentru că pe atunci peonii erau bogaţi şi liberi.

Tatăl tău avea mulţi copii, era delăsător, dar nu era rău, în felul său. Am auzit cî ţi-ai început cariera de luptător progresist prin furtul unei biciclete. Poliţaiul te-a predat tatălui tău, care ţi-a tras o chelfăneală straşnică. A doua zi, avea să pleci de-acasă pentru totdeauna. Desigur, ulterior ai revenit, dar numai în scurte vizite. Aveai nevoie de hrană, de îmbrăcăminte, de casă şi, mai presus de toate, de oameni cărora să li te confesezi: şi i-ai găsit în membrii acelui minuscul Club Progresist. Erai un adolescent hăituit, pribeag şi flămând şi ai găsit şi mamă, şi tată, şi prieteni în Organizaţie. Te-ai dăruit, cu tot sufletul, muncii de propagandă în slujba progresismului. Nu aveai prea clare noţiunile, pentru că nu ai frecventat şcoli, dar nici nu prea te interesa învăţătura sistematică. Ajunsesei la concluzia că roboţii trebuie să studieze, iar oamenii să-i dirijeze. Desigur, nu-ţi exprimai opinia, pentru că era în contradicţie cu societatea perfectă propovăduită de patronii tăi venusieni. Erai, oarecum, ca Sf. Pavel vorbind atenienilor, pentru că atunci, în acea Danubie Felix, nimeni nu credea în prostiile pe care le debitai. Dar iată că războiul lui Adolph Zender a schimbat raportul de forţe din Centura Lagrange.

În perioada desfăşurării sale ai stat la păstrare î n lagăr, scăpând de pericolul dispariţiei prea timpurii. După înfrângerea tiranului brun, odată cu venirea trupelor androide venusiene, ţi-ai scos capul la lumină: erai doar vechi luptător. Ai fost remarcat şi recomandat la conducerea Uniunii Tineretului Progresist. Ai vorbit din ce în ce mai bine, pe partitura patronilor – publicul nu prea conta, pentru că toţi erau pătrunşi de superioritatea roboţilor – şi ai fost transferat drept comandant de cerberi şi repartizat la Departamentul Sistematizării Alimentare. Pe scurt, toţi cei care aveau terenuri, sere sau laboratoare alimentare pentru humanoizi şi energetice pentru androizi trebuiau să le predea statrapiei -adică statului, pentru a folosi un termen consacrat – iar acesta îi «ajuta» pe foştii proprietari printr-o distribuţie mai echitabilă şi uniformă, se spunea, a alimentelor şi energiei. Ai depus un zel fără precedent în «nobila»-ţi misiune, ciomăgind, arestând, deportând, trimiţând la «canale» şi piramide pe toţi cei

trecuţi pe lista ta neagră şi te-ai distins prin «devotament neţărmuit şi abnegaţie revoluţionară», parcă asta-i formula, nu? în schimb, erai în relaţii proaste cu coordonatorul Departamentului Adevărului, dar asta nu te-a afectat în perspectivă, pentru că toţi membrii Eşalonului Doi îl antipatizau. La moartea patronului, don Jorge Jorgez (pentru că urmaşul desemnat şi-a declinat competenţa, nedorind coordonarea), ai fost propus să conduci Eşalonul Doi. Atunci te-ai îmbătat prima oară cu puterea. Nu-ţi venea să crezi. Oare era posibil, tu, vagabondul şi derbedeul anilor de tinereţe, să ajungi în vârful piramidei? Şi, deşi erai un adept convins al ideilor minunate ale lui V.J. Lenovitch şi J. V. Stalone, ai aplicat mai degrabă principiul adversarului lor de moarte, Adolph Zender, adoptând maxima acestuia, mai întâi discret, apoi din ce în ce mai clar, ajungând acum, când scriu aceste rânduri, la obsesie: «ein volk, ein reich, ein führer». Ai jucat, trebuie să recunosc, o partidă genială şi, cu siguranţă, toţi analiştii viitorului îţi vor aprecia meritul diplomatic. Ai început prin a acorda atenţie sectorului relaţiilor externe, dând senzaţia că, încet dar sigur, te vei elibera de tutela venusiană. în acel 21 august 286, ai fost extraordinar. Eu am crezut sincer în tine, atunci. Ai reuşit să fii un führer. Tot în acel timp, în interior, ai defalcat planul de bătălie în două câmpuri distincte: pe primul, cel al marii mase, ai dat senzaţia că unei libertizări; pe al doilea, al împărţirii atribuţiunilor de coordonare, ai trecut la eliminarea fizică, discretă şi perfidă, a celor din vechea gardă. Ai avut inteligenţa s-o iei treptat, sistematic şi fără grabă, debarasându-te de incomozi. De ultimul, în anul 274. Tot atunci, la 28 martie, te-ai proclamat primul guvernator al Danubiei. Prin aceasta ai eliminat un vechi principiu lenovitchian care separa ideea dominantă a progresismului, unică şi veşnic inspiratoare, de Eşalonul Doi, sau guvernul, care trebuia doar să aplice ideea la condiţiile concrete fără a o deturna, sau înlocui cu un chip cioplit. Ai lichidat separaţia puterilor şi ţi-a ieşit. Ştiu că verbul «a lichida» ţi-e atât de drag; nu m-am putut opri să nu-l folosesc. De atunci, din 274, tu, chip cioplit, ai devenit Dumnezeul nostru, al danubienilor, iar soţia ta, Adina, a fost investită

drept Sfântul Duh. Şi, pentru ca Treimea să fie completă, l-ai asociat şi pe Nicole, deşi nu are nici înclinaţii de politician şi nici nu-i place. în schimb, are o calitate: e neiertător. Dar, acumulând prea multă putrere, ai început să faci greşeli. Nu mai aveai de cine să te temi şi ţi-ai zis că ţi-a venit rândul să-ţi faci de cap. Commodus a avut mania băuturii şi a femeilor, Heliogabal pe cea a orgiilor mistico-sexuale, iar tu pe cea a construcţiilor. Dar pentru a construi trebuie mai întâi să dărmâmăm... Sună cineva la uşă. Mi-e teamă. Voi ascunde aceste pagini de jurnal în speranţa că le voi contiua. Mă duc să deschid... "

***

Suntem în 7 februarie 285 E.S. Soneria apartamentului lui Jorge l'Urso sună prelung. Priveşte cadranul ceasului electronic din perete. Este 16^{09}. Tocmai a terminat câteva pagini de jurnal. Azi a scris despre Oscar Romnero. Dar trebuie să se grăbească. îşi adună hârtiile şi le aşează într-un dosar, într-unul din sertarele biroului său. Porneşte calm spre uşă, dar are o reţinere. Să fie un prieten? Cine l-ar putea căuta acum la ora asta? Din partea cerberilor nu poate fi pericol. Nu l-au vizitat la domiciliu de peste 20 de ani. Dacă doreau să-l interogheze, îl invitau la sediu, fie printr-un videotelefon, fie printr-o carte poştală. Nu, nu pot fi ei. Soţia vine la 17^{00} de obicei, şi are cheie. Cine să fie? Se apropie de uşă, priveşte prin vizor: un individ între două vârste, cărunt, îmbrăcat corect. Nu se poate distinge dacă este android sau humanoid. Oricum, lucrul acesta nici nu mai contează, pentru că sunt foarte mulţi opozanţi printre roboţi, ca şi foarte mulţi spioni ai cerberilor printre oameni. Totuşi se hotărăşte: deshcide.

– Aici locuieşte domnul Jorge l'Urso? întreabă individul pe o notă moderată.

– Da, eu sunt. Ce doriţi?

În acest scurt interval apar încă doi cerberi. Sunt în uniforma lor neagră, clasică, având capul de mort aşezat deasupra a două oase drept emblemă, pe umărul stâng.

Jorge l'Urso rămâne ca paralizat. A mai avut o senzaţie asemănătoare demult, în anii fericiţi ai copilăriei. Avea pe atunci vreo 14 ani. A sărit gardul unui muzeu de antichităţi, s-a aşezat

într-o poziţie bună şi a privit cerul negru al cilindrului spaţial prin hubloul acelui muzeu, visând la ziua când va fi departe, poate undeva pe Titan, departe de lumea asta mică şi rea, îngustă şi haină, când, deodată, a simţit o mână grea pe umărul său fragil de copil. S-a ridicat, s-a întors şi l-a privit în faţă pe paznic.

– Ai bilete, băiete?

– Nu, nu am.

– Atunci hai cu mine la poartă să-i chem pe cerberi să te întrebe ei de ce vii la muzeu fără bilet...

Şi a simţit o forţă supranaturală care i-a dat aripi. A fugit, dar parcă zbura. Peste gard, prin parcul-pădure din apropiere, pe aleile oraşului, până acasă. Atunci a fost singura dată când i s-a uscat limba-n gură de efort.

Dar acum unde să fugă? Şi nici nu are de ce, pentru că ştie că are dreptate: să scrie un jurnal, să vorbească cu prietenii tot ceea ce doreşte, să gândească liber... Ce multe pot trece prin mintea unui om în acele 10 secunde fatale... Domnul în vârstă continuă:

– Am un mandat de percheziţie semnat de procuror şi doresc să-i dau curs, şi brusc se-ntoarce spre cerberi făcându-le semn cu capul. Ei îl împing pe Jorge l'Urso, intră, încep treaba, lăsându-l în prag alături de superiorul său, civilul.

– Aş putea să văd mandatul?

– Desigur, iată-l; deşi întrebarea dvs. mi se pare inutilă. Sper că vă daţi seama că dacă noi, cerberii, dorim o percheziţie, pentru a da un simplu exemplu, vom găsi oricând procurorul care să ne semneze un mandat.

– Am găsit! strigă cei doi cerberi şi vin spre uşa întredeschisă ţinând în mâini atât cele câteva file proaspăt redactate – ultimele – cât şi un dosar gros – munca de-o viaţă şi sufletul unui om, concentrat în mai bine de 2.000 de pagini. Unicul exemplar capturat de uneltele oarbe ale unei stihii ce nu se mai opreşte: Ciclonul roşu. Ceea ce a simţit Jorge l'Urso în acele clipe a fost mai rău decât orice tortură. Să ţi se taie un picior sau o mână fără anestezie, cu un fierăstrău tocit şi să ţi se pună sare sau spirt este o desfătare, să-ţi torni benzină-n cap, apoi să aprinzi un chibrit şi să simţi cum te contopeşti cu neantul, încet, din toate părţile, şi dureros de excitant, este un rafinament al masochismului asiatic, să fii pus la zid în faţa plutonului de execuţie ştiind că mai ai câteva secunde din

această viaţă mizerabilă – dar totuşi singura pe care o cunoaştem – după sufletul îţi va merge la cer sau poate va dispărea pentru totdeauna (cine poate şti cu adevărat?) este o binecuvântare, dar să-ţi ia sufletul pe care l-ai turnat cu răbdare, cu migală şi cu teamă în paginile unui jurnal, care reprezintă pentru tine, autorul, un copil căruia ăi urmăreşi creşterea, este de-a dreptul catastrofal. Te-ntrebi atunci unde este Dumnezeu şi ce sens mai are existenţa? Oare nu este totul o sumă de accidente? Sau poate, mai degrabă, trăim în infern şi adevăratul Dumnezeu este Diavolul? Da, da, cu siguranţă asta este. Trebuie să ne rugăm Prinţului Negru care s-a îmbrăcat în roşu. Trebuie să-i denunţăm pe cei apropiaţi, pe cei dragi nouă, pe prietenii care au încredere în noi, şi numai astfel vom putea supravieţui, prospera, învinge, domina, şantaja, ucide sau dând ordin să fie ucişi semenii noştri şi scălda, într-un bazin plin cu sânge, în compania curtezanelor apocalipsului...

– îţi mulţumesc, Doamne, că exişti în sufletul meu, reflectă Jorge l'Urso în acel moment, pentru că ştii bine că sunt detaşat de această existenţă trecătoare, de atunci, din acel 259 al Erei Spaţiale. îmi pare rău, desigur, că mi se fură sufletul scurs în aceste pagini, dar ştiu, sunt convins, că domnia întunericului se apropie de sfârşit. Chiar dacă eu voi cădea, neştiut de nimeni, torţa libertăţii pe care am ţinut-o în mână, sub formă de condei, când scriam jurnalul, va fi preluată de altul, care, poate, va reuşi mai mult decât mine, acum. Ştii bine că m-am îndoit de existenţa Ta, dar acum nu o mai pot face. Nu mai am timp. Te rog un singur lucru: dacă exişti cu adevărat, învinge! înlănţuieşte-l pe diavol şi elimină-i uneletele! Fă-i dispăruţi pe cerberi, pentru totdeauna! Acesta-i testamentul meu. Te solicit executorul lui. Fă-o!

– Să mergem, domnilor. Presupun că, având dovada mult dorită a vinovăţiei mele, doriţi să mă duceţi la Secţie, să mă interogaţi.

– Da, desigur. Nu ne-aşteptam să nu opuneţi nici o rezistenţă, dar, mă rog, acesta-i un punct de vedere pe care-l voi nota în procesul verbal. Sunt gata să cred că veţi colabora cu noi, pentru binele dvs., a spus cerberul în civil, având grijă să folosească persoana I plural, conform stilului „Instituţiei".

Afară aştepta o dubă neagră şi etanşă, ca în anii '50.

– Istoria se repetă, reflectă în gând Jorge l'Urso.

Ajunseră la sediu, îl conduseră prin labirintul strâmt al aceluiaşi minotaur sângeros care nu se luptase încă cu Tezeu. Civilul îi deschise o uşă, îl pofti să ia loc la o masă, la cealaltă se aşeză el şi-i ceru, imperativ: *„scrie, scrie tot ce-ai făcut din 59 până acum!".* Erau în clădirea centrală a Departamentului Adevărului.

* * *

Minutele se scurgeau lent pentru mine în fiecare din zilele lui august 285. Priveam harta palierelor din satrapiile vecine şi făceam planuri. Trebuia să găsesc o posibilitate de evadare. Şi asta cel târziu în vara viitoare. Mergeam, din când în când, în faţa hubloului transparent din palierul nostru şi priveam, lacom de infinit, stele până la care, ştiam, nu voi ajunge niciodată, Luna pe care nu călcasem, dar aveam şansa, dacă voi fi condamnat cândva, în viitor, din motive politice sau de conştiinţă – acolo se lucrează, în minele de titan sau uraniu, cu prizonieri, humanoizi – Venus, pe care o vizitasem în aprilie şi îmi schimbasem opinia, total negativă, considerând că şi această lume ce se vrea ermetic închisă poate deveni perfectibilă.

Noul coordonator al Direcţiunii Clubului Progresist al Uniunii Venusiene pare a o rupe cu trecutul, în mod treptat, dar ireversibil. Acum, la aproape trei ani, Miguel Romanoff a depăşit toate aşteptările accelerând procesul de reformare al „progresismului" interplanetar într-un ritm infernal. Oscar Romero, satrapul provinciei noastre, în ciuda dorinţei sale, va fi silit să demisioneze. Ultimul discipol stalonian va fi constrâns să părăsească puterea. Acum, pe măsură ce scriu aceste rânduri, înclin să cred că el şi epoca sa sunt pe cale de a deveni o amintire, foarte urâtă, ce-i drept, dar o amintire.

Noi, danubienii, în optimismul nostru genetic, suntem gata să dăm uitării coşmarul de care am scăpat şi să privim, încrezători, spre viitor. Dar nu avem voie să uităm cei 45 de ani de tiranie, nu trebuie să uităm victimele supuse persecuţiilor, familiile despărţite, copiii înfometaţi, bătrânii morţi de frig şi de disperare, roboţii recalcitranţi scurtcircuitaţi. Nu trebuie să uităm răul cu care am contribuit fiecare din noi prin menţinerea atmosferei de minciună, falsitate, suspiciune, prin acceptarea

umilinţelor, prin cedarea în faţa puterii, pe care neam impus-o şi am predicat-o copiilor noştri pentru a-i feri, credeam noi, de represalii sau chiar de o dispariţie prematură... Toţi am greşit. De frică. De-abia acum, manifestanţii Brashoviei au avut curajul să spună şi să facă ceea ce era de datoria noastră, demult. Ei au scris pe zidurile de plastic ale clădirilor palierului lor *„nu ne temem de moarte!"*şi au câştigat, pentru că au reuşit să atragă atenţia întregii Centuri Lagrange, a Provinciilor Unite Marţiene şi a Uniunii Venusiene asupra involuţiei globale a societăţii noastre „progresiste", în care s-au denaturat marile idei inovatoare ale lui V.J. Lenovitch.

Dar greşesc profund. M-am lăsat furat de evoluţia galopantă a evenimentelor anticipând retragerea satrapului. Pentru că el continuă să guvereze, mai ferm şi mai distructiv decât în anii trecuţi, continuând să facă victime. Noi, toţi danubienii, sperăm ca Miguel Romanoff să-i vină de hac, înlăturându-l, dar, concret, nimeni nu poate să precizeze când se va-ntâmpla minunea. Trăim ca într-un delir, în care, în fiecare moment, putem fi desemnaţi drept victime. Din această cauză eu am ajuns la concluzia că trebuie să vorbesc. Acum. Nu după ce satrapul va fi dărâmat. Dacă vrem să evităm, în viitor, o perioadă de teroare ca cea de azi, trebuie să vorbim. Pentru că numai aşa exemplul celor îndrăzneţi va fi urmat. Dacă trebuie să alegem între a muri în demnitate sau a trăi în sclavie, încă un pic – poate se schimbă ceva, până la urmă, ne vom fi zicând - suntem obligaţi să alegem prima variantă.

Jorge l'Urso a ales şi nu a greşit.pentru că a devenit martir.

La sfârşitul lui august 285, m-am decis: voi srie o carte critică la adresa lui Oscar Romero. Am lucrat pe 1 şi 2 septembrie şi parcă o voce stelară m-a oprit. Atunci m-am hotărât: voi continua scrisorile pe care le voi expedia, pentru a fi citite începând cu sfârşitul lui februarie 286 la *„Vocea Selenei".* Nu voi fugi niciodată, pentru că eu sunt cel care are dreptate, şi nu satrapul şi cerberii săi; voi face uz de articolul 28 al Cartei Fundamentale, pentru că libertatea cuvântului nu este monopolul unui singur individ, ci este un drept şi chiar o obligaţie a tuturor cetăţenilor.

În noiembrie, pe 19, îmi aintesc bine, eram pe Palierul 3, împreună cu Julio şi ascultam relatarea primei întâlniri dintre „cei doi mari" ai lumii noastre: Rolando Ramirez şi Miguel

Romanoff, când, la buletinul de ştiri a *„Vocii Selenei",* am auzit amândoi o ştire care ne-a umplut de groază şi dezgust. Se spunea că tehnologul Jorge l'Urso, cetăţean danubian, a decedat, în urma unor complicaţii cardiace, la închisoarea Centrală a Departamentului Adevărului de pe Palierul 1. Ulterior s-au aflat amănunte din surse ale familiei şi prietenilor. A fost bătut pentru a fi ucis în chinuri: o răzbunare innutilă împotriva unui suflet curat şi a unei coloane vertebrale ce a refuzat să se încline în faţa arbitrariului. Atunci i-am spus lui Julio:

– Trebuie să expediez scrisorile, cu orice preţ! Trebuie să facem în aşa fel încât memoria lui Jorge l'Urso să-i învingă pe călăii săi. Trebuie ca într-o zi torţionarii lui să dea socoteală, începând cu ultimul cerber şi terminând cu Oscar Romero însuşi. Poate că ne va ajuta Dumnezeu, poate că vom fi mai norocoşi...

Este un risc enorm, dar, dacă crezi că există o cât de mică şansă, încearcă! Eu voi pleca în Provinciile Unite Marţiene şi te voi ajuta, de acolo, mi-a replicat Julio încrezător în izbânda noastră.

Peste şase zile eram în biroul cerberului Juan-José Quisano, unde semnasem declaraţiile prin care deveneam un membru-asociat al Departamentului Adevărului. Partea interesantă este că aveam la mine, în borset, câteva din scrisorile pe care intenţioanm să le trimit spre a fi citite la *„Vocea Selenei".* Din fericire, la intrarea în clădirea Filialei Palierului 2 nu se face percheziţie. Se consideră că cei ce vin de bună voie au fost chemaţi de către un cerber.

A doua viaţă a lui Jorge l'Urso a început atunci, în acel ploios 25 noiembrie.

Cele şase luni ale agoniei sale nu i-au mai aparţinut lui însuşi, pentru că a devenit un bulgăre de plastilină în mâinile de oţel şi titan ale roboţilor-cerberi, concepuţi ca având o unică plăcere: tortura humanoizilor. Atunci Jorge l'Urso a intrat în legendă: a martirilor Danubiei.

VII / NETZACH Suntem în 4 iulie 289, Era Spaţială. Este o zi călduroasă de vară. Aici, pe palierul 2 al Cilindrului de Est, ca de altfel în toată provincia Danubia, clima a fost planificată să fie temperat-continentală. Şi este.

Am căutat mereu un lucru sau o acţiune care să meargă bine şi iată, am găsit: climatul... Este o zi de marţi. în ziarul de azi *„Dreptatea",* care se publică la Luteţia, în cilindrul de Vest

trebuie să apară *„Manifestul pentru Reformă".* în cursul serii, la emisiunea *„Actualitatea Danubiană",* N.C. Montés va relua textul apărut, deja, în ziar. începând de mâine va fi publicată câte o scrisoare pe zi, în acel ziar, şi va fi citită, separat, la *„Vocea Selenei".* Toată această agitaţie, din punct de vedere al cerberilor, se va produce în preajma, în timpul şi după aniversarea a cinci secole de la Revoluţia Franceză. Şi cum Luteţia este moştenitoarea spaţială şi culturală a Franţei, am considerat oportun să particip la această aniversare prin publicarea celor două cărţi pe care le-am scris anul trecut: *„Jurnalul despre Lagrange"* – partea I – *„Dincolo de Styx"* şi *„Scrisori despre reformă".* Nu ştiu dacă voi ave4a ocazia să-mi continui jurnalul, deci s-ar putea ca partea I să fie şi ultima. Scrisorile, în schimb, sunt o normare firească a celor citite în 286 la *„Vocea Selenei".* în cei trei ani şi jumătate am stat într-un fel de echilibru precar între dorinţa mea de a exprima liber discursul despre realitatea cotidiană a Danubiei şi interdicţia impusă de cerberi. A învins în mine conştiinţa morală. Frica aparţine trecutului şi educaţiei. Am ajuns la concluzia că orice tăcere înseamnă colaborare. Trebuie să recunosc că un mare merit în privinţa reintrării mele în arena disputelor provinciei noastre l-a avut Miguel Romanoff, coordonatorul Direcţiunii Clubului Progresist al Uniunii Venusiene. Indiferent ce se va întâmpla în viitorul apropiat cu republica sa, cu provinciile afiliate *„Tratatului"* şi cu *„progresismul"* în general, don Miguel a reuşit ceva deosebit şi nemaivăzut până la el. A introdus dezbaterea ca metodă de abordare a enormelor controverse între guvernanţi şi guvernaţi. Pe acest considerent m-am bazat când am considerat oportună redactarea *„Scrisorilor despre Reformă"*"deschise prin acel *„Manifest"*"care propunea şi pentru Danubia dialogul între toate categoriile societăţii. Desigur, fără aprobarea satrapului şi cu ignorarea cerberilor. Ştiu, aceste două cărţi mă pot duce la ceva asemănător ghilotinei, pentru că tot ne aflăm în preajma aniversării Revoluţiei, dar fără riscuri nimic nu s-a obţinut vreodată.

Privesc cadranul ceasului electronic cu înfrigurare. Este 19^{00}. Dau drumul la aparat. începe buletinul de ştiri. Cele 10 minute mi se par o veşnicie. Nu sunt atent. Mă gândesc la iarna lui '86. Atunci am aşteptat trei duminici la rând să mi se

difuzeze prima scrisoare şi s-a transmis în a patra. Am avut senzaţia că cerberii au intrat pe fir. Nu mi-a dispărut decât patru luni mai târziu, dar nu definitiv. M-am întrebat întruna, de atunci: Care să fie atât de puternici încât să pătrundă până şi în redacţia *„Vocea Selenei"?* în acest caz, mi-am zis, nu mai este nimic de făcut. Şi totuşi. O atitudine intransigentă şi perseverentă îi va învinge, până la urmă, pentru că viitorul nu poate aparţine decât celor buni. Şi iată că am îndrăznit să-i înfrunt din nou.

I-am spus Aliciei în vara trecută să se hotărască şi să nu mă blocheze ca în '86: Va merge cu mine sau ne vom separa? A ales prima soluţie.

Încă din anul 268 m-am decis să plec definitiv din Danubia. Se împlinesc deci, 21 de ani de la acea hotărâre. Pe de altă parte, atât cât trăiesc în acest spaţiu nefericit am dreptul, în temeiul articolului 28 din Carta Fundamentală, să-mi exprim opinia asupra oricărui subiect pe care-l doresc a fi abordat şi o fac în mod public. De asemenea, am chiar datoria să o fac. Orice lege, decret, hotărâre sau decizie pusă în practică împotriva mea, sau a membrilor familiei mele, este neconstituţională şi ca atare nulă. în acest sens, avocatul meu din Cilindrul Spaţial de Vest va mobiliza opinia publică interplanetară şi va face demersuri către guvernatorii provinciilor spaţiale, inclusiv către Miguel Romanoff, în scopul apărării mele. Mă simt dator să precizez din nou, reluând un text dintr-o scrisoare ce mi s-a difuzat în 86, că orice declaraţie, articol, interviu, etc., care nu corespunde spiritului literei şi dorinţei mele de obţinere a libertăţii, într-un alt spaţiu universografic, clar exprimate în cele două cărţi, a fost emis în scopul de a fi discreditat şi suprimat. Autorii potenţial desigur, cerberii Departamentului Adevărului.

Buletinul de ştiri s-a încheiat. Gândurile care m-au bântuit în acest scurt interval, le scrisesem cu un an în urmă, în jurnal.

Îşi vor face oare efectul ca în '86? Indiferent de rezultat, esenţial este să nu ne temem pentru că altfel ne vor putea urma alţii, mai curajoşi, sau poate, mai norocoşi.

S-a încheiat şi melodia – semnal a emisiunii *„Actualitatea Danubiană"* şi se aude, în sfârşit, vocea plăcută şi ironică a popularului redactor şi prezentator N.C. Montés. Este o încântare fiecare comentariu al său. Reuşeşte întotdeauna să descreţească frunţile şi să ne dea speranţă vorbind despre cele

mai tragice lucruri ale existenţei noastre cotidiene. Iată că prezintă sumarul; al treilea subiect: *„Manifestul pentru* Reformă"întocmit de Alejo Kefren.

O uşurare imensă mă cuprinde. Cel-de-Sus ţine cu mine. Mă las purtat din nou pe valul amintirilor. Fiul meu, de patru luni şi jumătate trebuie să trăiască într-o provincie liberă, ca om liber. Sunt pregătit moral să lupt până la capăt pentru a-mi realiza visul. Dacă ar fi după Alicia, nu s-ar întâmpla niciodată, nimic. Probabil că doi parteneri au întotdeauna câte ceva în comun: nişte cunoscuţi au superficialitatea, nişte vecini, speranţa şa nomenclatură, alţii, beţia simţurilor carnale. Ei bine, noi avem în comun spiritul contestatar. Pe vremuri, Alicia a fost mult mai virulentă ca mine. î n schimb nu a fost niciodată perseverentă. Eu eram foarte răbdător şi continui să fiu, dar când consider că mi-ajunge cuţitul la os, strig. Mi se declanşează o mânie stăpânită şi rece care mă devorează. Sunt împotriva violenţei şi consider unica armă acceptabilă şi civilizată a duelului, cuvântul. Este probabil un soi de masochism preferinţa mea de a mă lăsa maltratat sau chiar ucis decât a fi eu însumi torţionarul. Până la urmă este tot un fel de violenţă dar cu semn schimbat. Oricum, este mai morală decât metoda cerberilor. Trebuie să recunosc că am fost influenţat profund de exerciţiile yoga din adolescenţă. Şi observ că acum îmi prind bine.

Mi se citeşte *„Manifestul".* Sorb fiecare cuvânt. Sunt fericit. Mă gândesc că, poate, mulţi obidiţi doreau să audă ceva asemănător pentru că aproape toţi danubienii gândesc astfel. î n curând voi fi chemat la Departamentul Adevărului, filiala Palierul 2.

Mâine dimineaţă sau mai târziu?

* * *

În perioada 28 iunie – 1 iulie, anul 288, Era Spaţială, s-au desfăşurat la Super Nova, capitala Uniunii Venusiene, lucrările Conferinţei Federale a Clubului Progresist. Conferinţa anterioară a avut loc cu 47 ani în urmă, sub patronajul lui J.V.

Stalone. Acum, în 288, Miguel Romanoff a încercat, şi se pare că a reuşit, să pună bazele unui nou început.

Reforma pe care o preconizează promite să schimbe structura social-politică a întregului Univers. Dacă este sincer, şi

dacă va reuşi, se va înfăptui, într-un viitor mediu, ceea ce analiştii-politologi numeau convergenţa sistemelor. în călduroasa zi de 4 iulie 288 – sărbătoarea naţională a Provinciilor Unite Marţiene – Alejo Kefren şi-a propus să consemneze câteva opinii asupra Conferinţei Venusiene, comentarii ale marilor ziare şi o scurtă privire retrospectivă asupra evoluţiei Marii Uniuni. în ciuda riscului de a fi plictisitor, a îndrăznit, totuşi, să le redea mai jos. Iată-le:

„V.J. Lenovitch a sperat că, prin înlocuirea omului cu maşina-inteligentă se va forma o lume spaţială nouă, purificată de toanele aleatorii ale psihului umanoid şi raţional-planificată spre binele moştenitorilor raţiunii universale.

Adolph Zender a crezut că, prin eliminarea androizilor, va pune în drepturi acest fragil firicel de praf cosmic, părintele şi primul cuceritor al continentului spaţial: omul.

Guvernele succesive şi democratice ale Provinciilor Unite au reuşit să realizeze o simbioză perfectă şi neimaginată nici de către părinţii-fondatori ai Băncii Selenei, între humanoizi şi androizi care a avut un efect stabilizator asupra acestor provincii, în interior, conducând la un ritm de creştere constant al tuturor sectoarele economice, asigurând astfel baza puterii militare, dar folosită în scopuri defensive a acestor provincii şi apărarea Cilindrului de Vest al centurii Lagrange. " (Din *„Amintiri de pe tărâmul celălalt"* – volumul II al Jurnalului despre Lagrange de Alejo Kefren) *„Miguel Romanoff este un reformator android sau humanoid ?"* se întreabă în editorialul său de sâmbătă comentatorul ziarului *„Timpul",* articol reprodus integral:

„Cine ar fi crezut în acea toamnă rece a anului 282 că prin stingerea patriarhului de la Super Nova se vor produce în scurt timp, nişte schimbări epocale. La început nimic nu prevestea viitorul. Julio Andros a preluat – în ciuda tenacităţii lui don Leon – coordonarea Marelui Imperiu. în calitatea sa anterioară de secretar al Departamentului Adevărului, primul cerber al lumii şi-a impus dominaţia asupra celor 6 colegi ai Eşalonului 2. Dar nu pemtru mult timp. După un an şi jumătate, mecanismele sale interne s-au dereglat şi el a trecut în lumea umbrelor. L-a înlocuit cel

desemnat anterior de patriarh: Constancio Cerão. N-a dus-o nici el mai mult şi, în martie 285, a trecut Styxul. Oare să fi existat o programare anterioară ? Probabil că nimeni nu ştie. Oricum, în acel moment, Eşalonul 2 s-a întrunit şi l-a desemnat pe cel mai tânăr membru al său: don Miguel Romanoff. A fost consultat Marele Creier – adică spiritul etern al lui V.I. Lenovitch mumificat şi solicitat să răspundă la întrebările deosebite ale Eşalonului – şi a fost de acord, validându-l pe don Miguel în postul neoficial de «primus inter pares». Numai I. V. Stalone nu l-a consultat niciodată pe Marele Creier şi în cei 29 de ani de guvernare a reuşit să răstălmăcească întreaga învăţătură a fondatorului progresismului, trimiţând pe lumea cealaltă milioane de humanoizi şi androizi, de-a valma. Dar oare scrisorile lui Lenovitch au avut numai părţi bune? aceasta-i o altă întrebare ce se cere a fi amânată pentru o perioadă viitoare când Reforma lui don Miguel se va fi consolidat.

Noul coordonator a atacat în primul rând relaţiile dintre cele două mari puteri. Până la el se menţineau destul de încordate ca urmare a intransigenţei guvernatorului Rolando Ramirez în privinţa apărării libertăţii tuturor indivizilor din Oikumena Spaţială.

Don Miguel a reuşit să-şi convingă colegii să cedeze asupra unor puncte minore şi a preconizat un nou stil, deschis, dinamic şi de bună credinţă. La a patra întâlnire cu don Ronaldo, la Super Nova, era semnat „Tratatul" de reducere a armamentului strategic interplanetar de putere medie. Primul mare pas se făcuse cu o lună înaintea Conferinţei Federale a Clubului Progresist. Va fi oare posibilă dezvoltarea în Uniunea Venusiană a unui model mixt şi a unei împărţiri a puterii între androizi şi humanoizi ? Numai viitorul ne va putea da un răspuns. " Se impune o precizare: atât în Provinciile Unite, cât şi în Cilindrul de Vest al Centurii Lagrange, ceea ce era cunoscut sub denumirea de ziar, în secolul zero, şi trata, în special despre evenimentele politice curente, apare şi acum dar nu tipărit pe hârtie ci pe ecranul computerului personal, la simpla apăsare pe un buton. Se deosebeşte de buletinul de ştiri pentru că este numai text condensat, fără fotografii şi fără sonor. Se constată, în urma unui sondaj de opinie, că numărul cititorilor de ziare- pe ecran îl

depăşeşte pe cei ce audiază buletinele de ştiri sau privesc telejurnalele. Să fie o modă? Desigur, sondajul s-a făcut în Lumea Liberă. în provincia Danubia nu este posibil să-ţi alegi decât unul din cele două ziare publicate de către Divizia Informaţiilor din cadrul Departamentului Adevărului: *„Rugul Progresist"*şi *„Danubia Liberă".* Amândouă aşa zise foi au devenit buletine de curte ale tribului satrapului Oscar Romero. Cei mai mulţi danubieni sorb informaţiile de la *„Vocea Selenei".*

Ziarul *„Adevărul"* din Super Nova comentează, cu hotărâre, pe marginea închiderii Conferinţei:

„Restructurarea a început. La toamnă vor avea loc alegerile locale pentru Consiliile districtuale iar în primăvară se vor desfăşura alegerile unionale pentru desemnarea membrilor Congresului care va alege guvernatorul Uniunii Venusiene. Noile prevederi stipulează cel mult două mandate pentru orice titular al puterii executive. Şi în patria noastră democraţia a triumfat".

Pe marginea acestei scurte note din *„Adevărul",* editorialistul ziarului *„Dreptatea"* din Luteţia se întreabă:

„1. Există într-adevăr o separare a statului de clubul progresist dacă coordonatorul clubului este în acelaşi timp şi guvernator al uniunii ?

2. Ce fel de alegere pentru postul de guvernator este dacă candidează o singură persoană: coordonatorul clubului progresist ? şi 3. Cât de repede va fi descentralizată economia de război a acestei societăţi a roboţilor care doresc să se t t umanizeze ?".

Dar la aceste întrebări numai timpul va da răspunsuri corecte.

* * *

Suntem în dimineaţa zilei de 5 iulie 289, Era Spaţială. Aseară am chemat-o şi pe Alicia, lângă aparat, să audă scrisoarea mea deschisă. A fost surprinsă dar nu la fel de speriată ca în 86. I-am povestit şi despre cartea care va apare zilele acestea: *„Dincolo de Styx".* I-am spus că mă gândisem iniţial să-i dau un alt titlu, de pildă *„Pact cu diavolul",* dar, până la urmă, m-am hotărât asupra acestuia; mi s-a părut mai simbolic.

În vara trecută i-am citit şi bunicului meu câteva fragmente şi i-am comunicat data posibilei publicări: 12 octombrie 292 – aniversarea a opt secole de la descoperirea Americii. desigur ştiam şi atunci că o voi propune tiparului în 289 dar doream să nu-l îngrijorez şi să nu-l sperii prea tare. El mi-a sugerat să o scriu cât mai frumos cu putinţă şi să o trimit editurii după trecerea în nefiinţă a satrapului Oscar Romero.

Am încercat să o fac plăcută dar, acum, când mă pregătesc să stau , din nou, faţă în faţă cu uneltele diavolului, cerberii, nu sunt convins că am reuşit. Oricum, sunt împăcat cu gândul că am fost sincer până la detaliu, lucru care s-ar putea să mă coste. Dar sunt convins că acest sacrificiu merită a fi făcut. Prin cele două cărţi *„Dincolo de Styx"şi „Scrisori despre Reformă"* sper că voi fi acceptat ca membru permanent în Clubul Opoziţiei Danubiene.

Azi, în această dimineaţă de 5 iulie, ştiu că am învins. A început citirea scrisorilor mele la *„Vocea Selenei"* şi mi se publică şi jurnalul. Am reuşit să-l înving pe însuşi Juan Charon - vulpoiul; în sens spiritual, dar fizic? Probabil azi voi fi chemat la sediul cerberilor şi pulverizat.

Mi-e teamă. Acum voi da marea bătălie: cu mine însu-mi. Trebuie să-mi înfrâng frica.

Dacă aşi fi coordonator de cerberi poate că l-aş suprima în faţă pe opozantul ce îndrăzneşte să mi se opună: un simplu accident şi gata; deşi acum e cam târziu. Ar fi fost mai bine de interceptat manuscrisele celor două cărţi şi după aceea dispărut fără urmă sau mai bine accidentat din greşeală dar nicidecum anchetat, interogat sau trecut pe la Departamentul Adevărului. Nu, accident înscenat perfect. îi mulţumesc Celui -de Sus că m-a luat în echipa sa.

Din fericire pentru mine Diavolul are discipoli cu inteligenţă limitată. Sunt prea încrezători în puterea lor absolută. Şi nu au responsabilitatea asupra deciziilor pentru dosarele lor. Aşteaptă hotărâri de sus, de la eşalonul superior. Ei pot, cel mult să propună o soluţie şi stau timoraţi până vreun grangur le dă semnalul verde...

Azi se împlinesc zece ani de la căsătoria mea cu Alicia. Şi fiul nostru are doar patru luni şi jumătate. Au fost utili anii aceştia de singurătate şi de meditaţie. Am citit enorm şi, mai cu seamă, am avut posibilitatea să observ pe viu anatomia şi

fiziologia beţiei puterii. Poate că un marţian bogat ar plăti bani grei pentru a trăi o experienţă asemănătoare, cu amendamentul de a se putea reîntoarce, cândva în viitor, în Provinciile Unite.

Dar iată că am ajuns la birou. Grijuliu ca întotdeauna, mă preocupă burtica mea. Pun la fiert ceaiul de tei şi mentă, îmi desfac conserva clasică de peşte pe care o mănânc în fiecare dimineaţă, îmbunătăţită cu ceapă, mărar şi castraveţi – roşiile sunt prea scumpe în vara asta – cu trei felii de pâine veche, aproape uscată – la noi pâinea se vinde mai tare pentru a nu fi consumată în cantităţi mari. Mănânc uşor grăbit, dar nu nervos. Pentru mine masa de dimineaţă constituie un adevărat ritual. Apoi, îmi torn o cană mare de ceai fierbinte şi mi-l îndulcesc cu miere de salcâm. Este o adevărată desfătare pentru papilele mele gustative. Colegul meu de birou, pare a nu şti nimic sau numi spune dacă a ascultat emisiunea *„Actualitatea Danubiană".* încă din vara lui '87, când am fost mutaţi în actuala formaţie, am avut senzaţia că provoacă anumite discuţii mai delicate, pe teme politice. I-am făcut într-un fel jocul, dezvăluindu-mi gândurile la fel de mult ca şi lui Juan Charon, astfel că dacă un cerber – analist ar confrunta cele două depoziţii, i s-ar părea foarte apropiate. Nu am nici o dovadă din care să rezulte clar colaborarea colegului meu de birou cu „Departamentul Adevărului" dar prefer să urmez proverbul care spune că „paza bună trece primejdia rea". Aşa că încerc să canalizez discuţia noastră matinală asupra evenimentelor politice interplanetare ale zilelor trecute. Nu începem bine să ne ambalăm în discuţii când sună videotelefonul. Am o presimţire: pe mine mă caută. Ridic receptorul, privesc ecranul fosforescent şi în acelaşi timp aud glasul doamnei Posada:

_ Bună dimineaţa companero Kefren. Sunteţi amabil să veniţi până la mine?

_ Desigur, chiar în acest moment.

_ Vă aştept.

Mă uit la cadranul ceasului electronic: este 8^{15}. Ştiu că programul de lucru al cerberilor începe la 8^{00}. Deci au fost mobilizaţi de aseară. Vor, mai întâi să discute cu mine înainte de a la vreo decizie. Probabil sunt intrigaţi de reuşita expedierii celor două cărţi ale mele peste barajul meu.

Cobor la doamna Posada care îmi spune că a primit un telefon de la Departamentul Adevărului prin care eram solicitat

să mă prezint, la sediu, la 9^{30}. Mă roagă să duc şi o scrisoare. Desigur, accept misiunea de curier. Era destinsă, deci nu ştia nimic concret.

Urc în birou, de data asta la coordonatorul serviciului, simpaticul dolofan cu Armando El Turco, pentru a-mi semna permisul de ieşire din instituţie. Nu este pe scaunul său. îl aştept câteva momente. Colegii se uită miraţi, parcă ar pune o întrebare dar nu îndrăznesc. Le vin în întâmpinare:

_ Vă întrerup câteva momente comunicându-vă că am fost chemat la Filiala Palierului nostru din cadrul Departamentului Adevărului. Probabil că aţi ascultat, aseară, emisiunea *„Actualitatea Danubiană".* Dacă nu, veţi avea ocazia de acum înainte să-mi auziţi scrisorile. Nu cred că este cazul să continui.

Coordonatorul adjunct mă cheamă, semnează şi mă expediază tacit. Toţi îmi fac semene de încurajare dar nimeni nu spune nimic pentru a nu fi înregistraţi. Pornesc cu curaj spre bârlogul lupilor. Dacă voi dispare, semnalul de alarmă va putea fi dat .

* * *

Mă aflu din nou în faţa masivei clădiri a Filialei Palierului 2 a Departamentului Adevărului. Din acel sfârşit de noiembrie '85, am trăit în umbra salariaţilor acestei sinistre instituţii şi, paradoxal, m-am simţit cu mult mai liber decât înainte: poate pentru că am îndrăznit să-i înfrunt. Şi acum, în această fierbinte vară a anului 289, aş fi avut posibilitatea să amân bătălia cu cerberii, să amân publicarea cărţilor mele, sau să continuu să scriu pentru sertar, cu aparenţa că, poate cândva, într-un viitor nu prea îndepărtat, îmi voi trimite cărţile spre editare, sau, şi mai simplu, să nu fi scris nimic în aceşti 3 ani, mulţumindu-mă să-i povestesc fiului meu, când va fi mare aventura prin care am trecut, să fi acceptat colaborarea cu cerberii. Dar sunt eu genul acesta de humanoid? între mine şi cerberi există o prăpastie structurală de netrecut. îi spuneam chiar zilele trecute colegului meu de birou, pe care îl bănuiesc colaborator extern al „Departamentului", că modul de cooptare al informatorilor, probabil în cele mai multe cazuri executat prin metoda şantajului, mi se pare greşit şi consider că nu dă rezultate mulţumitoare. Ar trebui ca dorinţa de colaborare să pornească

din interiorul omului, dar atunci ar fi necesar un alt guvern şi alte motivaţii mai înalte care i-ar elimina pe informatori. Mi s-a părut că mă ascultă cu mare atenţie. Am fost tentat să-i comunic că am auzit că este colaborator al cerberilor pentru a-i vedea reacţia. M-am abţinut, totuşi, continuând pe aceeaşi temă: *„teroriştii adevăraţi au succes poate pentru că nu au nevoie de bani, pentru că sunt nişte fanatici impregnaţi, în fiecare celulă, de acţiune; într-un anumit sens îi admir...*"M-am oprit pentru că intra un alt coleg şi nu am mai reluat discuţia rămânând cu o senzaţie neclară despre potenţială mea supraveghere. Pe de altă parte este posibil să greşesc şi să văd în jurul meu numai spioni, dar cred că este o reacţie firească şi necesară. Protecţia manuscriselor mele mi sa părut a fi absolut necesară. Un al doilea Jorge l'Urso. Ar fi inutil şi neindicat. A venit vremea să mai piardă şi cerberi.

Intru optimist pe aceiaşi poartă neagră, masivă şi grea ca o stâncă de la intrarea în peştera lui Polifem – oare toate filialele Departamentului Adevărului au aceeaşi poartă sinistră? – mă prezint la cerberul de serviciu şi-i spun că sunt aşteptat la 9^{30} de către – Juan Jose Quiasano. Mă pofteşte în sala de aşteptare cu care mai făcusem cunoştinţă. Iau loc şi aştept zece minute. La 9^{30} soseşte un cerber – nu-l cunosc – şi îmi strigă numele: *„Companero Alejo Kefren!".* Mă ridic şi îl urmez. Ştiam că Juan José Quisano nu mai răspunde de instituţia noastră din '87. A fost înaintat în grad şi transferat. M-am întâlnit cu el şi mi-a spus, mândru ca un păun, de izbânda sa. Eram cu Alicia prin cartierul nostru. Şi el era cu soţia. Mergeau la o petrecere la un coleg. Interesantă deformaţie am căpătat: eu pun întrebările şi, culmea, mi se răspunde. Probabil că s-au modernizat şi cerberii: preferă metoda dialogului.

Sunt condus pe acelaşi coridor lung şi întunecos, însoţitorul meu deschide o uşă, intră şi mă invită şi pe mine, îmi spune să mă aşez şi am senzaţia că stau la aceeaşi masă de anchetă ca şi în primăvara lui '86. Cu siguranţă că toate încăperile sunt la fel.

– Vă rog să aşteptaţi aici câteva momente, îmi spune imperativ, ieşind şi încuindu-mă.

Aştept cinci minute şi uşa se deschide. Eram convins că-l voi vedea pe cel care a intrat: este Juan Charon, încruntat, dar nu pare că şi-a pierdut controlul. îl salut, dar nu-mi răspunde. Se

aşează la masa anchetatorului şi mă fixează bombardându-mă cu un baraj de întrebări:

– Te rog să-mi răspunzi, aşa ca între oameni, îmi zise, dar ştiu că el este un robot, de ce nu ai răbdare, de ce ai trimis spre editare aceste două cărţi acum, pentru că nu mai aveai nici un motiv raţional să o faci, nu erai în pericol să-ţi pierzi postul, ba mai mult, ai un copil care va rămâne pe drumuri cu măgăria pe care ai făcut-o! Şi acum, să fii convins, nu te va mai scăpa nimeni. Chiar eu însumi voi cere cea mai aspră sentinţă. De ce nu mi-ai spus şi de ce nu mi-ai arătat ce scrii? în martie '86, îmi amintesc bine, m-ai întrebat dacă poţi să scrii un eseu pe care mi-l vei arăta, cum se numea?

– *„Metaculturăşi progres",* îi răspund indiferent.

– Şi ţi-am spus să nu o faci. Nu ţi-a fost destul de clar?

– Era prea teoretic acel eseu, aşa că am renunţat. Am preferat să relatez povestea prin care am trecut noi doi. Sunt convins că nu v-a trecut niciodată prin minte că veţi fi privit şi analizat la fel de mult cum aţi făcut-o Dvs. Aţi fost, într-adevăr, anchetatorul, dar sunteţi, deja, personajul. Acum e prea târziu să mai opriţi roata. Sunteţi în lumina reflectoarelor. Când v-am propus să vă scrieţi memoriile, anul trecut, aţi refuzat, eschivându-vă, sub motivul că nu ar interesa pe nimeni, în viitor, viaţa dvs. Eu am ajuns la altă concluzie: aveţi conştiinţa încărcată, dar nu aveţi curajul moral de a vă spovedi. Nici măcar faţă de dvs. înşivă. Cu siguranţă că este mai greu să ne privim propriul suflet decât să dăm o palmă unui anchetat. Şi până la urmă, ştiţi mai bine decât mine, valul romanovian a început să se reverse spre Danubia. Aşa că acoliţii lui Oscar Romero trebuie să se reorienteze. Aţi avut o inspiraţie divină că aţi ieşit la pensie anul trecut. Nu mai răspundeţi în mod direct de cazul meu.

– Mi se pare inutil să mai discut cu tine. Ar fi trebuit să te trimit în lagăr, dar nu am avut încredere în promisiunea ta şi în angajamentele tale. Este prima dată când m-am înşelat în lunga mea carieră de cerber. Dar tu ai trădat totul: şi patria, şi cuvântul dat, deşi ştiu că ţii foarte mult la ele.

– Deşi aş fi dorit să trec puntea fără să mă mai fac frate cu dracul, n-am reuşit şi am acceptat să cobor în infern. Mi-aţi fost o călăuză bună şi cred că am învăţat câte ceva: de pildă, să folosesc şantajul; cât despre nerespectarea cuvântului, greşiţi! I-

am jurat credinţă lui Dumnezeu şi apariţia cărţilor mele este cea mai clară dovadă a faptului că între diavol şi uneltele sale posibile nu poate fi decât o legătură temporară şi nesigură. Ştiu, mă puteţi suprima fizic, dar spiritual este prea târziu!

Juan Charon se ridică şi-mi spune autoritar: *„rămâi aici!”...* îl vedeam pentru ultima oară.

* * *

Uşa capitonată s-a închis din nou. Am senzaţia că va fi un du-te-vino ca la circ, la Secţia menajerie. Cerberii vor veni să vadă ursul. Trece un timp destul de lung. încep să mă gândesc.

N-am ştiut niciodată de ce îmi place într-atât singurătatea. închisorile şi lagărele lumii spaţiale, cel puţin în sfera de influenţă a Uniunii Venusiene, continuă să fie nişte stabilimente pentru sclavii folosiţi, în special ca minerii. Deţinuţii politici - acum politica a devenit un fel de religie – nu sunt scoşi la munci; sunt închişi în celule minuscule şi izolaţi. Din când în când li se aplică o aşa-numită terapie de şoc: se difuzează un disc pe care este imprimată scurgerea continuă şi regulată a unei picături de apă la un nivel sonor din ce în ce mai ridicat. îţi trece şi somnul, îţi sar şi gândurile. Alteori, se dă drumul unui zgomot de fond, care parcă îţi străpunge şi creierii. Cel mai plăcut este când se transmit discursurile lui Oscar Romero, pentru că atunci somnul deţinuţilor este cel mai dulce. Uneori se repetă numărătoarea de la 1 la 4 timp de câteva ore. Pentru mulţi este foarte neplăcut, dar se spune că au existat pensionari ai lagărelor danubiene care au dormit destul de bine în compania acestui fond sonor. Eu n-am avut încă plăcerea acestor delicii, dar am toate şansele. Scopul acestui tratament prin sunete este să distrugă sistemul nervos al clienţilor fără a afecta vizibil nici un organ, nici măcar urechea internă pentru a nu exista urme, deci, potenţiale dovezi. Un deţinut supus câţiva ani unui tratament de genul acesta devine un pacient sigur şi irecuperabil al clinicilor de psihiatrie care desăvârşesc opera.

Execuţiile prin împuşcare din secolul Zero erau incomparabil mai umane. Şi când mă gândesc câţi au luptat pentru abolirea pedepsei cu moartea: de la don Alberto Camus la don Andreeas Zakaroff, pentru a nu cita decât două ilustre. Oare şi-ar fi închipuit ei, atunci, că vor prelungi chinurile unor

viitori condamnaţi într-o agonie dementă, inutilă şi devoratoare, atât pentru deţinuţi, cât şi pentru gardieni?

Se vede că trăim în lumea roboţilor. Şi totuşi, cât de mult o iubesc! Poate pentru că este singura lume pe care o cunosc pe viu, sau poate pentru că întrezăresc lumina, acum, la capătul tunelului, sau poate pentru că o simt deja mai bună acum, în zodia speranţei anunţate de Miguel Romanoff. Ce importanţă are mai are faptul că eu voi fi, probabil, suprimat, când mesajul meu pluteşte liber şi viu în univers? Ştiu, că este un sacrificiu greu pentru Alicia, singură cu fiul nostru, dar va învinge. Tirania de astăzi nu va mai dura mult. Pentru a fi conform cu mine însumi trebuia să ies în arenă. Demnitatea este singurul bun pe care-l pot lăsa moştenire fiului meu. Nici un sacrificiu nu este inutil. Am spus cândva că sunt cinic , că nu mă interesează decât propria mea persoană, că sunt un egoist. E-adevărat că uneori sunt stăpânit de aceste stihii, dar mai curând mi-am impus o mască în acest sens. Pentru că, în biserica goală îl rog pe Cel-de-Sus să nu-i mai uite pe cei mulţi, aflaţi în nevoie. Nu l-am solicitat niciodată să mă ajute pe mine, poate cu excepţia dorinţei de a-mi fi publicate cărţile.

Uşa se deschide din nou şi apare un alt cerber; pare destul de bătrân. Îmi pune un teanc de file albe în faţă şi-mi spune poruncitor: *„Scrie, scrie tot! cum ai expediat manuscrisele, prin cine şi când? de când lucrezi la cele două cărţi? dacă le-ai arătat la cineva din spaţiul provinciei Danubia? dacă soţia ştia de ele sau de intenţia ta criminală? unde le-ai scris? Să menţionezi pe scurt ideile principale! S-a înţeles? Nu vei ieşi de aici până când nu vei scrie tot! la treabă!"* îmi scot tacticos stiloul, îmi iau o foaie albă, o privesc îndelung. Simt privirea cerberului, aşezat la masa anchetatorului, aţintită cu furie asupra mea. Zâmbesc îngăduitor. El nu este decât o unealtă şi mă aştern la scris:

„în anul 43 al secolului Zero, Jean Moulin, coordonatorul rezistenţei franceze a fost prins şi încarcerat în celebra fortăreaţă Montlue din Lyon. A fost introdus în camera de anchetă, i s-a pus în faţă un teanc de file albe şi i s-a spus, pe acelaşi ton imperativ: Scrie! Cel care îi poruncise se numea Klaus Barbie. Jean, care era un desenator excelent, a făcut portretul călăului său, din câteva tuşe, după care i-a înmânat hârtia. Klaus a apreciat

spiritul clientului său şi l-a expediat în camera de tortură. A doua zi Jean era în pământ. Peste mai bine de 40 de ani, Klaus Barbie avea să fie prins, judecat, arestat şi condamnat în aceeaşi fortăreaţă, Montlue, în care el fusese pe vremuri torţionarul. Era singurul deţinut. Destinul a vrut ca el să-şi petreacă ultimii săi ani împreună cu fantoma lui Jean Moulin. Deveniseră nedespărţiţi. Klaus aştepta moartea ca pe cea mai dulce eliberare şi ea s-a lăsat chemată pentru mulţi ani...

Vă spune ceva povestea asta?" Tot acest text era scris pe o pagină. M-am ridicat de la masă şi am întins-o cerberului. S-a holbat la mine, parcă nu-i venea să creadă. *„Eşti gata?"* – Da, atât am avut de declarat. Din acest moment refuz să scriu şi să vorbesc cu oricare cerber. Nu mă consider vinovat şi, în consecinţă, solicit punerea mea în libertate. Imediat! Deseară aştept un videotelefon. Acasă. Dacă nu voi fi, prietenii mei vor da alarma: în toată lumea spaţială, inclusiv la Super Nova.

S-ar putea ca schimbările ce vor veni în Danubia pentru a aduce şi provincia noastră la acelaşi numitor comun cu Uniunea Venusiană, să afecteze şi Departamentul Adevărului, din care aveţi onoarea să faceţi parte. Şi veţi da socoteală pentru că aţi arestat un înfocat suporter şi propagator al Reformei Romanoviene. Desigur, mă puteţi ucide, mă simt pregătit moral, dar peste puţin timp va trebui să vă justificaţi. Şi mă tem că nu veţi găsi înţelegere. Aşa că nu vă rămâne decât un singur lucru bun de făcut: să mă eliberaţi necondiţionat!

Cerberul se ridică şi-mi spune, în acelaşi stil arogant: *„rămâi aici!"* Stau şi aştept, dar trec câteva ore şi nu vine nimeni. Camerele video îmi urmăresc reacţiile. Sunt destins şi încrezător pentru că sunt convins că Cel-de-Sus ţine cu cei buni.

În sfârşit, uşa se deschide din nou şi intră un alt cerber, mai tânăr. Mi se adresează la persoana a doua plural.

– Sugestia Dvs. a fost acceptată. Veţi liber să părăsiţi această clădire şi să răspundeţi deseară apelului videotelefonic al prietenilor dvs. îmi închipui că este inutil să vă rog să ne comunicaţi cu cine veţi vorbi şi cu cine vă veţi întâlni, dar sunt convins că nu veţi obiecta la faptul că vă vom ţine sub observaţie. Oricum, ar fi fără sens.

Vă salut!

– La revedere! Mă ridic şi ies din această grotă a diavolului.

Prima rundă s-a încheiat. Am impresia că sunt câştigător la puncte. Deocamdată.

* * *

Pentru ca tacâmul să fie complet, urc colina şi mă reîntorc la serviciu. Ajung la 13^{05}. Intru în birou, dar mai înainte, pe culoar, sunt observat de câţiva colegi care au grijă să dea alarma. Nu mă aşez bine pe scaunul meu, în faţa terminalului computerului, când uşa se deschide larg şi pătrund cei mai curajoşi dintre curioşii serviciului, miraţi că mă vad, din nou, în mijlocul lor. îmi pun câteva întrebări, pe rând, într-o atmosferă clamă:

– Cum a fost, te-au maltratat?

– Nu, deloc.

– Ţi-au cerut vreo declaraţie sau vreun angajament?

– Nu, nu cred că ar mai avea rost. Şi-au dat seama că sunt incorigibil.

– Te-au mai chemat la ei?

– Nu, dar mă vor supraveghea foarte strict; mi-au promis.

– Vor face presiuni pentru a te da afară din serviciu?

– Nu cred că vor fi necesare presiuni; o simplă sugestie şi Tărtăcuţă va fi cel mai bucuros să mă excludă din cadrul Direcţiei pe care o conduce.

– Alicia ştie că ai fost chemat la Departamentul Adevărului, azi?

– Nu, dar bănuieşte. Probabil că stă ca pe ghimpi. O voi suna peste câteva momente.

La acest ultim răspuns al meu ei se hotărăsc să se retragă, dar promit că mă vor asalta şi mâine cu întrebările, desigur în cazul în care nu voi fi accidentat mortal, răpit sau făcut să dispar. Să fie haz de necaz sau realismul cel mai lucid? Şi eu, şi ei luăm lucrurile în glumă.

Cobor la poarta instituţiei, introduc moneda, formez numărul şi aştept. După câteva secunde apare imaginea şi se aude glasul Aliciei voalat de plânsete şi sughiţuri.

– Sunt eu, Alejo, nu trebuie să te sperii; nu mi s-a întâmplat nimic, sunt viu, aşa cum am prezis.

– M-am temut că te-au ucis şi mi-ai spus că nu-ţi pasă. Când vii acasă?

– Pe la 16^{30}. Ai grijă de cel mic.

Se aprinsese deja beculeţul roşu, semn că trebuia încheiată convorbirea. Mi s-a părut că sunt destul de clar şi concis, aşa că m-am reîntors în birou aşteptând să treacă timpul până la 15^{15}, ora când ni se termină programul. Eu plec întotdeauna pe jos şi fac distanţa până acasă într-o oră. Este destul de departe. Va trebui, de acum înainte, să fiu mai atent pentru a evita să fiu accidentat. Ştiu că aceasta-i metoda preferată a cerberilor. Pe de altă parte, nu cred să ia o decizie atât de repede; sunt prea birocraţi pentru a putea fi spontani. Norocul meu că este lumină. Dacă aş umbla noaptea, poate m-ar ataca mai uşor. Pornesc spre casă şi mă gândesc. Pornesc singur, pentru a nu-l expune unor represalii posibile pe colegul ce m-ar însoţi. Acum nu mai este vorba de curaj, ci de prudenţă.

Îmi amintesc un pasaj din cartea lui Ernesto Sabato, *„Abadon Exterminatorul":* un grup de montoneros argentinieni fuseseră capturaţi de către poliţia secretă şi torturaţi pentru a dezvălui numele complicilor lor rămaşi încă în libertate. M-a frapat monologul comandantului; el spunea că recunoaşte că guvernele se schimbă, oamenii se modernizează, iar ideile se înnoiesc, dar o singură instituţie rămâne eternă şi necesară în toate timpurile: poliţia politică.

După încă un tratament cu *„picana"* aplicată între subsuori, clienţii au fost evacuaţi în celulele lor şi abandonaţi neputinţei şi blasfemiilor lor fără efect; cel puţin pentru moment. Trebuie să recunosc că mi-a fost greu să-i înţeleg pe revoltaţii violenţi. Ei fac, aproape întotdeauna, jocul adversarilor: taie un braţ al hidrei puterii pentru a-i permite să crească mai falnic. Probabil că dacă primii creştini nu s-ar fi lăsat mâncaţi de lei în arenele Romei, creştinismul nu ar fi fost azi religia cu cei mai numeroşi adepţi din Univers. Le datorăm mai mult martirilor decât tiranicizilor.

Îmi vin idei diverse în fracţiuni de secundă. Mergând pe jos, spre casă, îmi fac un fel de gimnastică a minţii, reflectând prin rumegarea gândurilor.

Ce-ar fi devenit acum Terra, la aproape trei secole de la fondarea Băncii Selenei, dacă expansiunea omului în Sistemul Solar nu ar fi fost coordonată atât de intensiv? Din fericire, a fost

întâi necesitatea, ca urmare a degradării accelerate a biosferei. Dar saltul spre aştri avea, iniţial, la temelie, vectori naţionali, o noţiune depăşită ce aparţinea Secolului XIX. Banca Selenei a fost prima instituţie care şi-a propus să mute omenirea în spaţiu. Totul a început la acea aniversare a Zilei Hispanităţii din anul '92 al Secolului Zero.

Se împlineau cinci veacuri de la debarcarea lui Columb în Lumea Nouă. Era adunată în Insulele Bahamas toată floarea yachtingului mondial; se celebra trecutul şi puţini se gândeau, atunci, la viitorul spaţial. Stratul de ozon protector de deasupra Antarcticii dădea semne de refacere, dar era cerul senin de dinainte de furtună. Totuşi, un grup de tineri, mai mult ca spirit decât ca ani – aveau între 20 şi 85 de ani – au trimis invitaţii câtorva din marile personalităţi ştiinţifice ale acelor timpuri pentru data de 12 octombrie, anul '92, ora 8^{00}, pe plaja Insulei San Salvador, aproximativ în locul în care se presupune că a debarcat Columb. Toţi cei prezenţi urmau să se înregistreze în nişte caiete – erau pe mai multe măsuţe pentru a nu se produce învălmăşeală – şi primeau o medalie de membru-fondator al Băncii Selenei. Şedinţele erau programate în fiecare seară la orele 20^{00}, începând cu data de 13 octombrie, la Palatul Congreselor din Nassau.

Printre numele cele mai cunoscute din acele vremuri care au fost înscrise în cartea fondatorilor figurau Isaac Asimov, Arthur Clark, Ray Bradbury, Gérard Klein, John Glenn, Neil Armstrong, Marc Garneau, John Allen (părintele Biospherei II), Andreas Sakharoff. S-a convenit ca la 20 iulie, anul '94 al secolului Zero, să se declanşeze campania electorală pentru alegerea, pentru un mandat de cinci ani, a primului guvernator al Băncii Selenei, alegere ce a avut loc în 20 septembrie, postul urmând a fi preluat în 12 octombrie. A fost ales Gerald O'Neil, autorul studiului *„Frontierele Celeste".* Dar tot în acel memorabil octombrie '92 s-a hotărât, printr-o rezoluţie votată în majoritate de către participanţi, modul de funcţionare a băncii, organizarea, scopul, obiectivele, componenţa. Atunci s-a făcut al doilea pas gigantic pentru omenire în cucerirea cosmosului.

* * *

Între 5 şi 14 iulie 289 Era Spaţială nu s-a întâmplat nimic: în sensul că nu am fost tulburat de nici un anchetator. Este posibil să fi fost supravegheat, dar nu mi-am dat seama. De fapt, nici nu m-a interesat pentru că eram prea ocupat cu aprovizionarea juniorului şi eram prea obosit pentru a mă putea gândi la altceva decât la cât mai mult somn. Ziua dormeam cu capul pe tastele computerului, câte o oră bună, dar trebuia să îmi ţin urechea ciulită mereu pentru a nu fi surprins de superiorul meu ierarhic, don Armando. Mai reuşisem să dorm iepureşte pe vremea când îmi făceam armata în trupele de frontieră ale Danubiei. Atunci am reuşit să dorm în picioare, sprijinit de sobă şi având grijă să deschid un ochi la intervale de timp regulate, pe direcţia pe care se putea să apară ofiţerul de serviciu.

Am fost vicecampion în plantoane şi cea mai mare parte mi-au fost repartizate cele din schimbul II. Pentru că aveam obiceiul prost de a-mi exprima, uneori, opiniile contradictorii cu cele ale comandantului de pluton, eram ameninţat cu arestul, dar, fiind destul de complicată procedura de întocmire a formelor, mi se comuta cu serviciul de pază în cadrul plantonului, schimbul II. După câteva şedinţe, am observat că inspecţiile se efectuează numai în timpul schimburilor I şi III, fapt pentru care am riscat să nu mă scol, ci să-mi continui somnul până aproape de momentul deşteptării oficiale, când îmi trezeam colegul responsabil pentru schimbul III. întâmplarea a făcut să nu fiu prins niciodată. Poate că nu aş mai fi scăpat de arest. Ce repede au trecut 14 ani! Şi iată că azi, 14 iulie 289, sunt chemat, din nou, la sediul local al Departamentului Adevărului. Este una din cele mai mari sărbători ale Spaţiului, cinci secole de la căderea Bastiliei, dar la noi, în Danubia, nu se comemorează şi, de câţiva ani, nici nu se mai aminteşte de acel eveniment atât de îndepărtat. Dărâmarea simbolului tiraniei a devenit o informaţie prohibită în Danubia lui Oscar Romero. în anul viitor va reveni cometa Halley în apropierea Centurii Lagrange. Oare se va întâmpla minunea, oare va demisiona, sau va fi silit să o facă, Oscar Romero? Pentru că se spune că la trecerea cometei se petrec multe stingeri ale unor personalităţi. Parcă a ajuns la capăt răbdarea noastră, a cetăţenilor Danubiei.

Mă prezint pe Aleea Fericirii la nr. 27 – ce nume interesant de stradă pentru sediul filialei locale a Departamentului

Adevărului – sunt invitat, ca de obicei, în sala de aşteptare, nu stau prea mult, pentru că sunt preluat de ofiţerul responsabil al instituţiei noastre şi condus pe binecunoscutul culoar întunecos, unde, la fel ca în timpul convocărilor anterioare, se deschide o uşă capitonată; sunt poftit înăuntru, apoi sunt invitat să iau loc pe un scaun, la o masă aşezată în faţa alteia, la care va sta anchetatorul. Individul mi-a vorbit pe acelaşi ton neutru, devenit clasic de-acum, cu aceeaşi detaşare maşinală de robot cerberoid, ce parcă ar vrea să spună *„eu mă spăl pe mâini, eu sunt doar un simplu executant, eu fac ceea ce mi se ordonă".* Cerberul a închis uşa spunându-mi să aştept şi am început deja să mă gândesc că şi alţii, în urmă cu mai bine de trei secole, au executat ordine şi au ajuns la Nürnberg, pe merit. Am fost convocat la 11^{00}. Acum e 13^{00} şi nimeni nu mai intră să mă ancheteze. Am citit, recent, în *„Revista de istorie",* că 90% din Marii Inchizitori ai Spaniei aveau titlul de doctor în teologie obţinut în urma întocmirii unor lucrări strălucite. Torquemada însuşi era un erudit al vremii sale. Sadismul torţionarilor să fie refularea unor minţi prea obosite de studiu? Pentru secolul nostru nu cred să se potrivească această supoziţie. Dacă tot nu binevoieşte nimeni să-mi deschidă, prefer să-mi pun, liniştit, capul pe masă şi să-ncerc să trag un pui de somn, uitând că mă aflu în bârlogul lupilor. Trezindu-mă, privesc cadranul ceasului electronic: 16^{30}. Şi nimeni nu intră în camera de anchetă. Cu siguranţă, îmi spun, este o nouă tactică pentru a mă determina să vorbesc ceea ce ar dori cerberii să afle. Oare nu le-am spus destul de clar că nu-mi pasă de existenţa mea în acest spaţiu? Că pot să mă ucidă sau să mă expulzeze: oricum, numai ei sunt cei care vor alege. Da, dar de fiul meu îmi pasă, şi ei bănuiesc asta. Trebuie să nu mă abat de la logică, pentru că numai Alicia e sentimentală; eu nu; sper... Presupunând că l-ar lua pe fiul meu şi l-ar ţine deasupra unei prăpăstii, spunându-mi că îmi acordă zece secunde pentru a ă hotărî să răspund la întrebările lor, ce-aş face? Din punct de vedere raţional, aş avea un singur lucru bun de făcut: să nu cedez! Dar, în acest caz, n-aş fi un criminal? Nu, din două motive: 1) presupunând că ei, cerberii, mi-ar arunca fiul în prăpastie, nu ar mai putea spera să obţină de la mine altceva decât o ură care nu le-ar folosi la nimic, dimpotrivă; este la fel ca şi cu teroriştii care ar asasina întregul echipaj al unei aeronave, deci o acţiune lipsită de sens; 2)

ţinând cont de conjunctura actuală, la nivel general, ştiind că Oscar Romero are zilele de guvernare numărate, că din clipă în clipă se aşteaptă că va fi debarcat de către puternicul său patron, Miguel Romanoff, care nu-l suportă, din fericire pentru toţi optimiştii Danubiei, iar, la nivel particular, fiecare cerber cu instinctul său de conservare binecunoscut jubilează şi preferă să nu rişte ca, prin exces de zel, să-şi compromită cariera viitoare, deci preferă să fie mai conciliant, mai înclinat spre compromis. Chiar dacă acum ei cred că mă fierb în oală seacă – mai degrabă pe Alicia o ţin pe jăratic, pentru că ea este, cu siguranţă, speriată în momentele acestea, se teme că mă vor ucide – nu vor exercita presiuni deosebite asupra mea. Ia să ne gândim: Am fost convocat pentru anchetă la ora 11^{00}. Mă pot reţine până mâine, 15 iulie la ora 11^{00}. Ei ştiu că se ştie că sunt aici. Deci se va da semnalul şi nu vor putea nega că am fost la ei. aşa că cel mai bun lucru pe care-l pot face este să mă elibereze până mâine la ora 11^{00}. Dar nu-i decât o presupunere. Cine poate şti ce-i în mintea lor bolnavă? Privesc din nou cadranul ceasului. Este ora 21^{00}. Primele semne ale torturii îşi fac simţită prezenţa: se aude un zgomot fin, abia perceptibil, ca un fel de bâzâit... Tare mă tem că va creşte intensitatea. Va fi o noapte albă. Noroc că am vată în urechi... Dar nu-i suficientă. Voi încerca să mă concentrez la ceva atât de profund încât să nu simt zgomotul. Trebuie să recunosc că s-au modernizat şi cerberii prin această tortură a psihicului: lipsă de somn şi zgomot. Felicitări! Restructurarea Departamentului Adevărului este cu un pas înaintea restructurării DanubieL.

***

Suntem în 15 iulie 289, E.S. Este dimineaţă. Am avut plăcerea să petic prima noapte la arest. Formula juridică consacrată cazurilor asemănătoare stipulează termenul *„reţinut". În* mod normal, o reţinere fără mandat de arestare poate să dureze cel mult 24 de ore. Este cazul meu, acum. Dar dacă este obţinut mandat de la procuror, ceea ce nu-i decât o simplă formalitate, având în vedere că şi justiţia este subordonată puterii executive, un suspect poate fi reţinut, pentru cercetări se spune, până la intentarea procesului. În ceea ce mă priveşte, s-ar putea să am toate şansele de a mi se

prelungi detenţia. Mă uit la ceas: este 5^{55}. Pe fereastra zăbrelită pătrunde multă lumină. Ce rost mai are să mă gândesc ce mi se va întâmpla în continuare! Poate că tocmai asta au dorit anchetatorii mei invizibili. Ceea ce mi-am propus s-a realizat: mi s-au publicat ambele cărţi; de-acum înainte, spiritul meu umblă liber prin lume şi ştafeta contestaţiei despotismului – pe care am ţinut-o şi eu în mână pentru scurt timp – va putea fi preluată de un alt gladiator al libertăţii. Aşa că mi-e indiferent. Sunt pe jumătate buimac. Am o durere surdă în cap. Mi se pare curios, pentru că nu mă doare capul niciodată. Am dormit foarte rău, dar nu-mi amintesc să fi visat nimic. Parcă-mi răsună în urechi *„Anotimpurile"* lui Vivaldi.

Pare ciudat. Îmi ridic ochii de pe masă, îmi frec ochii, mă tolănesc pe scaun întinzându-mi ciolanele şi ascult: nu, nu mă înşel. În locul bâzâitului de aseară, minunata bucată a lui don Antonio îşi revarsă suav clipocitul binefăcător peste sistemul meu nervos supraexcitat: piano. Îmi pun capul pe masă din nou şi mă cufund în muzică, contopindu-mă cu ea. Nu ştiu ce efect miraculos are, dar parcă plutesc. Acum sunt numai spirit. Nu pot să nu-i apreciez pe cerberii care au avut această idee de tortură: o alternanţă de sunete care nu lasă urme fizice, dar care afectează creierul. Am auzit că au obiceiul să-şi ţină prizonierii în zgomote până aproape de limita superioară a suportabilului şi că în urma noilor metode de anchetă nici un humanoid nu a mai ieşit cu sistemul nervos neafectat. În mod curent anchetaţii sunt trimişi direct din Strada Fericirii la Spitalul de boli neuropsihice, la secţia închişi. Din punct de vedere fizic, ei devin pierduţi pe vecie. Mă întreb acum, când încă mai pot gândi coerent, oare nu a avut dreptate Adolph Zender când a militat pentru distrugerea totală şi definitivă a tuturor roboţilor din Univers? Probabil că mânia îmi întunecă judecata. Am ajuns să gândesc, până şi eu, numai în alb şi negru: încă o dovadă că metodele noi de tortură psihică îşi fac efectul surprinzător de rapid. Mi s-a făcut o sete şi o foame cumplită: niciodată nu sunt mai nervos ca în momentele când sunt flămând. Parcă ar trebui să merg şi la toaletă. Mă uit din nou la ceas: este 6^{30}. Chiar în acel moment o cheie se-nvârte în broască de două ori, fără grabă, metodic, uşa se deschide şi pătrunde în încăpere un individ pe care nu l-am mai văzut: pare destul de bătrân. Inchide uşa pe dinăuntru, se-ndreaptă spre masa rezervată

anchetatorului, deschide un sertar, apasă pe un buton, o perdea neagră se lasă peste fereastră. În încăpere este o beznă absolută. Trec câteva momente. Mi se par extrem de lungi; din nou, surpriza este servită din plin. Apoi cerberul îmi spune:

– Vom vedea împreună un scurt film documentar despre viaţa deţinuţilor politici – care oficial nu există, să ţii minte asta – de la minele de titan de pe Selena, mine ce se află sub jurisdicţia guvernului Danubiei. După cum cred că ştii, numai la noi se lucrează cu deţinuţi, în toate celelalte provincii spaţiale s-a renunţat. Dar, pe de altă parte, numai noi mai avem titan şi ştii cât de importantă este siderurgia acestui metal. Vom vedea deci filmul, în linişte, după care îmi vei putea pune întrebări, apoi va urma întrebarea mea: ultima! Şi cerberul apasă, probabil, pe alt buton, astfel că peretele din stânga mea se umple de lumină.

...Se vede mai întâi Luna filmată de pe Terra, apoi imaginea acestui satelit natural se măreşte din ce în ce mai mult, camera video apropiindu-se până când apare la linia orizontului, al cărui cer este cel binecunoscut, negru, un careu. Se face o trecere uşoară, artistică, într-o tehnică *„fondue.enchaînnée"* pe acelaşi fond muzical divin al *„Anotimpurilor"* spre o altă imagine, cea a Planetei Albastre văzute de pe Lună. Se creează parcă senzaţia, voit, că noi, cei care am privit planeta copilăriei tehnologice a strămoşilor noştri, am pierdut definitiv putinţa de a fi fericiţi; este ca o călătorie fără întoarcere spre acel mai mult şi mai bine care nu este, în fond, decât ispita diavolului de-a ne scoate din noi înşine. În sfârşit, obiectivul aparatului se opreşte pe poarta lagărului pe care scrie cu litere mari *„BINE AŢI VENIT PE TĂRÂMUL CELALALT". Îmi* imaginez că este ultimul drum al celor care vin aici. Culoarele strălucesc şi par a fi vopsite în tonuri de alb şi gri metalizat, celulele par a avea o suprafaţă obişnuită de 4x4 m în care sunt cazaţi câte 4 deţinuţi care nu ~
i i i se văd, pentru că sunt, probabil, undeva la muncă. Sunt prezentate apoi diferitele sectoare unde se munceşte: *zona de recoltat sânge,* unde se colectează acel preţios fluid pentru cei care au nevoie şi sunt liberi (mă gândesc că nu sunt neapărat mai buni, ci mai supuşi); pe o diagramă din dreapta imaginii scrie că se colectează câte 500 g/om şi zi; *zona de recoltat piele,* unde se decupează

bucăţele din acel produs ale celor prea slăbiţi, apoi, printr-o metodă de stimulare hormonală şi în urma unor injectări, deţinuţilor ce „lucrează" în această secţie le creşte altă piele. Privesc, mut de uimire, şi nu-mi vine să cred că ceea ce văd este adevărat; Auschwitzul era de-a dreptul o plăcere. Dar iată o altă secţie: cea *de colectat organe naturale* – mâini, ficaţi, plămâni, rinichi etc. – care sunt înlocuite cu organe din materiale compozite; este un imens laborator al protezelor pentru cyberi. În sfârşit, *secţia operaţiilor pe creier;* visul de aur al androizilor este să programeze gândirea creierului uman în funcţie de o planificare centralizată. Până acum nu s-a reuşit, dar cercetările continuă. Filmul se încheie cu imaginea mărită a unui creier. Cerberul aprinde lumina şi mă priveşte scrutător. Nu mă pot închide în mine. Mă simt şocat, descompus şi poate resemnat. Ii spun: *„nu am nici o întrebare, am înţeles totul, mi-am văzut viitorul şi sfârşitul, puteţi face cu mine tot ce doriţi; după terminarea experienţelor tot voi muri. Va fi singura mea salvare".*

– Deci, refuzi să colaborezi? te întreb pentru ultima dată.

– Da, acesta este ultimul meu cuvânt.

– Bine, îţi vei continua viaţa, vei merge acasă şi la serviciu şi vei aştepta semnalul nostru. Pleacă!

Şi-mi deschide uşa grăbit.

* * *

La 15 noiembrie 289 se aniversează o lună de la demisia lui Oscar Romero.

Sunt chemat la Departamentul Adevărului, unde mi se înmânează un permis de ieşire din Danubia pentru Provinciile Unite. Am senzaţia că visez, dar mi se spune că am fost expulzat pentru totdeauna pentru că noului satrap nu-i plac turbulenţii. Oare adevărata formă geometrică a istoriei şi a Universului să fie cercul?

VIII / HOD Este insuportabil de cald. Mă plimb prin camera de hotel şi nu ştiu ce să fac. Să m-apuc de scris sau mai bine să-mi continui lectura despre istoria grecilor antici? Probabil că dacă Mommsen ar fi scris cartea, alegerea era simplă. Din nefericire, autoarea nu a pus suflet, aşa că, în ciuda zăpuşelii şi a lenei imense ce mă caracterizează, peste cel mult două ore

voi cit un text mai inspirat, scris mai cu nerv, mai pe gustul meu. Un text scris de mine-însumi. Veţi crede poate că sunt un fanatic al artei pentru artă, dar fie vă înşelaţi, fie m-am exprimat confuz – într-un anume sens aveţi dreptate. Nu sunt prea clar! Aş prefera să citesc cât mai multe informaţii; sunt flămând după ştiri, sunt bolnav dacă nu ştiu, vreau să devorez tot: idee, simţământ, secret, opinie, constatare, polemică, monolog, dialog, proces şi, mai cu seamă, istorie:o mănânc cu pâine, cu lapte, cu vin, cu caşcaval, cu icre negre, cu tot ce vreţi şi ce nu vreţi... Pardon! am greşit! Mi-am amintit că într-o provincie a Cilindrului Spaţial de Est, în Danubia, dacă înşirui bunătăţile culinare pe care le-am amintit mai înainte, acei locuitori nefericiţi salivează , fac spume la gură, li se ridică tensiunea, pentru că satrapul lor îi privează de alimente. Nu aş vrea să le agravez şi eu starea psihică precară. M-am tot foit şi, până la urmă, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am apucat. Profit de ocazia de a fi singur şi scriu. Nu mă pot concentra decât singur. Ce-ar fi să mai trag un pahar de lapte bătut de la gheaţă? Uitasem. Să nu ne amintim de alimente!

Se spune că, rareori, la un humanoid corespunde profesiunea cu hobby-ul. Se pare că eu aş fi o excepţie; cel puţin pentru moment. Peste o lună se-mplineşte primul meu an de ziarist. Este fascinant. Mulţi zic că mă voi plictisi să tot colind Universul în căutare de senzaţii. De fapt, în privinţa formei, ei greşesc: nu caut senzaţii, ci esenţe; eu nu urmăresc evenimentul în sine, ci reflectarea ideii unice în molecula cotidianului. Asupra celuilalt aspect s-ar putea să aibă dreptate: poate mă voi plictisi, nu-mi pot permite să fac ceea ce mi-am propus: să vizitez toate planetele şi toţi sateliţii şi să scriu. Depind de redacţia cotidianului *„Dreptatea”*şi trebuie să relatez ceea ce se caută. Suntem o firmă independentă. Nu vreau să spun că-i rău, dar aş dori să nu depind de nimeni, în mod absolut. Poate că voi reuşi, cândva. Până atunci, însă, ar fi cazul să-mi redactez articolul despre excursia pe Terra. Măcar să-l încep...

Totuşi, ideea îmi dă ghes, mă fascinează. Mâine trebuie să dau răspunsul. Cred că voi accepta. Ar fi splendid. Mă gândesc la Bob Woodward. Mereu de referim la secolul zero. Şi el a reuşit cu Watergate-ul său. Nu ştiu, nu sunt încă sigur... dar cred că se

merită. Va fi greu, cu certitudine. Voi fi tot timpul sub urmărire. Dar cauza e nobilă.

De ce mi s-a propus tocmai mie? Pentru că redactorul şef – un android – consideră că sunt prea tânăr şi încă neimplicat în criticile quasi-generale la adresa guvernului Danubiei. Da, ar fi un atu! Cred totuşi că cerberii au o listă completă a tuturor ziariştilor occidentali, clasificaţi pe categorii de periculozitate, din punctul lor de vedere, şi la intrarea în provincie li se ataşează câte o codiţă, conform obiceiului. Nu, trebuie să găsesc altceva: îmi voi schimba numele, în modul cel mai oficial: din fericire, la noi, în Luteţia, nu durează mult – cam o săptămână – şi, în acelaşi timp, îmi voi schimba profesiunea – în turism mi-ar place, de pildă monitor de schi nautic. Da, e o idee.

Şi asta pentru câteva luni. Dar, pentru a-mi rotunji bugetul, voi continua să scriu pentru gazetă. Cu acelaşi nume ca şi până acum: Patrick Fontaine. Ce bună idee mi-a venit cu schimbarea numelui: prea sună a ziarist. Îmi voi spune. Paul?. Îmi vin prea multe-n cap. Smith?

Păcat! Nu merge. Un Luteţian cu asemenea nume, nu se poate. Am găsit! Mă voi numi Paul Fayard. Sper că ţine.

Vom vedea. De ce mă frământ atât? Pentru că am intrat deja în transă sau, mai bine zis, în rezonanţă cu expeditorul celor două mesaje. Nu-l cunosc, nu ştiu nimic despre el, dar mă preocupă. Fără să vreau, gândurile îmi zboară într-acolo, spre Danubia. Nu am fost niciodată?, dar printre lecturile mele imense asupra călătoriilor, hai să spun mai frumos, printre continentele metaculturale un loc în faţă ocupă, în inima mea, şi Danubia. Exemplul tipic de ghinion în istorie. Se spune că locuitorii acelei provincii ar fi de vină integral pentru catastrofa la care s-a ajuns. Nu cred. Trebuie să fie şi alte cauze... Oricum, voi vedea... Sunt aproape sigur. Mâine voi da un răspuns favorabil. Dar ce conţin cele două pasaje? Primul solicită o identificare a autorului, trimiţând pe potenţialul căutător la doamna Christina Stegano Muchi, domiciliată undeva în Provinciile Unite – nu se ştie unde – care a primit cele şapte scrisori pentru guvernatorul Rolando Ramirez în 8 mai 284 Era Spaţială pe când era coordonatoarea Bibliotecii Marţiene în Centralia – capitala Danubiei – personal din mâna autorului mesajului care semnează acum Keops.

Caută acul în carul cu fân! Dar voi căuta! Pare interesant... Mai doreşte acest domn Keops – cine o fi? – să-şi publice două cărţi; cu sprijinul ziarului nostru. Poate va ieşi ceva din asta; prima se numeşte *„Dincolo de Styx",* iar a doua *„Scrisori interzise".* De ce tocmai prin intermediul ziarului nostru? Poate că va ieşi ceva. Incep deja să fiu nerăbdător. Al doilea mesaj este dublu, adică vine de la un anume Theo din Labradoria, în care ne roagă să facilităm publicarea celor două cărţi – apar titlurile de mai sus – la care este ataşat un bileţel semnat *„Olivier" In* care Theo este rugat să facă ce a promis. Atât! Saingurul punct comun: scrisul la şablon în tuş roşu. Ca un fel de şaradă. Trebuie s-o găsesc mai întâi pe doamna Christina Stegano Muchi. După aceea toate se vor clarifica. Ce-ar fi să mai trag un pahar de lapte acru de la gheaţă? Şi nu am terminat reportajul. Dar e prea cald. Mai bine mai citesc. despre prietenii mei. grecii.

* * *

În iulie a.c. am ascultat o emisiune la *„Vocea Selenei"*care mi-a plăcut foarte mult; a fost o încântare estetică; o discuţie între două vechi cunoştinţe: Monica Levis, redactor-responsabil al emisiunii culturale *„Punct şi Contrapunct la Luteţia",* şi Nadia Cassio, poetă şi profesoară de literatură danubiană în Provinciile Unite. Nu cred că e cazul să-mi amintesc acum încântarea imensă ce m-a cuprins ascultând un dialog atât de frumos, viu, elevat, dar fără parada pe care o întâlnim aici „intra muros" la literaţii noştri conjuncturişti şi învăluit în mod natural în sinceritatea binefăcătoare a două suflete ce s-au deschis, faţă de ele însele şi faţă de întreaga lume. M-a vrăjit emisiunea aceea. Nu m-am putut opri să nu consemnez ceea ce-am simţit atunci, în 14 iulie, dar ceea ce are legătură cu povestirea noastră este şi mai interesant.

Nadia Cassio a povestit că Jorge l'Urso făcea parte din cercul lor de prieteni. Era tehnolog de profesie, dar poet în timpul liber. Poeziile sale erau „drăguţe", fără să conţină nimic critic la adresa regimului. El nu dorea să şi le publice, ci le scria din pură plăcere, ca o revărsare a prea-plinului său sufletesc peste foile albe ale unui hobby nevinovat. În grupul lor de

prieteni, povestea Nadia, se ştia că Jorge îşi ţine un jurnal pe care nu l-a văzut nimeni pentru că el nu le-a citit nici un fragment. În februarie 285 Era Spaţială, el a fost convocat la Departamentul Adevărului şi anchetat în legătură cu acel jurnal, care i s-a confiscat. Ancheta s-a efectuat în stare de libertate. În cele şase luni mai uşoare, Jorge şi-a mai întâlnit prietenii de multe ori şi le-a povestit evoluţia cazului său. Se ştie că, la un moment dat, cerberul-anchetator l-a întrebat:

– Ce credeţi, domnule l'Urso, că vi se poate întâmpla în urma cercetării jurnalului dvs.?

– În cel mai rău caz, îmi veţi spune să-mi fac valiza pentru că mă aşteaptă detenţia, iar în cel mai bun, veţi înapoia jurnalul şi mă veţi trimite acasă, a spus cu seninătate Jorge l'Urso.

Cerberul l-a privit zâmbind nedefinit, uşor, aproape imperceptibil cu aceeaşi privire perfidă şi greu de sesizat, dacă nu ai mai avut de-a face cu această categorie, pe care am întâlnit-o în Juan Jose Quisano, în Juan Charon, în delegatul din Centralia şi, probabil, la un Boa Constrictor în faţa prăzii. Suntem, până la urmă, numai două categorii: vânători şi vânat.

Nadia era de puţină vreme în Provinciile Unite când a aflat vestea morţii lui Jorge. Aşa cum deja se cunoaşte, a fost anchetat în toamnă şi, în detenţie fiind, în cursul unei anchete a decedat. Circulau zvonuri în care se spunea că ar fi fost suferind de inimă. Oricum, cineva ar fi trebuit să militeze pentru a se face lumină. Familia a fost, poate, prea şocată şi intimidată pentru a cere redeschiderea cazului, dar un comitet occidental ar fi trebuit să o facă. Nu este încă târziu. Cei găsiţi vinovaţi vot fi aduşi, cu siguranţă, în faţa justiţiei după ce valul romanovian va mătura şi tărâmul Danubiei.

Nadia povestea că două au determinat-o să rămână definitiv în Provinciile Unite: frigul imens din apartamentele Centraliei şi întreruperea quasipermanentă a curentului electric, ca urmare a aşa-zisei economisiri, în iarna anului 285 E.S., ceea ce a considerat ca un fel de atac la persoană – Nadia nu mai putea scrie, citi sau gândi detaşat de şicanele regimului -şi al doilea motiv (era deja sosită) – a fost vestea uciderii lui Jorge l'Urso. Foarte mulţi scriitori îşi ţin câte un jurnal pe care nu doresc să-l publice, dar în care le face bine să-şi noteze diferite fraze pentru a-şi elibera sufletele încinse prea frecvent de nedreptatea cotidiană. Este ca un fel de terapie a sistemului

nervos. Dar de aici şi până la lapidare pentru nişte gânduri cu totul personale care, chiar publicate, ar fi absolut legale, încadrându-se atât în prevederile Cartei Fundamentale, cât şi în cele ale Decretului 212 din 31 octombrie 274, distanţa este enormă. O nouă dovadă că legile nu sunt respectate, în primul rând de către cerberi, de către titularul puterii executive însuşi...

Imi aduc aminte că primele cărţi mi le-a citit mama prin anii 257, 258 E.S., primele poezii pe care le-am învăţat – şi singurele, pentru că la şcoală, în afară de Scrisoarea a III-a, am refuzat să mai memorez versuri – au fost ale Nadiei Cassio. Numai după aceea au început basmele. Am avut şansa să trăiesc într-o lume a poveştilor pe care, sentimental, nu am părăsit-o niciodată. Că stau cufundat în apa stătută şi mâloasă a realităţii de azi este, poate, numai pentru a nu uita că lumea ideală a basmelor trebuie să schimbe cândva, prin puterea cuvântului sau vrăjit, această aşa-zisă societate ideală.

Intr-un anume sens, am preluat torţa lui Jorge l'Urso. Dacă şi eu voi fi lapidat, sunt convins, ea va fi preluat de un altul care va crede cu aceeaşi înflăcărare în puterea cuvântului liber, rostit cu sinceritate. Venceremos!

Ce eschivă fantastică am reuşit în toamna lui 285 şi în primăvara lui 286 E.S. Incheiasem redactarea scrisorilor şi nu le expediasem încă, aşteptând, şi asumându-mi un risc inutil şi prostesc de a le purta mereu la mine. În 25 noiembrie 285, fiind convocat la sediul Departamentului Adevărului, cu materialul exploziv asupra mea – scrisorile – semnez, cu seninătate, declaraţiile prin care deveneam informator al cerberilor. La o săptămână după eveniment le expediez prin Arcadio Delgado şi Faed Ibn Salaam fără a mai introduce încă o notă, care ar fi fost esenţială, cu un text de genul „am fost recrutat agent de informaţii al Departamentului Adevărului." In primăvară, prin redactarea celor două „memoramdumuri către Instituţie", ofeream din nou, pe tavă, un atu gratuit pentru un viitor şi posibil şantaj al cerberilor. De fapt, riscul pentru ei, de-a lua de bune afirmaţiile mele cu privire la dorinţa mea de-a deveni un superagent internaţional, era prea mare. Juan Charon, deşi nu a înţeles integral mecanismul pescuitului meu în ape tulburi, a intuit perfect că cea mai bună metodă de pacificare a mea este tergiversarea: pentru că timpul le spală pe toate... În schimb, n-a prevăzut că voi începe a doua partidă de şah. Acum, nici unul

dintre noi doi nu mai poate accepta remiza. De fapt, Juan Charon s-a retras la timp. Succesorul său îmi va fi challanger. Venceremos!

* * *

De pe colina unde mă aflu acum, cuprind cu privirea întregul palier nr. 3. Este o zi frumoasă de vară: foarte cald, tocmai bine de plajă. Este foarte aproape de hotelul unde sunt cazat, este linişte şi sper că pot scrie neconturbat. La prima vedere pare curios să te bronzezi în interiorul unui cilindru spaţial. Dar, de câteva decenii, este cel mai banal lucru. Computerul-meteorolog responsabil al unei provincii spaţiale planifică în aşa fel vremea încât nici o vară să nu semene cu alta. Şi pentru ca surpriza să fie totală, nu ai acces la nici o prognoză mai lungă de trei zile. În schimb, î n acest interval, te poţi informa cu o precizie milimetrică: până la secunda când se va declanşa o aversă, direcţia, viteza şi durata unei rafale de vânt sau orice altă informaţie ce ţi s-ar părea utilă. Îmi place la nebunie cerul acesta albastru pe care-l am acum, deasupra capului, fără nici o urmă de nor, transparent, imens şi mediteranean. Şi când te gândeşti că se opreşte la 500 m pentru a sprijini un alt palier, parcă nu-ţi vine să crezi. Iluzia este obţinută perfect. Şi ultravioletele bronzează la fel de bine ca pe cea mai căutată rivieră a Terrei secolului Zero...

În câteva zile voi termina acest prim volum al Jurnalului despre Lagrange. Tot privind în depărtare – panorama este superbă – călătoresc în timp gândindu-mă la primele pagini scrise în 1 februarie, la speranţa de-a reuşi terminarea lui în octombrie sau noiembrie, la dedicaţia ce va apărea pe prima filă... Şi iată că la 1 august va fi gata. Exact în şase luni. Cel puţin până acum cerberii m-au scăpat din mâini. Trebuiau să-mpiedice redactarea jurnalului, dar nici prin ţul negru nu câştigă la infinit toate meciurile.

Intenţia mea iniţială era să relatez propria-mi aventură -şi Theo este nemulţumit că am divagat adesea – dar pe parcursul scrierii mi-am amintit de alte personaje care, fie au contribuit la starea de lucruri de azi, fie au fost implicate în conflicte tragice cu Departamentul Adevărului, fiind volatilizate sau condamnate la ani grei de detenţie. Am crezut că este de datoria mea să

reamintesc despre aceste cazuri, acordându-le spaţiu – poate prea puţin – în acest jurnal care şi-a propus să descrie lumea noastră spaţială.

O întâmplare cu totul ieşită din comun s-a petrecut în 16 martie 285 E.S., ai cărei protagonişti ghinionişti au fost: Luciano Yanez, actor şi preşedinte al teatrului „Globe" din palierul 6, Florindo Scalao, căpitan al unei astronave-mineraliere, şi Aurelio Matteo, navigator pe acelaşi vehicul spaţial greu. Iată filmul desfăşurării evenimentelor aşa cum au fost relatate, la trei ani după consumarea lor, printr-o scrisoare ce a fost difuzată la *„Vocea Selenei".*

16 martie 285: In Danubia se ţin aşa-zisele alegeri parlamentare. Nu scrie în nici o lege sau decret că ar fi obligatorii, dar persoanele ce nu participă sunt notate şi lista este înaintată Departamentului Adevărului.

Pe palierul 2, Alejo Kefren se prezintă la centrul de votare de care aparţine şi, în cabină, taie cu o linie groasă numele ambilor candidaţi ce aparţin, evident, unicului partid admis: cel progresist. În mod normal, ar trebui să se considere buletin anulat. Dar nu se respectă nici legislaţia electorală.

Pe palierul 6, într-una dintre circumscripţiile centrale, unul dintre cei doi candidaţi este actorul, binecunoscut publicului local, Luciano Yanez.

15 marie 285, seara: Este o zi rece de început de primăvară. Un cetăţean distins intră în zona portului spaţial însoţit de căpitanul Florindo Scalao. Este o zonă interzisă muritorilor de rând, dar invitatul celui mai tânăr căpitan din astro-flota comercială a Danubiei, mai ales că este şi recunoscut de către cerberi, nu poate fi refuzat. Aşa că cei doi pătrund pe astronavă. Căpitanul comunică echipajului că se vor îndrepta spre Selena pentru a prelua o nouă încărcătură de minereu de titan şi că îi invită pe toţi să deguste din vinul pe care şi l-a procurat recent. Va sta el de cart. Camarazii se pun pe treabă şi trag vârtos la măsea. Partea proastă este că rezistă bine. Poate prea bine. Nu însă şi secundul. Bea şi el un pic dar solicită să stea de cart. Parcă are o premoniţie. Il roagă pe căpitan să-l înlocuiască în cart, dar este refuzat politicos şi trimis la culcare. Deşi se miră în forul său interior, execută ordinul. În sala de comandă rămân cei doi buni prieteni, actorul şi căpitanul. Navigatorul Matteo a îndreptat deja astronava spre teritoriul

Lagrange 3, care face partea din „lumea occidentală". Dacă vor ajunge acolo, vor fi liberi. Privesc ceasul sideral de pe perete: au intrat într-o nouă zi. Azi vor fi alegerile. Dar ei vor denunţa această farsă electorală într-o conferinţă de presă în „Lagrange 3". Privesc amândoi cerul negru şi senin pe care sclipesc miliarde de stele. În spate, oarecum lateral, se vede Terra. Ei se-ndreaptă spre faţa ascunsă a Selenei. Florindo se gândeşte la mama lui bătrână şi singură.

Tatăl, un fost lup de stele, e mort. Luciano o revede în gând pe soţia sa, pe care speră că o va aduce la el în Provinciile Unite. Cei doi continuă să viseze, pierduţi cu privirile în imensitatea spaţiului. Secundul apare din nou. Insistă să-l schimbe pe căpitan, dar acesta refuză trimiţându-l, din nou, la culcare. Secundul se lasă, până la urmă, înduplecat, dar după ce a aruncat o privire fugară spre ecranele computerelor de bord. Este suficient. În cabină priveşte atent prin hublou şi bănuiala iniţială i se confirmă. Astronava nu se-ndreaptă spre teritoriul danubian al Selenei, ci spre „Lagrange 3".

Porneşte spre sala de mese unde echipajul sorbea ultimele picături din licoarea lui Bachus şi dă alarma. Sunt destul de mulţi cerberoizi în echipaj, aşa că sar ca arşi la semnalul secundului. Privesc toţi prin hublou: într-adevăr, se văd farurile semnalizatoare ale teritoriului spaţial Lagrange 3. Se reped la arme şi năvălesc în camera de comandă. La doi paşi de final, acţiunea s-a terminat lamentabil. Urmează calvarul procesului înscenat, condamnarea, detenţia, scrisorile familiilor către organizaţiile pentru apărarea drepturilor indivizilor, istoria, legenda.

Cei trei au fost condamnaţi la 20 de ani tereştri recluziune. Au fost internaţi în Marele Lagăr Selenar la Secţia *Izolare* într-o atmosferă extrem de umedă. Se estimează că, în cel mult 10 ani, vor fi morţi, dacă nu se întâmplă nimic deosebit în acest interval.

* * *

În cotidianul *„Dreptatea"* a apărut ieri reportajul călătoriei lui Patrick Fontaine pe Terra, partea I. Iată-l:

„Sunt un *«homo viator»* înnăscut. Starea mea naturală este perfectă numai când călătoresc. Mi-am propus demult să

vizitez Terra dar diverse motive m-au împiedicat să o fac. am călătorit între Mercur şi Centura de Asteroizi dar nu încă şi pe planeta care a fost, cândva, leagănul civilizaţiei spaţiale. Avem două posibilităţi: fie să merg cu un grup organizat, urmând a vizita obiectivele turistice programate anterior, fie pe cont propriu, urmând ca, la faţa locului, să mă decid; în felul acesta având posibilitatea să stau mai mult întru-n muzeu, de pildă, şi să nu mai vizitez o rezervaţie naturală. pentru că orice călătorie pe Terra durează 30 de zile, nici mai mult , nici mai puţin. Numărul turiştilor este strict limitat şi trebuie să te înscrii cu mulţi ani înainte pentru a primii aprobarea de intrare în această planetă. Este cam ca în secolul ZERO ascensiunea pe Himalaya cu diferenţa de comoditate în favoarea Terrei. Eu imam înscris în urmă cu nouă ani şi mi-a venit aprobarea tocmai bine: acum când sunt ziarist. Am ales, desigur, a doua variantă, de-a călători individual, deşi costă mult mai mult.

Terra se află, de peste două secole, sub jurisdicţia organizaţiei G.U.I. (Internaţionala Universului Verde). Societatea Naţiunilor a încredinţat un mandat, pentru cinci secole acestei organizaţii ecologiste în scopul dezvoltării patrimoniului genetic al tuturor speciilor vegetale şi animale şi a conservării sale. Mandatul lui „G.U.I." se va încheia în anul 569 E.S. Dar acum, în 288 ES pot să vă spun că se vede rezultatul acestui patronaj. Suprafaţa Terrei este un imens parc natural întrerupt de grădini culturale unde se află marile muzee şi oraşe care au fost menţinute, foarte limitat, format atât din humanoizi cât şi din androizi. Pădurile ocupă mai bine de două treimi din uscat, iar populaţia totală este de aprox. 3 mil. locuitori, raportul humanoizi/androizi fiind de 1/1. Ei nu sunt rezidenţi permanenţi ai Terrei, ci sunt aduşi, la cerere, pentru cel mult 10 ani, după care sunt înlocuiţi cu alţi colegi întru ştiinţă. Un aspect ce mi-a reţinut atenţia, în mod special, a fost că în războaiele din sistemul solar nici un protagonist nu s-a gândit să ocupe Terra, nici chiar Adolph Zemder. Poate că toţi au simţit nevoia să ştie că va rămâne măcar o planetă neatinsă de violenţă şi distrugere, o speranţă de viaţă mai pură pentru viitor.

M-am îmbarcat pe astronava companiei AIR LUTEŢIA în portul Cilindrului de Vest din punctul numit «Lagrange 2», la 1 iunie 288, ora 10.00, era locală. La acea dată sunt 260.000 km între portul spaţial lagrangian şi platforma geostaţionară pe care

am debarcat, distanţă pe care am parcurs-o în mai puţin de 3 ore. Am fost transbordaţi într-un fel de lift ce făcea legătura între platformă şi Capul Canaveral şi după încă două ore, am ajuns, planând destul de lin, pe pista astrodromului terrian. A fost o senzaţie nouă şi totodată o surpriză plăcută pentru că noi, în spaţiu, sosim în porturile noastre cu o acceleraţie gravitaţională ZERO. Grupul nostru a fost despărţit în două: cei care urmau să meargă pe un traseu organizat, împreună, şi independenţii la care a fost repartizat câte un ghid pentru fiecare. Eu mi-am exprimat preferinţa pentru itinerar şi am indicat ordinea obiectivelor de vizitat: Statuia Libertăţii, Turnul Eiffel, Auschwitz, Acropolis, Piramidele, MAREA BARIERĂ DE CORALI...

«Dacă timpul ne va permite, vom vizita şi alte obiective» am propus ghidului meu şi el mi-a sugerat o călătorie cu submarinul în rezervaţia BAHAMAS.

Am luat masa la restaurantul astrodromului, după care ne-am îndreptat spre avioneta de două locuri ce ni se repartizase. Direcţia: New York. Am ajuns destul de repede, dar, pe parcursul zborului, pe lângă faptul că nu m-am săturat privind ţărmul, l-am întrebat pe ghid, care era şi pilot, asupra gradului de poluare al atmosferei terestre. Mi-a spus că nu este nici un pericol pentru că toate mijloacele de transport rapide funcţionează cu hidrogen, iar cele lente cu tracţiune animală.

– Oare ce ar fi devenit Terra dacă oamenii nu ar fi găsit soluţia transferului lor în spaţiu?, m-am întrebat eu cu glas tare şi ghidul mi-a replicat imediat:

– În analele «Muzeului Omului» din Kenya, dar, dacă doriţi, îl puteţi vizita în orice localitate pe unde ne vom opri -filialele sunt identice cu instituţia-mamă, programul computerului CRAY 5, analizând trei scenarii diferite, concluzionează că:

1. Fie omenirea ar fi sucombat în urma unui război atomic în perioada anilor 1-50 Era Spaţială; 2. Fie ar fi dispărut mai lent, ca urmare a pierderii stratului de ozon protector şi a creşterii concentraţiei excesive a dioxidului de carbon în perioada anilor 1-100 Era Spaţială; 3. Fie ar fi sucombat ca urmare a unor cauze multiple, cum ar fi suprapopularea excesivă, războaie atomice, chimice şi bacteriologice locale, lipsa voinţei şi a capacităţii de epurare a apelor şi neputinţa de a o face în perioada anilor 1-150 Era Spaţială.

Concluzia lui CRAY 5 este clară: soluţia care s-a adoptat a fost una singură – emigrarea în spaţiu.

Pe de altă parte, constat că a trecut şi pericolul distrugerii reciproc asigurate, care, în secolul Zero, este doctrina strategică dominantă a celor două mari puteri de atunci.

– Da, îmi spune ghidul, acum în lumea spaţială nu mai este posibilă o distrugere globală şi reciproc asigurată printr-o simplă apăsare de buton, în schimb s-a reluat vechiul sistem al înarmărilor aşa-zis convenţionale, care generează o nelinişte permanentă şi este şi mai greu de controlat decât în Era Atomică. Poate că se va ajunge la aceeaşi situaţie ca în secolul Zero, peste milenii sau mai curând, când puterile spaţiale de atunci vor putea să ameninţe cu implozia Soarelui.

– Oricum, eu prefer lumea de azi, când Terra a redevenit un paradis al naturii, dar iată că zărim zgârie-norii.

Aterizăm şi ni se pune la dispoziţie un deltaplan cu energie solară în care să ne urcăm imediat, înălţându-ne. Ceva mai frumos nu am mai văzut niciodată. Avem norocul de o zi însorită şi foarte senină. Ne rotim deasupra Statuii Libertăţii... În sfârşit, imaginea pe care am văzut-o în nenumărate fotografii o privesc acum, aievea... dar continuarea în numărul viitor."

***

– Numele, prenumele, profesiunea !?

– Patrick Fontaine, ziarist.

– Vârsta !?

– 24 de ani tereştri.

– De ce doriţi să vă schimbaţi numele şi în acelaşi timp insistaţi să nu fie publică această informaţie în buletinul oficial?

– Este o chestiune personală, de o importanţă enormă, pe care aş dori să v-o comunic peste mai puţin de un an.

– Regulamentul nostru prevede şi această posibilitate dar vă va costa de trei ori mai mult. Acceptaţi?

– Desigur! Când pot să vin după noul meu paşaport?

– Cel mai devreme la 48 de ore de la încheierea verificării personale.

– Vă mulţumesc şi vă salut.

– Dacă nu ştiţi ne simţim obligaţi să vă anunţăm că puteţi achita costul integral al formalităţilor oricând până la ridicarea actului...

– O va face computerul meu, la revedere.

* * *

– Numele, prenumele, profesiunea !?

– Paul Fayard, monitor de schi nautic.

– În zona Mării Bariere de Corali.

– Am înţeles bine? Pe Terra?

– Da, în nord-estul Australiei.

– După câte ştim mandatul cercetătorilor şi al ghizilor este de 10 ani şi dvs. păreţi prea tânăr pentru a fi un veteran, chiar în domeniul ludic.

– Dacă aparenţele ar fi realitatea aţi avea dreptate, dar existenţa mea a fost favorizată. De la 14 ani am plecat împreună cu părinţii mei, care sunt biologi, în rezervaţia Barierei de Corali, astfel că la 18 ani eram un as la toate sporturile acvatice.

– De ce n-aţi studiat biologia?

– Am preferat călătoriile şi „şcoala din Bagdad".

– Interesant totuşi: computerul v-a notat cu 130 de puncte la testul de inteligenţă şi cu un anemic *„Bine"* la proba practică de schi nautic. Părerea mea este că alegeţi un drum greşit încăpăţânându-vă să perseveraţi în sport şi distracţii, dar oricum numai dvs. decideţi.

– Vă mulţumesc, mă voi mai gândi la ceea ce mi-aţi spus; când pot să încep munca?

– Când doriţi. Probabil aţi citit instrucţiunile noastre. Aveţi un program de lucru de 20 de zile, fără întrerupere, după care urmează 10 zile de vacanţă. Sunt convins că veţi călători în perioada minivacanţelor.

– Da, aţi ghicit. M-am hotărât. Incep din 10 ale până în 30 în fiecare lună.

– Bine, vă aştept... Era să uit: nu sunteţi rudă cu descendenţii Editurii Fayard?

– Nu, este o simplă asemănare de nume, dar nu ne înrudim, la revedere. Se gândeşte rapid: deseară va pleca spre

Provinciile Unite Marţiene şi în cel mult 24 de ore va sosi la destinaţie cu Jet-ul Spaţial.

* * *

– Numele, prenumele, profesiunea!?
– Paul Fayard, monitor de schi nautic.
– Provincia spaţială unde locuiţi?
– Luteţia.
– Motivul pentru care o căutaţi pe doamna Christian Stegano.
– Bunica mea mi-a spus că are o nepoată în Provinciile Unite pe care vrea să o găsească...
– Am înţeles, se acceptă. Computerul nostru va transmite mesajul dvs. prin telejurnalul de seară. Doamna Stegano va fi rugată să vă caute la hotel prin reţeaua videotelefonică. Dar vă va costa mult. Plata pe loc.
– Desigur, poftiţi codul contului meu, verificaţi-l şi faceţi operaţiunea financiară necesară...
– Observ că se câştigă bine în Luteţia în profesiunea dvs...
– Da, mai am şi unele economii... Voi putea fi găsit la hotel...

* * *

– Bună seara, mă numesc Christina Stegano Mucchi, am înţeles că m-aţi căutat.
– Da dar nu în privinţa declarată la computer ci în vederea unui viitor contact al meu, de ordinul III, cu ajutorul unei cărţi care se scrie chiar în aceste momente.
– Şi ce legătură am eu?
– Il cunoaşteţi!
– Şi dvs. nu?
– Nu încă. Mesajele primite de mine, de la el, mă îndrumau spre dvs.
– Dar dacă sunteţi cine mă tem eu că sunteţi, ce dovadă am?
– Am înţeles aluzia. Nu, nu sunt un cerber danubian. Inregistraţi-mi vă rog chipul, amprentele digitale şi maxilo-faciale şi confruntaţile cu cele ale lui Patrik Fontaine de la ziarul

„Dreptatea” din Luteţia. Dacă aş fi cerber n-aş putea figura pe lista personalului acelui cotidian.

– Dar numele pe care l-aţi declarat este Fayard...

– Am început deja numărătoarea inversă şi ştiţi, probabil, că ziariştilor li se contabilizează deplasările, de către cerberii Danubiei. Eu vreau să evit riscurile inutile...

– Computerul meu a verificat, aveţi dreptate, vă rog să mi puneţi întrebări...

– Desigur numele de Kefren Keops nu vă spune nimic, dar faptul că el v-a dat o videocasetă SONY ce conţinea 7 scrisori pentru Rolando Ramirez, la 8 mai 284, în biroul dvs. de la Biblioteca Marţiană din Danubia?

– Da, îmi amintesc, să mă uit în agendă, un moment... am găsit: Sebastian Pontes semnase scrisorile. Mi-a spus cum se numeşte dar nu am notat. Cred că arhiva *„Vocii Selenei”* veţi găsii numele real.

– Vă mulţumesc, voi căuta mai departe. Bună seara.

* * *

În 9 august, la revenirea din Provinciile Unite, pe Paul Fayard îl aştepta o surpriză plăcută: computerul său primise de la *„Vocea Selenei”* următorul mesaj: Sebastian Pontes este Alejo Kefren. Punct de întâlnire: cea mai mare catedrală a Palierului 2 din Danubia. Data: într-una din primele trei zile lucrătoare ale lui noiembrie. Ora: 15^{30}-15^{45}.

* * *

Pentru a-şi recupera o parte din banii cheltuiţi cu călătoria în Provinciile Unite – pentru că la ziarul *„Dreptatea”* decontările se fac numai la sfârşit – deci după întâlnire cu Alejo Kefren – Patrik Fontaine a scris un articol despre campania electorală care tocmai este în plină desfăşurare acolo. A apărut în numărul din 13 august 288. Iată-l – deci după întâlnire cu Alejo Kefren – Patrik Fontaine a scris un articol despre campania electorală care tocmai este în plină desfăşurare acolo. A apărut în numărul din 13 august 288. Iată- l.

În Provinciile Unite Marţiene sistemul electoral este de tip guvernatorial, adică puterea executivă este deţinută de

guvernator, pentru o perioadă de 6 ani, cu posibilitatea obţinerii a două mandate succesive: Puterea legislativă este deţinută de către Consiliul Federal format din două corpuri: Consiliul Naţional – un fel de cameră inferioară – care se reînnoieşte la fiecare 3 ani şi Senatul. Mandatul de senator durează 6 ani. Puterea judiciară revine Tribunalului Constituţional şi Tribunalelor Ordinare. Este un sistem foarte asemănător cu cel care exista, în secolul Zero, în Republica Albastră. Acelaşi sistem bipartizan se întâlneşte şi în repartizarea mandatelor Consiliului Federal: *Clubul Universului Verde (GUC)* – un fel de continuator al ecologiştilor de pe vremuri – deţine de peste trei decenii, majoritatea în Consiliul Naţional, dar nu în Senat, şi *Clubul Creerelor Unite (UBC)* care deţine, tot de trei decenii guvernoratul, cu o singură excepţie. De asemenea a controlat şi Senatul.

Campania electorală este foarte lungă: începe la miezul primei nopţi din anul electoral, prin discursul inaugural al secretarului de stat pentru justiţie care prezintă candidaţii din ambele mari cluburi dar şi pe cei independenţi; se desfăşoară separat în fiecare din aceste formaţiuni politice şi în fiecare din cele 40 de provincii marţiene, având drept scop desemnarea candidatului clubului pentru alegeri propriu-zise care se ţin în prima marţi după prima luni din a XI-a lună a anului electoral. Noul titular al puterii executive îşi va lua postul în primire cu prilejul anului nou, într-o ceremonie festivă, care, desigur, este holovizată. Dar în lunile iulie şi august au loc Congresele celor două cluburi care desemnează cei doi candidaţi şi coechipierii lor pentru posturile de guvernator şi viceguvernator. Anul acesta Congresul *„Clubului Universului Verde"* a avut loc între 17 şi 20 iulie la Arhimedia. A reuşit să obţină investitura Senatorul Miguel Lubakis cunoscut drept liberal, moderat, pragmatic. Pe locul doi s-a clasat Josef Jensen, un reverend android de mare talent.

Se impun câteva precizări: societatea marţiană a fost timp de decenii divizată: pe de-o parte majoritatea humanoidă privilegiată, pe de alta minoritatea androidă oprimată. Iniţial, părea foarte normal ca roboţii să muncească pentru binele omului dar două considerente au dus la modificarea, treptată, a acestei optici: dorinţa unanimă a părinţilor-fondatori, exprimată în Legea drepturilor civile, în care se preconiza ca, în viitor,

„când dezvoltarea tehnologică o va permite să se producă roboţi după chipul şi asemănarea omului şi să se contribuie la autoreproducerea lor, fiind integraţi organic în societatea marţiană" şi dezvoltarea tehnologică propriu-zisă care a contribuit la ridicarea nivelului calităţii roboţilor.

Pare curios, dar şi androizii au preluat de la învăţătorii lor, în primul rând, părţile rele, dacă privim lucrurile dintru-un unghi foarte puritan. Iniţial, roboţii erau numai gânditori deci nu erau dotaţi cu aparat loco-motor, erau ca un fel de mobile inofensive şi greoaie care nu comunicau cu lumea decât prin intermediul reţelei electrice. Trebuie să subliniez că este vorba despre prima generaţie optoelectronică. Când aceşti supergânditori au primit libertatea de a concepe, proiecta şi produce noi roboţi cu posibilităţi de mişcare, ce credeţi că le-a trecut prin minte?

Au inventat androide-femele pe care le-au vândut sau închiriat marilor hoteluri şi bordeluri ţinute tot de roboţi. Succesul comercial a fost atât de mare, încât s-a produs o adevărată explozie a acestei industrii, îmbogăţindu-i peste măsură pe androizii supergânditori. Au trebuit să treacă vreo câteva decenii până să reuşească legislatorii să elibereze din sclavie pe femelele-roboţi. Atunci, în concernele devenite gigant ale acestor noi inteligenţe s-a trecut şi la producerea masculilor-roboţi pentru aceleaşi scopuri. Dar relaţia economică era alta: ei aveau un statut de liber-profesionişti ca şi ele de altfel, şi plăteau o taxă bunicică producătorilor care au obţinut în noua formulă profituri şi mai mari. Norocul a fost cu religia mendeliană care a reuşit să reglementeze noile raporturi dintre oameni şi roboţi pe baze morale. Desigur, familia în sens tradiţional s-a metamorfozat dar, ca o compensaţie, societatea copiilor a primit garanţii materiale şi afective sporite care au dat rezultate mulţumitoare: cele mai căutate doici erau androidele, cele mai bune învăţătoare, cele mai bune mame de împrumut, cele mai bune concubine, etc.; şi continuă să fie. În câteva generaţii societatea marţiană s-a obişnuit cu structură şi I se pare lucrul cel mai firesc din lume. Copilăria se încheie, oficial, la 18 ani, dar există cazuri când activitatea sexuală a tinerilor începe mai devreme fiind totuşi îndrumată spre moderaţie. Drogurile nu mai constituie o problemă demult, în schimb, beţia ia forme din ce în ce mai cronice şi s-a generalizat atât la humanoizi cât şi la androizi. Comisia *„Antidrog"*a propus o

soluţie: scăderea masivă a preţului vinului şi creşterea preţului spirtoaselor. Lucru curios, s-a constatat o creştere galopantă a numărului de beţivi din rândul roboţilor: deci androizi preferă vinul şi îl beau fără măsură.

A venit vremea, în sfârşit, ca ei să intre şi în politică. Mai întâi au înfiinţat *„Clubul Creierelor Unite"* dar, pentru că Direcţiunea a fost acaparată de elementele foarte bogate, atât dintre androizi cât şi dintre humanoizi, marea masă s-a reorientat spre celălalt mare partid: „Clubul Universului Verde".

Roboţi ecologişti ! Pare hazliu, nu ? Dar iată că în alegerile preliminarii din anul acesta, pe locul doi, la mică diferenţă de Miguel Lubakis, s-a clasat un android, domnul Josef Jensen. Societatea nu pare încă pregătită să aleagă în postul de viceguvernator un robot. Dar, cu siguranţă că timpul lucrează în favoarea acestei categorii.

Indrăznesc să mă hazardez a face un pronostic. Nu mă ghidez după sondajele de opinie care circulă aici prin intermediul mass-mediei. Este o simplă presupunere: în noiembrie va câştiga Miguel Lubakis şi asta, în primul rând, pentru că şi-a ales un coechipier conservator, pe Lauro Bent. Eu îl prefer, desigur, pe domnul Jorge Buy din partea „Clubului Creierelor Unite",dar marţienii sunt cei care aleg... Până atunci, toate cele bune de la Patrick Fontaine.

***

Sunt mai bine de trei ani de atunci. Florindo Scalao îşi aminteşte, adesea de nopţile lungi şi umede; tot: fuga, eşecul, procesul, drumul spre lagăr, primele zile, primele nopţi, prima vizită a mamei sale, primele veşti despre Luciano YaDen şi Aurelio Mateo.

Parcă a trecut o veşnicie, dar dacă va ieşi viu, va scrie. Va fi, cu siguranţă un jurnal. Este unicul scop al existenţei lui. Şi mama, cât de greu trebuie să o ducă: singură. bătrână şi singură. A reuşit deja să-şi impună să nu se gândească decât rar, de două ori pe săptămână, la ceea ce I s-a întâmplat. Reflectează asupra unei fraze pe care o va scrie şi imediat o memorează recitând-o, apoi alta şi tot aşa; merge foarte încet dar până va ieşi, va termina. Şi afară fiind, nu va avea decât să transpună poemul pe un suport material. Cine ştie când va veni

şi ziua aceea? dar fiecare dintre noi suntem oameni numai cât timp sperăm. Şi-a făcut deja un program de activitate zilnică: 10 flotări, 10 genoflexiuni, plimbări interminabile prin celulă, recitarea tuturor poeţilor pe care I-a învăţat, declararea celor 60 de formule ale trigonometriei şi a postulatelor lui Euclid, apoi din nou 10 flotări, 10 genoflexiuni, plimbări interminabile prin celulă, etc. Dacă ar avea o carte, măcar o singură carte, sau un şah, sau hârtie şi o unealtă de scris, dar nu are nimic, decât memoria.

Este o celulă strâmtă de 3/3 m şi 2 m înălţime, beton masiv cu sisteme speciale de tortură: iarna neîncălzită ar fi o plăcere, dar pentru ca dineul să conţină şi desert pe lângă terciul scârbos, se toarnă apă pe toată suprafaţa celulei; în cel mult o oră îngheaţă într-un strat compact; atunci Florindo se lungeşte într-o parte şi aţipeşte vreo 40-50 de minute după care se trezeşte şi aleargă, se mişcă, face flotări, cam 10 minute. Nu are ceas dar I-a intrat deja în reflex acest sistem. Desigur, în celulă nu este pat. El trebuie să doarmă întins pe ciment. Aţipeşte din nou şi se trezeşte iarăşi. Cel mai neplăcut este toamna şi primăvara când apa nu îngheaţă. Atunci încearcă s-o măture şi se trânteşte într-o parte pentru acelaşi interval de timp, după care face gimnastică intrată în reflex. Dar simte, deja, umezeala în oase. Vara, în schimb, se dă căldură. Se încing pereţii şi aerul ajunge la 50-60°C. Atunci terciurile se servesc foarte sărate şi, din când în când, se limitează raţia de apă. Este tortura cea mai cumplită. Nu-i de mirare că oamenii încep să fie înlocuiţi de stăpânirea Universului de către roboţi. Ei sunt incomparabil mai „umani": ei ucid, dar nu tortureaz ă, nu umilesc, nu degradează...

* * *

Fragmente din viitorul *„Jurnal din Recluziune"* al lui Florindo Scalao:

Am făcut câteva greşeli care, însumate, aveau să fie catastrofale: mai întâi secundul: l-am lăsat tot timpul în libertate deşi îl ştiam om periculos şi îl bănuiam că ar întreţine legături cu cerberii; ar fi trebuit să-l vizităm în camera sa şi să-l legăm fedeleş, punându-i un căluş în gură. El a fost pisa care ne-a stricat jocul. Apoi, în apropierea destinaţiei, stăteam şi

priveam cerul în loc să fim înarmaţi şi să reprimăm orice posibilă rezistenţă; ar fi trebuit să aruncăm în vid astronava decât să ne lăsăm prinşi, dar atunci poate nu am mai fi fost noi, nişte cavaleri idealişti ce refuză să se coboare la nivelul violenţei; am fi fost piraţi. Dar am fi învins! Căci altfel, *Vae Victis* Acesta ne-a fost destinul şi acum e prea târziu să mai îndreptăm ceva.

Imi amintesc atmosfera de la proces. O înscenare perfectă. Parcă văd şi acum:

O mulţime imensă, tăcută, docilă şi maleabilă, a fost adusă în sala de festivităţi a portului spaţial. Dar în ciuda numărului impresionant, toţi indivizii au fost verificaţi, până la detaliu, de către echipe de cerberi ce au lucrat în schimburi, în sistemul 12 cu 24. cei care aveau o cât de mică pată la dosarul de cadre nu au fost admişi. Toată această adunătură era împărţită pe grupe de câte 20 de persoane conduse de un supraveghetor – cuvântul spune totul – care pe lângă misiunea propriu-zisă, de supraveghere a indivizilor din subordine, trebuia să urmărească tribuna şi, la un semn al cerberului-responsabil cu agitaţia, să-şi îndemne grupa să aplaude, să strige lozinci (de genul *Romero -Pace* sau *Romero – Eroism, Danubia – Progresism,* deşi eu cred că mai real ar fi invers) şi, când era cazul să huiduie... Ceva foarte asemănător cu Tribunalele Poporului pe vremea lui Freissler şi Gobbels. Avocaţii, desigur desemnaţi din oficiu, aveau misiunea precisă de a vorbi cât mai puţin pentru a face procesul cât mai scurt. Ceea ce urmărea era pronunţarea sentinţelor şi transportarea noastră la locul de detenţie pentru a se evita orice posibile agitaţii din partea salariaţilor portului spaţial, oricum nemulţumiţi, de mult timp, de retribuţia în scădere, de sistemul de lucru şi de tot ansamblul aşa-ziselor condiţii minunate oferite de Oscar Romero.

* * *

– Acuzat Florindo Scalao, aşază-te. Procurorul are cuvântul.

– Onorată instanţă, în conformitate cu legislaţia noastră progresistă, aceşti trei acuzaţi s-au făcut vinovaţi de grave încălcări ale Codului nostru juridic. Primul cap de acuzare:

tentativă de piraterie spaţială. Cer o pedeapsă de 20 de ani tereştri recluziune la secţia „izolare totală" pentru fiecare din cei trei.

Nu mai pot continua. Este prima dată când am îndrăznit să-mi amintesc procesul. La mai bine de 3 ani de la eveniment. Incă nu am puterea să-l scriu în memorie. În nenumărate vise mi-a revenit în minte dar m-am trezit la timp. Am evitat să mă gândesc pentru a nu înnebuni. Dar, treptat, va trebui s-o fac.

În seara asta e primul pas; mâine poate voi continua.

* * *

În cadrul Comisiei Interplanetare a Drepturilor Umanoizilor şi Androizilor, cazul Luciano Yanez, Florindo Scalao şi Aurelio Matteo a făcut obiectul unui forum special care, în urma votului unanim al membrilor săi, a hotărât:

„In temeiul actelor interplanetare şi ţinând cont de faptul că deţinuţii au efectuat o parte din pedeapsă, solicităm guvernului lui Oscar Romero, eliberarea sus-numiţilor".

Va veni vremea când noi, toţi, cei care, azi, ne băgăm capul în nisip, vom citi Jurnalul lui Florindo Scalao, şi ne vom întreba:

– Eu ce-am făcut pentru a îndrepta răul?

* * *

La cele două extremităţi ale Complexului Lagrange, cei doi viitori coechipieri ai aceluiaşi Jurnal se frământă, independent unul de altul, având ca motivaţie întâlnirea de gradul III dintre ei. Numai impactul lor poate să propulseze cartea unuia spre sufletele suporterilor şi asta numai datorită celuilalt. De aceea ei sunt pe cale să formeze o echipă.

În Cilindrul de Est, Alejo Kefren stă la cozi şi se enervează cumplit fără însă a se exterioriza câtuşi de puţin. Adună picături de mânie pe care şi le revarsă, după o prealabilă prelucrare; pe foile albe, rezultând o mărturie, o consemnare, o revoltă, cu siguranţă o deconectare a sistemului său nervos. Derivările sunt atât de accentuate încât la o recitire a textului şi-a uitat mânia şi a devenit la fel de senin ca Apollo...

În Cilindrul de Vest, Patrick Fontaine stă într-o aşteptare febrilă. Numără săptămânile şi zilele până în ziua când se vor întâlni, fără să se cunoască, într-o biserică a Danubiei. Nu s-a gândit, încă, prin ce mijloace va scoate manuscrisul, dar a început să studieze sistematic istoricul diverselor forme de trafic. Este monitor de schi nautic şi lucrează câte 12-14 ore zilnic. Restul timpului şi-l împarte între somn şi lecturile ce speră că-l vor ajuta în rezolvarea aducerii Jurnalului lui Alejo Kefren. Speră că va reuşi să-i ia şi un interviu, în exclusivitate, pentru cotidianul *„Dreptatea"* sau (de ce nu?) o serie de interviuri.

Dacă totul va merge cum trebuie el va deveni membru al Direcţiunii (Staff-ului) Grupului de Presă de care aparţine şi ziarul său.

În Provinciile Unite Marţiene campania electorală este în plină desfăşurare. Ultimele sondaje de opinie indică o uşoară creştere a audienţei viceguvernatorului Jorge Buy. Până la alegeri mai sunt exact 3 luni şi totul este posibil.

În Uniunea Venusiană Miguel Romanoff îşi continuă, imperturbabil, campania sa de restructurare, atât în domeniul politic cât şi în cel economic, invocându-l, la fel de frecvent, pe Marele Creier, adică spiritul lui V.I. Lenovitch.

Satrapii din dominioanele Uniunii Venusiene reacţionează foarte diferit la fenomenul Miguel Romanoff: de la cel mai sincer entuziasm şi aplicarea modelului, în Panonia lui Carlos Grandi, până la ura cea mai profundă, încrâncenarea şi respingerea, cu dezgust, a reformei, în Danubia lui Oscar Romero...

Coordonatorii provinciilor din Cilindrul de Vest nu reuşesc în nici un fel să-şi unească teritoriile într-o nouă superputere pentru că interesele fiecărui membru sunt mai importante decât cele ale Comunităţii şi, într-un fel au dreptate; în schimb au căzut de acord, în mod unanim, să aniverseze un an de la „Marea Demonstraţie" de la 15 noiembrie din Brashovua: cu lumânări, cu torţe şi cu hotărâre, până în faţa consulatelor Danubiei...

Compania publicitară în vederea petrecerii Revelionului 289 a început. Se oferă condiţii foarte avantajoase pe Ceres, pe Vesta sau chiar pe Mercur, la nişte preţuri, de-a dreptul, rezonabile, dar nu se estimează că se vor vinde toate biletele. În schimb toată lumea vrea pe Terra, în ciuda locurilor foarte limitate şi a preţurilor astronomice. Şi ceea ce pare curios,

predomină roboţii; ei vor să viziteze, în primul rând, muzeul Androidului Guggenheim.

În dominioanele Uniunii Venusiene, au primit permisiunea să călătorească peste frontiere, panonienii şi mazurienii, restul rămânând la fel de îngrădiţi ca şi până acum. Dar toată lumea speră că se vor schimba lucrurile şi aşteaptă totul, pe tavă, de la Miguel Romanoff.

În Danubia, dezastrul continuă să se amplifice. Corupţia galopantă a cuprins toate straturile sociale. Diferă doar tariful. Nu se primesc bani ci numai mărfuri, cât mai străine. Puţini fac averi uriaşe, cei mulţi suferă de foame, de frig, de frică. Ei nu mai au nici o speranţă; sunt disperaţi şi îşi aşteaptă sfârşitul a lor şi al lui. Pe Oscar Romero parcă l-a lovit „amoc"-ul. El nu mai ascultă nici un sfat, în cazul în care I s-ar mai da; a luat-o într-o ureche şi şi-a pus în gând să distrugă tot ceea ce a fost până la el, şi apoi să reconstruiască din temelii toată Danubia pentru că dacă nu ştiaţi, să băgaţi bine la scăfârlie, cu el începe *„Era Nouă".* Şi el este *Sublimul* – asta înseamnă un fel de profet a cărui baghetă magică este biciul...

Planetele se învârtesc în jurul stelei *Solis.* Sistemul solar se-nvârteşte în jurul Centrului galaxiei, spre Norii lui Magellan. Ce evenimente se vor mai produce?

* * *

Este 1 noiembrie 288, Era Spaţială, o zi de marţi. Alejo Kefren nu are astâmpăr. Se uită-ntruna la ceas. În sfârşit s-a făcut ora plecării: 15^{15}. Iese rapid pe poarta Direcţiei Hologramelor Tehnice şi se-ndreaptă spre cea mai mare catedrală a Palierului 2. Ştie că parcurge această distanţă, cu greu, în 20 minute. Nu vrea să-ntârzie pentru că speră că este aşteptat, dar parcă nu-i vine să creadă. Să fi ajuns mesajul său? Şi să fi fost luat în seamă? Oricum dacă nu, va veni şi mâine şi poimâine şi în decembrie, şi în ianuarie. Va mai trimite un bilet şi va continua să cheme pe cineva până când va fi auzit. Important este că a reuşit să scrie cartea. Se va mai duce, probabil, pe la Juan Charon, pentru a nu-l face curios şi a se întreba asupra intenţiilor de viitor ale lui Alejo; va solicita iar permisiunea de a călători în Alemania de Est şi nu i se va aproba – o ştie dinainte – va îngriji de fiul său, va aştepta şi va

spera. Poate într-o zi, un Paul Fayard va veni şi-i va prelua manuscrisul. Singura dificultate este ca cerberii să nu l-o ia înainte şi să facă prima mutare: un accident, din greşeală... Se uită din nou la ceas: este 15^{35}. A ajuns, intră şi se aşează pe ultima bancă în dreapta. Se uită lateral, se mai uită la cadran şi din nou lateral. La fel face şi individul din apropierea sa după care zâmbeşte, se ridică, vine, ia loc lângă el şi-i zice în şoaptă:

– Iată-mă am venit după manuscris.

– Vă rog să-l preluaţi cu grijă şi faceţi în aşa fel încât să ajungă la destinaţie. După publicare mă veţi putea căuta la videotelefon...

* * *

Pentru Alejo Kefren anul 288 E.S. a fost cel mai frumos; l-a numit anul speranţei.

POSTAFAŢĂ 1 august 1988, Era Creştină.

Trăim cufundaţi într-un imens provizorat, de la aspectele cele mai generale ale existenţei noastre ca specie, călare pe o minge de football ce se umflă adesea supurând lavă, se fisurează uneori, producând cutremure; depindem, acum şi aici, de capriciile unei vremi, în sensul cel mai fizic cu putinţă, care dă semne că va fi din ce în ce mai imprevizibilă. Ni se anunţă secete catastrofale, inundaţii diluviene, inversiuni de anotimpuri pervertite, când iarna, iar vara este un „melange" de toamnă cu primăvară, în proporţii sensibil egale, stropite cu ploi care cad exact când nu trebuie, până la modul cel mai ciudat de a ne autoameninţa cu distrugerea reciproc asigurată, atât în sens global (potenţialul cataclism nuclear), cât şi în sens particular-individual (peste jumătate din indivizi ce locuiesc pe această sferă sunt supravegheaţi, urmăriţi, bătuţi, eventual ucişi, şicanaţi şi cenzuraţi, iar o altă bună parte din cealaltă jumătate preferă, ei-înşişi, să se autocenzureze pentru a nu fi în pericolul de-a o păţi). Mai rămân două categorii: indivizii liberi, din lumea liberă, care, şi ei, se pot subîmpărti în două grupe: cei nepăsători la soarta tuturor celorlalţi, preocupaţi numai de interesul lor, fie în sens mercantil, fie în sens ludic, şi cei conştienţi că ideile infimei lor minorităţi sunt singurele care merită să fie îmbrăţişate de toţi, pentru totdeauna; ei sunt numiţi frecvent *„Ulii"; a* doua categorie este formată din

indivizii-acţionari la *„Banca-Progresului-cu-Forţa",* care nu ţin seama de realităţile cotidiene mareu în schimbare, aceştia sunt total debusolaţi, fosile sociale ale unui trecut revolut, şi oportuniştii, vampiri care s-au adaptat perfect la stilul rigid al societăţilor aşa-numite progresiste şi care profită din plin de poziţii sus-puse, influenţă şi relaţii sau pornesc pe calea acumulării masive de capital, cumpărând ulterior titlul de nobleţe al acestor societăţi: apartenenţa la nomenclatură.

Ca indivizi obişnuiţi, trăim, deci, într-un imens provizorat, într-o nesiguranţă ce frizează disperarea, dar cu care, culmea, ne-am obişnuit. Această stare ne vine, deja, ca o mănuşă. Şi atunci preferăm să trăim clipa. Dar nu în sensul comun şi vulgar în care se poate înţelege. Nu! In sens creativ: adică preferăm să valorificăm rarele momente de inspiraţie, să zicem, artistică, conjugate cu puţinele ore libere scăpate de sub controlul vigilent al coordonatorilor departamentului „Familie şi Educaţie", pentru a consemna – doar atât – fragmente din existenţele noastre neînsemnate de membri ai Corului din tragedia cosmică. Pentru că este ştiut – nu-mi amintesc unde am auzit expresia, dar mi-a plăcut – *„acum, în lumea modernă, nu mai mor eroii, ci corul".* Şi facem această „Cronică a evenimentelor curente", cu riscul de a fi ghilotinaţi, sau, mai grav, de a dispărea fără urmă, atât noi, cât şi însemnările noastre, în fond, nevinovate. Da, trăim clipa în mod creativ, indiferent de riscuri, sau poate tocmai datorită lor, pentru că fructul oprit ne atrage... Atât timp cât nimic nu se va schimba, în bine, în sensul înţeles de noi, cei mulţi, nu ne rămâne decât o singură soluţie civilizată: să scriem!

* * *

MULŢUMIRI Lista ar trebui să fie foarte lungă. Dacă îmi va scăpa vreun nume, îi rog pe cei care nu s-au regăsit aici, cu mine, pe aceeaşi navă ce ne va purta spre viitor, spre biblioteca borgesiană care-i învinge şi pe tirani – ei încă nu pot controla viitorul – îi rog, deci, să mă ierte şi să aştepte o nouă scriere. Atunci, sper că nu-i voi mai uita, desigur cu condiţia de a scăpa de ghilotină...

Mulţumesc, în primul rând Aliciei, pentru acceptarea răpirii nenumăratelor ei ore libere pe care le-am fi putut petrece

împreună şi pe care, cu generozitate, mi le-a acordat spre a merge la biblioteca publică, în liniştea şi atmosfera creatoare de acolo, şi a scrie. I-am spus, la început, că nu doresc să-i arăt tesxtul până când nu va fi gata. A acceptat, înfrângându-şi curiozitatea, dar nu a crezut niciodată că eu aş fi în stare să realizez ceva bun; mă ştie cuprins de o lene devenită uneori maladivă, de un dezinteres constant şi care tinde să se accentueze pe măsura trecerii vremii cu privire la tot ceea ce ţine de buna convieţuire în doi: aprovizionare agro-alimentară, particpare la curăţenia apartamentului etc. Nu mă interesează decât cărţile şi aparatul – desigur, *„Vocea Selenei".* Sunt, cu siguranţă, un soţ dificil, recunosc, dar nu mă voi schimba. Dimpotrivă! Doresc să mulţumesc în mod special bunicului meu pentru dialogurile purtate de-a lungul multor ani, pentru sădirea în mine a credinţei, în democraţie şi libertate -îmi amintesc că mă supăram adesea când eram certat sau criticat, dar bunicul mi-a spus că un adevărat democrat nu se teme de critică, ci o acceptă şi reflectează asupra temeiniciei ei – mulţumesc pentru şansa acordată, în vara lui '88, de a scrie cele mai frumoase pagini, în casa lui, în ciuda stării sufleteşti depresive datorate faptului că bunica era în agonie, la un pas de marea trecere în nefiinţă...

Mulţumesc bunicii mele pentu exemplul ei viu de a merge la biserică şi a se ruga pentru binele nostru; datorită ei, într-o covârşitoare măsură, sunt eu azi un creştin convins... îi mulţumesc pentru culoarea ochilor (albastră) şi a părului (blond), pe care Cel-de-Sus a vrut să i le moştenesc, pentru bunătatea sufletului, dar şi pentru hotărârea de a nu-i uita pe cei răi, pentru mesele îmbelşugate se sub umbrarul de viţă-de-vie... A fost şi nu mai este. Dar amintirea nu se poate şterge... Mulţumesc mamei mele pentru imensele lecturi, care, sper, şi-au atins scopul, pentru orele de vioară şi de arte plastice pe care mi le-a impus, adesea împotriva voinţei mele, dar ce bine-mi prind acum, pentru orele de limba franceză căreia îi făcea plăcere să şi le ţină cu mine, pentru preanumeroasele nopţi de veghe petrecute la căpătâiul meu, unicul ei fiu...

Mulţumesc tatălui meu pentru insistenţa cu care m-a îndrumat spre studiul matematicii – am fost de două ori olimpic şi o dată promovat în faza cantonală – dar care nu s-a finalizat în alegerea profesiunii (el ar fi dorit să-l urmez), pentru

exerciţiile de yoga pe care le-am deprins de la el şi le continui mereu, deşi într-o măsură mai mică, pentru imensa sa generozitate financiară, ceea ce mi-a permis, mereu, să gândesc liber şi să nu fiu îngrijorat vreodată de ziua de mâine.

În vara lui '86 i-am spus că nu datorez nimic acestui stat, ci numai lui, în sensul material, am comunicat şi cerberilor aceată opinie; m-a sfătuit să fiu mai moderat, în stilul său conciliatoriu.

Mulţumesc prietenilor mei, Theo şi Julio, care se află acum departe şi liberi, şi tuturor cunoscuţilor pe care nu-i pot menţiona aici pentru a nu fi trecuţi pe Lista neagră a cerberilor, tuturor celor care cred în unicile valori fundamentale veşnice; şi sunt convins că ei reprezintă majoritatea, ei sunt cei buni; lui Arcadio Delgado, căruia îi cer scuze în mod public pentru că i-am divulgat numele cerberilor; lui Faed Ibn Salaam; lui Juan Charon, cerberul; deşi preferă anonimatul, l-am metamorfozat în personaj; sunt convins că peste 50 sau 100 de ani, când ne vom întâlni la ospeţele lui Hades, nu va mai fi supărat pe mine; tuturor prizonierilor de conştiinţă, sau politici, care au avut îndrăzneala să se opună unei tiranii opresive şi atât de îndelungate; lui Sergio Le Goff, care este unul şi acelaşi personaj cu Miguel Romanoff şi cu noul „Petru cel Mare", să dea Domnul să fie sincer; lui Rolando Ramorez sau Rolf Retton sau ştiţi dvs. cine, sper că a primit cele 7 scrisori de la mine; doamnei Christina Stegano-Mucchi, pentru naturaleţea şi amabilitatea mijlocirii sale şi a sfaturilor binevoitoare pe care mi le-a dat în privinţa riscului luptelor cu cerberii; lui Patrik Fontaine, alias Paul Fayard, pentru îndemânarea cu care a scos manuscrisul din satrapia Danubiei şi pentru sprijinul constant şi afecţiunea ce mi-a arătat-o mereu, şi, în sfârşit, „last but not least", redactorilor şi prezentatorilor postului de radio *„Vocea Selenei",* fără excepţie, pentru munca lor care a devenit un fel de apostolat în serviciul libertăţii...

Acum, la terminarea acestui roman, părerile mi s-au schimbat, întrucâtva: acum sunt mândru să sunt danubian – pentru că din oprimare se naşte speranţa...

*

[1] [2] MULŢUMIRI [3] Tuturor celor care au contribuit la lansarea acestei cărţi devenite – fără voia autorului – o carte de sertar.

Cititorilor, pentru răbdarea de a o citi până la capăt şi, mai cu seamă, de a reflecta la cele câteva semnificaţii ale sale.

Criticilor, pentru profesionalismul observaţiilor binevenite şi pentru toleranţa şi politeţea opiniilor exprimate.

Domnului prof. Victor MARIAN, care a avut imensa bunăvoinţă de a citi acest roman în octombrie 1990 şi de a-i aprecia spiritul predictiv.

Şi, în sfârşit, cu cea mai caldă afecţiune, doamnei Rodica ROBU pentru calitatea de un nivel occidental a dactilografierii unui text adesea dificil de descifrat.

AUTORUL.

Manifest pentru Lagrange PREAMBUL După o lungă perioadă de claustrare, autorul acestui „manifest" a avut şansa rară de a vizita Franţa, timp de nouă luni (cifra este simbolică), unde şi-a completat imaginea ce i se formase asupra lumii, prin amabilitatea şi imensa generozitate a membrilor bisericii mormone din Versailles, constatând că nu există o nebunie a inteligenţei, ci doar o temeritate care trebuie velorificată ca motivaţie firească şi benefică a vieţii, că cea mai mare bogăţie a unui popor nu este vastitatea câmpurilor petrolifere sau imensitatea zăcămintelor aurifere, ci valorificarea optimă a materiei cenuşii din creierele compatrioţilor, că această valorificare se va face în secolul XXI, cu prioritate în industria

---

1 **Această a doua serie de mulţumiri a fost necesară datorită faptului că manuscrisul trimis în Occident în 31 august 1989 nu a ajuns. În acest sens a fost posibilă scrierea sa la maşina de scris în toamna lui 1992.**

2 **Această a doua serie de mulţumiri a fost necesară datorită faptului că manuscrisul trimis în Occident în 31 august 1989 nu a ajuns. În acest sens a fost posibilă scrierea sa la maşina de scris în toamna lui 1992.**

3 **Această a doua serie de mulţumiri a fost necesară datorită faptului că manuscrisul trimis în Occident în 31 august 1989 nu a ajuns. În acest sens a fost posibilă scrierea sa la maşina de scris în toamna lui 1992.**

spaţială, în cibernetică-robotică şi în ingineria genetică, şi că, până la urmă, până şi marile zăcăminte vor fi exploatate în minele de pe corpurile cereşti ale sistemului nostru solar. În acest sens, poate, a spera şi a crede că va fi posibil ca o ţară ca România, situată în coada Europei, va deveni, în câteva decenii, una din marile puteri spaţiale, pornind de la un capital investit apropiat de ZERO (în cel mai bun caz taxele de înregistrare) şi de la două romane holografice este, totuşi, o nebunie. Fie ca rezultatele să fie pe măsura aşteptărilor. În acest caz se va putea vorbi de o nebunie a inteligenţei. Altfel, acest manifest va fi ceea ce este acum, un izvor în mijlocul Saharei...

Semnificaţia denumirii „Lagrange". În jurul satelitului natural al Pământului *(Luna)* există 5 puncte unde gravitaţia este ZERO şi unde vor fi construite viitoarele platforme spaţiale unde se va muta o mare parte din omenire exploatând bogăţiile Selenei şi aprovizionând cu energie electrică de provenienţă solară şi Pământul. Aceste puncte au fost numite *Centura Lagrange.* De aici provine denumirea societăţii noastre cu răspundere limitată.

Organizarea cuprinde trei nivele:

I. *Lagrange S.R.L.* este o societate cu răspundere limitată franco-română, având următoarele domenii de activitate: Publicitate – *Copyright.*

Computer Library (Biblioteca-Computer).

Testări şi evaluări prin computer pentru viitorii angajaţi ai industriei spaţiale.

Ceramică şi materiale compozite pentru industria spaţială.

II. *Clubul Lagrange* va grupa atât asociaţia patronatului din industria spaţială a lumii, cât şi (de ce nu?) sindicatele acesteia, cu sediul la Paris sau Ile de France. Va contribui cu 10% din profitul net pentru *Fundaţia Lagrange* şi va edita un Buletin de Informare al industriei spaţiale.

III. *Fundaţia Lagrange* se va ocupa cu:

_ Societatea de Ajutor (Société de Secours) a angajaţilor potenţiali din industria spaţială acceptaţi după trecerea testelor de inteligenţă şi creativitate, pentru că o societate a viitorului ar trebui să-şi permită să suţină, lejer, peste 30% din populaţie încadrată în categoria „şomer" pentru zeci de ani, pentru că

valoarea esenţială a acelei societăţi va fi creativitatea, şi nu munca.

_ Societatea de Protecţie a Naturii, în cazul în care nu va fi prea târziu.

Obiectivele detaliate ale Societăţii comerciale *Lagrange S.R.L.:*

Publicitate – Copyright.

Societatea porneşte de la dreptul de Copyright obţinut pentru două romane holografice pe care le distribuie (fie direct, fie cu ajutorul unei terţe firme) pe piaţa mondială, dar introducând câteva pagini cu reclame în fiecare carte. În acest sens şi literatura va fi subvenţionată prin intermediul publicităţii. Desigur, tirajul anual în toată lumea este estimat la un milion de exemplare vândute.

Societatea îşi propune să traducă şi să distribuie (inclusiv prin terţi), într-un tiraj de un milion exemplare/an, câte o singură carte scrisă de un autor român contribuind, astfel, la răspândirea şi cunoaşterea culturii române în lume. Pentru început se au în vedere: *„Jurnalul fericirii"* de N. STEINHARDT; *„Psihologia consonantistă"* de Şt. ODOBLEJA.

Societatea îşi propune să organizeze anual, începând cu 1996, câte un superraliu în jurul lumii cu dirijabilele; premiile ar putea fi: cel mai bătrân şi cel mai tânăr participant, motorul (şi firma producătoare) cu cel mai redus consum de combustibil, motorul cel mai puţin poluant etc.

Poate că singurul mod de a supravieţui în acest secol nefericit este de a ne lăsa netrataţi de o boală de care destul de puţini dintre noi continuăm să suferim: OPTIMISMUL. Şi, pe acest fond maladiv, adăugând viziunea ofensivă de cuceritori ai nefericirii şi suferinţei impregnate în fiecare din noi, rezultatul nu poate să fie decât victoria, chiar dacă – suntem conştienţi -şi aceasta nu este decât... deşertăciune... Dar continuăm să luptăm, pentru că avem nebunia de a crede că în secolul viitor vor fi şi alţii care vor aprecia frumuseţea unui răsărit de soare, un pahar de apă rece pentru cel însetat sau imaginea superbă a Pământului văzut de pe Lună.

Şi de aceea îndrăznim!

28 iunie 1992.

Undeva în SE Europei ALEX AMOQ Peste prăpastie (Consideraţii despre primul roman holografic) La 10 septembrie

1986 era pusă piatra de temelie la ceea ce avea să devină, mult mai târziu, prefaţa la primul roman holografic.

Prin firea lucrurilor, natura duală a omului încearcă să încline balanţa spre latura pozitivă şi, chiar dacă nu reuşeşte mereu, cu siguranţă că tinde aproape întotdeauna.

Acum, în 10 decembrie 1992, la şase ani şi trei luni de la acel eveniment, autorul şi-a propus să schiţeze câteva aspecte care i se par definitorii pentru acest salt incredibil care este despărţirea de cel mai urât secol al omenirii şi intrarea într-unul nou şi imprevizibil dialogând cu alterego-ul său şi concluzionând pentru prietenii săi, cititorii...

Secolul XX s-a încheiat la 22 decembrie 1989 la Bucureşti prin răsturnarea – cel puţin la nivel teoretic -dictaturii comuniste. Oricum, „roata istoriei" s-a învârtit din nou, în ciuda oricăror opinii contrare.

Secolul XXI a început la Moscova, la 21 august 1991, prin victoria revoluţionarilor ruşi (mereu rusnacii!) împotriva putch-iştilor bolşevici din vechea gardă...

Ei bine, timpul imaginar al acestui roman este un fictiv secol XXIII, al Erei Spaţiale, ce reproduce condiţiile nefericitului nostru secol.

Şi dictaturile... Este o uchronie.

Spaţiul de desfăşurare al povestirii, deşi exotic şi utopic, este de asemenea, cel care ne-a înconjurat, obsesiv şi halucinant – pe prea mulţi dintre noi – cel binecunoscut al „prea-minunatei" noastre ţări, oază a latinităţii şi a supunerii necondiţionate, a dorinţei de modernizare şi a mentalităţilor perseverent orientale, oricum o ţară a celor mai ospitalieri oameni din lume.

Personajele sunt cele întâlnite în acel timp al oprimării, prea apropiate de cele care continuă, încă, să vieţuiască...

Şi problema-cheie a scriiturii, la care dacă fiecare dintre noi am fi sinceri şi ne-am răspunde nouă-înşine la întrebarea „cum am contribuit la răsturnarea dictaturii?", ar trebui, cred, prea mulţi dintre noi, să acceptăm evidenţa: da, am greşit, am fost laşi, am fost laşi, am preferat să aplaudăm hotărârile şedinţelor unicului partid, nu i-am apărat pe dizidenţi în mod public, am profitat de sistem avansând pe scara ierarhică, şi în acelaşi timp, prin colţuri, între prieteni, am înjurat sistemul căruia îi mâncam din palmă şi, culmea, mai grav acum, după

Fundamentala Răsturnare, ne-am dat după cum bate vântul pentru a ne menţine unde ne e locul: sus, cât mai sus...

Şi cei care au fost contaminaţi de nebunia de a nu mai suporta şi au avut prosteasca îndrăzneală de a striga şi au fost auziţi departe, spre soare-apune, fiind supuşi examinării de către cerberi şi transformaţi în cobai sunt, acum, priviţi chiorâş...

Vă-ntreb: vă amintiţi povestea metamorfozării Sfântului Pavel din omorâtor de creştini în ideologul-şef al Creştinismului?

Atunci pieriţi din ochii Judecătorului Lumii!

Acuzaţi de complicitate cu cerberii pe cei ce au fost bătuţi la tălpi şi apoi au semnat, sub presiune, declaraţii de obedienţă faţă de Ministerul Adevărului?

Şi voi n-aţi avut nici o vină, voi cei care aţi susţinut acest sistem?

Să fim serioşi!

Dar mai aveţi totuşi o şansă: să vă rugaţi să vă ierte păcatele... Da! doar pentru atât: pentru că aţi aplaudat, şi pentru că aţi participat, şi pentru că aţi tolerat, şi pentru că aţi trăit atunci când semenii voştri erau ucişi, şi torturaţi, şi batjocoriţi... La canale... La canale şi piramide...

Mai aveţi o şansă: să citiţi cele câteva rânduri ale lui Sebastian CASTELLIO scrise în 1551 şi mereu actuale, să reflectaţi, să vă lăsaţi pătrunşi de spiritul lor şi să le împărtăşiţi semenilor voştri. Atunci, şi numai atunci, veţi fi iertaţi. Veţi încerca?

10 decembrie 1992.

Undeva în SE Europei ALEX AMOQ *„A căuta adevărul şi a-l spune aşa cum îl gândeşti nu poate fi niciodată o crimă. Nimeni nu trebuie silit să aibă o anumită convingere. Convingerea e liberă. "* Sebastian CASTELLIO, 1551.

EDITURA RoGrup www.rogrup.net DESIGN: VIO

VIOREL CRISTIAN PAVELESCU